

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone__9_-_Vrazedna_atestace.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone__9_-_Vraze

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Už po pět století provádí Zemská Unie (federace zahrnující 85 planet) mocnou expanzi do celé Galaxie. Postupem času si však vlády začínají uvědomovat, že sbližování s příliš primitivními civilizacemi vyvolává ekologické katastrofy. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávají sami vyvíjet, stávají se závislými, žebrajíce o techniku, kterou nejsou schopni pochopit. Na jedné z planet došlo dokonce k tomu, že domorodci téměř vyhnuli, několik málo zbylých párů muselo být umístěno do přírodní rezervace, jako se to kdysi dělalo se zvířaty.

A tak vznikl zákon o nevměšování se. Pokud se stalo, že vesmírná loď objevila planetu s humanoidy, měla příkaz zaregistrovat ji, ale v žádném směru nevstupovat do kontaktu, aniž by byl proveden pečlivý průzkum jejích obyvatel.

Pokud dosáhli určitého prahu technického rozvoje, pak s nimi Ministerstvo pro záležitosti Galaxie navázalo diplomatické styky. V opačném případě byly složky s dokumentačními materiály předány Službě pro dohled nad primitivními planetami, a ta, dvakrát v průběhu sta let, byla pověřena vypracováním zprávy o rozvoji domorodců.

A protože se ukázalo, že pozorování pomocí umělých satelitů není dostačující, byly vysílány přímo na místo skupiny, složené z agenta činné služby a z androida, kteří se diskrétně zamíchali do populace. Mark Stone byl jedním z těchto agentů.

1

"Generál Khov vás už očekává, kapitáne Stone," hlásila úředním tónem Peggy.

Přísně vyhlízející padesátnice byla sekretářkou ředitele Služby pro dohled nad primitivními planetami.

Suchá a kostnatá stará panna se znatelným předkusem si prohlížela příchozího přes tlustá skla

staromódních brýlí, které spočívaly na nepřírozeně špičatém nose. Spousta dioptrií v obroučkách způsobovala, že její očka vypadala směšně malá. Zamrkala a dodala polohlasně:

"Už dva dny má mizernou náladu, není to s ním k vydržení."

"Pokud vím, tak to u něho není nic neobvyklého, ale zatím nikdy nikoho nepokousal."

Peggy vyloudila na tváři něco, co vzdáleně připomínalo úsměv. Marka Stona měla ze všech agentů Služby nejraději a její sympatie ještě vzrostly poté, co kapitán zachránil Khova ztraceného na jedné vzdálené planetě.

Mark byl šestatřicátník svalnaté, sportovně vyhlížející postavy. Jeho energickou tvář, do bronzova opálenou desítkami vzdálených sluncí, v níž se leskly ocelově šedé oči, lemovala tmavá kštice.

Když Mark vstoupil do kanceláře svého nadřízeného, okamžitě mu bylo jasné, že generál má vážné problémy. Obvykle kouřil velmi málo a to ještě pouze tehdy, když měl nějaké starosti. Ted' byla místnost zahalena do šedavého závoje cigaretového dýmu.

Khov byl téměř dvoumetrový obr vážící hodně přes metr. Po svých vzdálených mongolských předcích zdědil vystoupale lícni kosti a pár šikmých očí. Jeho holou lebku ozařovaly poslední paprsky zapadajícího slunce, které do místnosti proudily rozlehlou prosklenou stěnou. Kancelář se nacházela v nejvyšším patře budovy, kde sídlila S.D.P.P.

"Vezměte sem od distributoru dvě skleničky a posaďte se!" pronesl místo pozdravu záhrobním hlasem Khov.

Chvilí po paměti šátral v zásuvce svého psacího stolu a pak odtud vylovil láhev whisky. Naplnil oba poháry až po okraj a svůj přiděl okamžitě vyprázdnil jediným mohutným douškem.

Potom jeho obrovitá pěst dopadla na desku stolu, kde zvířila oblak cigaretového popela z popelníku. Nedbalým gestem ruky jej smetl na podlahu a zadíval se upřeně na svého podřízeného.

"Stone, máme problém, tedy... přesněji řečeno vy máte problém."

"Jakého druhu?"

Khov do sebe hodil další sklenici nahnědlé tekutiny.

"Pane Bože, zač mě trestáš! Už dva dni se mnou nepřetržitě lomcuje vztek. Víte stejně dobře jako já, že naše Služba byla vždycky terčem kritiky. Stojíme prý spoustu peněz, nic užitečného nepřinášíme, pokud se nepočítají hory studijních zpráv pro stejně neužitečné badatele, bráníme důlním společnostem využívat přírodní bohatství na spoustě planet, atakdále. Zatím jsme byli pod ochranou části veřejného mínění, prezidenta Unie a zvláště Univerzity. A právě z téhle strany se teď na nás útočí. Moudří akademici došli k závěru, že naše pracovní metody jsou už zastaralé. Jako záminku vytáhli nehody, které se v posledních letech přihodily některým našim agentům při jejich výpravách a chtějí od základu změnit vzdělávací metody S.P.D.P. Ale kdyby jenom to! Požadují, aby všichni operační agenti absolvovali atestační zkoušky. Jestli se jim tenhle nesmyslný projekt podaří prosadit, bude náš celoroční výzkumný program pozastaven a činnost Služby na dlouhou dobu fakticky paralyzována. Po dlouhých hodinách velice ostrých jednání se mi podařilo dosáhnout alespoň odkladu definitivního rozhodnutí pod podmínkou, že se jeden z našich agentů podrobí sérii zkušebních testů. Když budou výsledky této prověrky uspokojivé, budeme moci pokračovat ve své práci a atestace budou probíhat postupně v delším časovém období."

Khov se zachmuřeně zahleděl na svůj protějšek, usazený na druhé straně stolu.

"Vybral jsem pro tuhle zkoušku vás."

"Ale ne!" záupěl prosebně Mark, "víte dobře, že v téhle věcech neumím chodit, nemám žádné diplomatické vlohy."

"Jsem přesvědčen, že máte spoustu jiných předností. Uvědomte si, že osud naší Služby teď závisí na vaší odpovědi."

Zapálil si nervózně doutník a pokračoval nezvykle tichým hlasem:

"Je mi to velice líto, Marku. Podle toho, co je mi o celé věci známo, pokusné morče má šanci devět ku jedné, že mu bude zakázána další činnost v S.P.D.P. na blíže neurčenou dobu. Víím, že máte velice slušný soukromý majetek, který vám umožní přežít bez problémů a znatelné újmy do doby, než se služební horlivost těch pitomců vyčerpá. Což ovšem neplatí pro většinu mých ostatních agentů, kteří jsou závislí na mzdě vyplácené S.D.P.P. A vůbec bych jim nemohl vyčítat, kdyby pak podlehlí lákavým nabídkám Vesmírné policie nebo důlních společností, kteří po našich lidech, obeznámených se situací na primitivních

planetách, okamžitě skočí. Jenže já nemohu postrádat ani jednoho z nich."

"Já vás chápu generále, ale..." Khov ho zarazil výmluvným gestem.

"Víte dobře, jak velice si vás vážím. Navíc musím počítat i s tím, že moje žena mě bude trápit výčitkami celé týdny, ale musím jednat především v zájmu celé Služby."

S poněkud nuceným úsměvem potom dodal:

"Třeba jsme zbytečně pesimističtí. Jsem přesvědčen, že tyhle zatracené zkoušky vzhledem ke svým schopnostem zvládnete dobře."

"Tak platí, generále, od teď budu přímo vzorným žákem a dokonalým diplomatem," řekl po chvilce přemýšlení Stone.

"Nic jiného také od vás neočekávám. Pojd'te, představím vás vašim mučitelům. Už od rána se hrabou ve vašich osobních spisech."

Mark pozvedl skleničku.

"Ave César! Gladiátor je připraven vstoupit do arény."

Khov doprovodil Marka ke kanceláři o dvě poschodí níž. Za pracovním stolem zcela pokrytém spoustou papírů a pořadačů seděla mladá, asi osmadvacetiletá světlolasá žena s nakrátko ostříhanými vlasy. Za ní stál statný třicátník, kterému z rozepnuté košile vystupovala svalnatá hrud'.

"Dokonalý prototyp plážového playboye," zašeptal Mark.

Neměl však čas sdělit zbytek svých dojmů, protože Khov promluvil:

"Doktorko Kelleyová, kapitán Stone se dostavil na váš rozkaz."

Žena si svýma chladnýma modrýma očima prohlížela Marka. Zkoumavý pohled trval několik dlouhých sekund, během nichž vládlo ledové mlčení.

"Tohle je Mike Buckler, který má mimo jiné na starosti fyzickou přípravu," ozvala se konečně a ukázala na svalovce za svými zády.

Ten lehce kývl hlavou na pozdrav, zatímco doktorka Kelleyová položila teatrálním gestem dlouhou štíhlou ruku na tlustý svazek na stole:

"Nevím, generále, jestli váš výběr pro tuto první zkoušku byl právě nejšťastnější. Kapitán Stone nastoupil k S.D.P.P. již téměř před deseti lety, tedy v době, kdy kritéria pro přijetí byla, řekněme, velice mlhavá. Ze stejného důvodu nemůže znát ani v poslední době používaný výukový systém."

Khov obličej zrudl.

"Až doposud jsem byl s jeho prací naprosto spokojen."

"Vy možná ano, ale tady například vidím, že byl na tři měsíce suspendován Komisí pro nevměšování. Nejspíš tedy nejste vůči svým podřízeným patřičně náročný."

Rudá barva v obličeji nyní zaplavila i generálovu holou lebku.

"Prezident mě může kdykoliv odvolat, pokud usoudí, že je to nezbytné pro správné fungování Služby."

Mladá žena zvedla ruku ve smířlivém gestu. "Uklidněte se, generále, takhle otázka nestojí... Alespoň prozatím. Ostatně jsem přesvědčena, že váš čas je velice drahý a tak vás nehodlám dále zdržovat." Khov nejprve otevřel ústa k vzteklé replice na tuto nehoráznost, ale pak je zase zavřel. Otočil se na podpatku a beze slova vyšel z místnosti. Přitom za sebou práskl dveřmi tak silně, že se otřásla celá plastová stěna.

"Politováníhodná reakce, která jenom dokazuje, že generál si už potřebuje odpočinout," komentoval výjev ironicky Buckler.

Doktorka Kelleyová ho posunkem umlčela. "Kapitáne Stone, nevím, jestli vám dostatečně jasně vysvětlili situaci. Před třemi roky jsem na Univerzitě založila Oddělení pro studium primitivních planet, známé nyní pod zkratkou O.S.P.P. S Mikeem a mnoha dalšími spolupracovníky jsme za tu dobu udělali značný kus práce. Všechny současné i dřívější údaje o starých civilizacích jsme uložili do paměti počítače. Na základě těchto informací jsme vypracovali výukový program a sérii testů, které umožní objektivně posoudit úroveň profesionálních schopností agentů S.D.P.P. Naše závěry a návrhy schválily nejvyšší vědecké i vojenské autority. Takže, od této chvíle je naše oddělení jediné, které je oprávněné udělovat souhlas k zahájení jakékoli mise S.D.P.P."

Na okamžik se odmlčela a upřela svůj pohled na Marka.

"Aby naše budoucí vztahy byly zcela jasné, pokusím se o stručné shrnutí. Buď obстоjíte v prověrkách a

udržíte si své místo u S.D.P.P. nebo neuspějete a budete muset Službu opustit. Je to dost srozumitelné?"

"Těžko by se to dalo vyjádřit jasněji. Kdy začnou testy?"

"Zítra ráno je sraz na astroportu. Přesně v osm hodin se nalodíme na náš astronef."

"Zkoušky se nebudou konat na Zemi?"

"Ne! Vyžadujeme podmínky co nejbližší realitě. Vláda nám dala k dispozici planetu Marva, terramorfnní těleso neobydlené humanoidními tvory. Nebyla zatím, díky nedostatku přírodních surovinových zdrojů, schválena ke kolonizaci. Minulý měsíc jsme tam nechali vybudovat základnu, kde jsou vytvořeny všechny podmínky pro dokonalou imitaci průzkumné mise."

"O jaký typ civilizace se má při této fiktivní misi jednat?" zajímal se Mark.

"Přechodné období mezi kamennou a bronzovou dobou."

"Rád bych připomenul, že mou specializací je středověk."

"Je mi známo, ale to je právě další z mnoha omylů S.D.P.P. Agenti by měli být univerzální. Nicméně jestli toto první testovací zařízení, jak jsem o tom přesvědčena, prokáže své kvality, vybudujeme další zkušební stanici středověkého typu. Pak si tam budete moci vyzkoušet své schopnosti... pokud ovšem ještě budete u S.D.P.P."

"Bude nás doprovázet android, tak jako při normální výpravě?"

"V žádném případě. Vy starší agenti jste si příliš zvykli spoléhat se na tyhle stroje. Jejich nová modifikace se sice připravuje, ale bude k dispozici nejdříve za měsíc. Takže zítra! A buďte přesný! Setkáte se tam s dvěma čerstvými absolventy školy pro astronauty, kteří se zajímají o práci u S.D.P.P. Jsem si jista, že tito mladí lidé vás naučí spoustě nových věcí."

Mark si počkal, až bude na chodbě a potom od plic zaklel. Příští týden nebude zřejmě žádná procházka růžovou zahradou. Dole v hale se Stone zastavil a zavřel oči. Téměř okamžitě se mu podařilo navázat telepatický kontakt s Rayem, svým androidem a přítelem zároveň: "Přijed' pro mě transvozidlem!"

Jednalo se o dopravní prostředek na principu antigravitace, používaný především v městském provozu.

"Za deset minut jsem před budovou S.D.P.P.!"

Mark čekal na chodníku, lemuujícím širokou třídu, která se jako přímka táhla až k obzoru. V průběhu staletí se americká metropole nesmírně rozrostla na všechny strany, takže zcela pohltila i Washington. Před Markem tiše zastavil přepychový vůz. Řídil jej statný, tmavovlasý chlapík. Jenom velice důkladný pozorovatel by si všiml určité nepatrné strnulosti jeho obličejových svalů, jinak byla podobnost androida s člověkem naprosto dokonalá.

"Jedeme ke mně do bytu. A šlápní na to!"

Nevzrušen hustým provozem, kterým se musel proplétat, zeptal se Ray klidným hlasem:

"Tak jaké je naše příští místo určení?"

Když uslyšel odpověď, nasadil android až neuvěřitelně lidsky nesouhlasný výraz.

"Nerad vidím, když cestuješ sám," dodal potom zachmuřeně. "Mám vždycky starosti."

Marka tento k robotovi se nehodící projev citu neudivil. Konstrukteři sice zastávali názor, že androidi jsou pouhé stroje, které jednají podle zabudovaných programů, ale Stone si o tom myslel své. Během společně prožitých roků se mezi ním a Rayem vytvořila zvláštní pouta, která tuto logiku dosti zpochybňovala. Když android vycítil, že jeho lidský přítel je v nebezpečí, začínal reagovat mnohdy až nebezpečně autonomním způsobem. Měla tato vlastnost svou příčinu v tom, že Ray byl jedním z mála modelů, vybavených psychickým receptorem? Ať tak či onak, výroba modelů této série byla rychle zastavena, přičemž jako hlavní důvod se uváděla neschopnost lidí této vlastnosti androidů využívat. Markova telepatická kapacita však mnohonásobně vzrostla přičiněním zvláštního rostlinného společenství, obývajícího jednu vzdálenou planetu. Stone se s touto podivnou formou rozumného života setkal na jedné ze svých výprav a získal si nejen její přátelství, ale i uvedenou schopnost přenosu myšlenek.

Markův byt byl až v posledním patře luxusní výškové budovy. Stone nikdy nevystavoval u S.D.P.P. své bohatství na odiv, ale v soukromí se většinou nezříkal jeho výhod, jak o tom svědčilo i vybavení jeho bytu.

Ray, který dobře znal nálady a zvyky svého přítele, mu podal sklenici skotské.

"Napij se, udělá ti to dobře."

"Díky," vydechl Mark a unaveně se skácel do křesla, které se automaticky přizpůsobilo tvaru jeho těla. "Ted' se prosím tě mrkni, co máme v paměti počítače o planetě Marva." Zatímco android přejížděl prsty po klávesnici počítače, Mark s přivřenýma očima usrkával ze sklenice hnědavou tekutinu a zvažoval situaci. "Rayi" zamumlal nakonec, "mám pocit, že mě něco napadlo..."

2

Labuť II byla sice rychlejší, ale menší kosmická loď než astronefy S.D.P.P. Jakmile Mark dorazil na její palubu, zamířil do místnosti, která sousedila s pilotní kabinou. Už tam čekalo pět lidí. Sandra Kelleyová, oblečená do elegantní astronautské kombinézy, na něj vyštěkla:

"Máte zpoždění!"

Mark srazil podpatky a zasalutoval.

"Měl jsem se dostavit v osm hodin a dovoluji si upozornit, že v časovém pásmu, ve kterém leží New York, je přesně za dvě minuty osm."

Mladá žena udělala podrážděné gesto. Pak ukázala na statného, asi čtyřicetiletého zrzka, a řekla:

"Jeff Reist je naším pilotem, když bude třeba, budete mu asistovat."

Muž stiskl Markovu ruku upřímně a energicky. "Jsem rád, že vás budeme mít na palubě, kapitáne Stone. Už jsem o vás hodně slyšel. Kdyby se něco stalo, nebude mi proti mysli, když budete nablízku."

Tato poznámka se zřejmě nelíbila doktorce Kelleyové, která suše opáčila:

"O všem musím vědět nejdřív já. Nezapomeňte, že téhle expedici velím. Vraťte se na své místo a okamžitě odstartujte."

Zrzek pokrčil rameny a mrkl na Marka jedním okem.

"Rozkaz! Start je ale naprogramován na devět hodin. Takže pokud nemáte výjimku od správy astroportu k mimořádnému startu, budeme si muset ještě chvíli počkat."

Po téhle poslední štiplavé poznámce se Jeff vzdálil. V tu chvíli si Mark všiml dvou aspirantů.

"To jsou vaši kolegové, také budou dělat zkoušky," řekla Kelleyová.

Dany Bennet byl vysoký, štíhlý blondýn. Druhý mladík, podsaditější, s tmavokaštanovými vlasy, se na Marka překvapeně zadíval.

"Oliver Standman," představila ho mladá žena.

"Marku!"

Mladík vykročil ke Stoneovi, který se tvářil stejně překvapeně jako on.

"Vy se znáte?" zeptala se udiveně Kelleyová. "Ve spisech o tom není zmínka."

Dřív než se Oliver zmohl na odpověď, Mark zašeptal:

"Jen klid, chlapče. Nemusíme ji zasvěcovat do našeho rodinného tajemství."

Oliver se stáhl a s ironickými ohníčky v očích zasalutoval přesně podle předpisů:

"Jsem rád, že vás poznávám, kapitáne!"

Doktorka Kelleyová se podrážděně ozvala:

"Vy tři se podrobíte testům, při kterých budete mít naprosto stejné výchozí podmínky. Zkoušky začínají tímto okamžikem!"

V dokonalé shodě srazili muži podpatky se slovy: "Rozkaz, doktorko!"

Kelleyová už neměla čas něco říci. Z megafonu se ozval hlas pilota Reista:

"Start za čtyři minuty. Položte se a zapněte si magnetické pásy."

Všichni se natáhli do křesel a Mark pobaveně sledoval, jak mladá žena zápolí se svými pásy. Buckler se nezdál být o mnoho šikovnější.

"Pozor, startujeme. Pět... Čtyři... Tři... Dva... Jedna..."

Astronef se odlepil od země a začal stoupat k obloze. Přesto, že antigravitační zařízení byla nastavena na maximum, pocit silného tlaku nebyl příjemný ani trénovaným astronautům.

Mark se však polohlasně bavil s Oliverem, jako by nic necítil.

"Jak jsi se sem dostal?"

"Měl jsem dobrý prospěch ve škole a dva nejlepší byli vybráni na tuhle sérii testů. K čemu je to dobré, Marku?"

"Nevím! Je to výmysl hlavounů, kteří nás chtějí učit něco, o čem sami nemají ani ponětí. Dávej si pozor, tvoje kariéra závisí na té dívce. Tak se prosím tě chovej diplomaticky."

Buckler se sebevědomým úsměvem rozepnul svůj pás a zvedl se s úmyslem dojít si pro něco k pití. Neuvědomil si ale, že stálým zrychlováním je přitažlivost třikrát větší než normálně. Udělal pár potácivých kroků a dostal se až k automatu na nápoje. Uchopil plný pohár, jehož váha se mu zdála obrovská. Instinktivním gestem silně sevřel kelímek, vyklouzávající mu z prstů. Plastická hmota tlak nevydržela, praskla a oranžáda vychrstla Mikeovi na kombinézu. Vztekly se vrátil na své místo, vyhýbaje se přitom pohledům mladých aspirantů.

"Za pár sekund se ponoříme do subprostoru..."

Černý závoj zahalil pozemšťanům zrak.

O pět sekund později se Mark zvedl a prohlížel si své nehybné druhy. Nalil si skleničku toniku a druhou pak donesl do pilotní kabiny. Mrkl na obrazovku palubního počítače - všechno bylo v pořádku.

Jeff Reist se probral.

Přijal skleničku, kterou mu Mark podával.

"Děkuji, kapitáne Stone."

"Říkej mi Marku. Slyšel jsi šéfkou, teď jsem jen obyčejný aspirant!"

"Tahle akce je teda ale výmysl!"

"Nejsme tu od toho, abychom diskutovali o rozhodnutí našich nadřízených."

"Jestli vám můžu být nějak užitečný, počítejte se mnou!"

"Díky! Jdu se podívat na naše intelektuály!"

Oliver a Dany už přišli k vědomí. Mark jim pomohl posadit se.

"Jsem rád, že vás poznávám, kapitáne Stone," řekl Benet. "Oliver mi o vás hodně vyprávěl."

"Teď jsme si všichni rovni. Musíme držet spolu!" Doktorka Kelleyová zasténala a začala se probírat z bezvědomí. Dany se k ní chtěl přiblížit, ale Mark ho chytil za ruku.

"Ne tak rychle! To oni mají sledovat naše reakce, ne naopak!"

Buckler se ztěžka zvedl, šedavý ve tváři, zatímco slečna Kelleyová s námahou otevřela oči a překvapeně se zahleděla na tři muže, kteří spolu nenuceně rozmlouvali.

3

Třetího dne cesty vešla doktorka Kelleyová do pilotní kabiny. Reist seděl u řízení sám. Posadila se na místo druhého pilota, silný spis v ruce.

"Jaké jsou vaše dojmy ze spolucestujících?"

"Ti mladíci jsou schopní, ale chybí jim praxe."

"A Stone? Úplně mimo, že mám pravdu? Tady čtu, že už je to víc než patnáct let, co ukončil školu pro astronauty."

Pilot sebou trhl a otočil se k mladé ženě. "To má být vtip, slečno?"

Sandra se ostře ohradila:

"Ve službě nikdy nežertuji! Odpovězte mi!" Zrzek si zhluboka povzdechl.

"Neuvědomujete si, že kapitán Stone je jeden z nejlepších astronautů na Zemi? Navíc dokázal zneškodnit mnoho pirátských astronefí. Má tolik vyznamenání, že by mu je mohl závidět i zkušený válečník."

Mladá žena pokrčila rameny.

"Jestli je schopný v boji, může se ucházet o místo u Vesmírné policie. Pro výpravy S.D.P.P. potřebujeme kultivované a diskrétní lidi, kteří shromáždí hodnotný materiál o primitivních planetách. Nemáme zájem o válečné fanatiky."

Reist se sarkasticky zasmál.

"Vaše názory jsou opravdu zajímavé. Ale ti vaši intelektuálové musejí v první řadě doletět na místo určení... a také se vrátit zpátky."

"To snad není problém! Pokud vím, cestování kosmickým prostorem je dnes už rutinní záležitost."

"To jistě, jenom jste zapomněla na piráty. S potěšením se vrhnou na kargonefy, které se dostanou mimo prostor, sledovaný Vesmírnou policií."

"Uvažujte logicky, pravděpodobnost střetu s nimi je minimální."

V Reistově tváři se objevil nepřítomný výraz.

"Když rektor univerzity koupil Labuť II a angažoval mě, myslel jsem, že se jedná o běžnou výpravu na obydlenou planetu. Kdybych věděl, o co jde, nebyl bych to přijal."

"Máte strach?"

"Mám své zkušenosti! Byl jsem důstojníkem u první zásahové eskadry. Několikrát jsme narazili na piráty a nikdy to nebylo nic příjemného."

"Neblázněte! Proč bychom se měli starat o vesmírné lupiče, když nejsme nákladní loď?"

Reist ukázal palcem na palubní počítač.

"Jeho se zeptejte! Zjistíte, že mnoho lodí S.D.P.P. bylo atakováno piráty. Proto jsem rád, že je Stone na palubě."

"Myslím, že vám rozumím," ozvala se Sandra po chvíli přemýšlení. "Patříte ke stejné generaci jako Stone, je pochopitelné, že stojíte při něm. Nebudu tedy z vašich poznámek nic vyvozovat."

Reist řekl dutým hlasem:

"Jděte si lehnout! Za deset minut se vynoříme a to je ještě nepříjemnější. Předpokládám, že je to vaše první cesta do vesmíru."

"Nemějte obavy! Rok jsem studovala fyziologii člověka ve vesmíru."

"V tom případě vás nebudu poučovat."

Vešla do cestovní kabiny. Muži už leželi ve sklápěcích křeslech. Natáhla se také a brzy se jí zmocnila závrať.

Když znovu otevřela oči, uviděla Bucklera, který se snažil vstát.

"Miku," zašeptala, "cítím se jako rozlámaná."

"A já jako by mě něco sešrotovalo. Vzpomeň si, v kurzu nám říkali, že můžeš cítit slabost, mít křeče, stupňující se bolesti kloubů... Přinesu ti sklenici toniku."

Buckler už skoro stál, když se mu náhle podlomila kolena. Těžce dopadl na zem a narazil obličejem na opěradlo křesla. Neobratně se snažil zastavit krev, která mu tekla z nosu.

"Miku, ty jsi zraněný!"

Zkusila se zvednout, ale se zasténáním padla nazpět. Až po dobré čtvrt hodině nabrali tolik sil, aby se mohli začít hýbat.

Mark v té době už seděl na místě druhého pilota a sledoval údaje, které se objevily na obrazovce počítače. Oliver a Dany stáli za ním a rovněž pozorovali naskakující řádky.

"Ústřední hvězda magnitudy G, označená podle galaktické ročenky UK 7324. Marva je čtvrtá ze systému šesti planet. Ostatní jsou neobyvatelné, buď moc žhavé, nebo pokryté ledem na obou polokoulích."

Jeff mrkl na Marka jedním okem a řekl spiklenecky: "Škoda, že ponoření do subprostoru neprobíhá častěji, to je jediná chvíle, kdy nám dají pokoj."

Vtom si všiml přicházející Sandry a Mikea, a dodal polohlasně:

"Prázdniny skončily!"

Oba pozemšťané vypadali utahaně a Mikeův obličej byl stále ještě potřísněný krví.

"Detektory jsou zaměřené na Marvu," řekl Jeff, jako by si příchozích nevšiml.

Mark recitoval údaje, které se objevily na obrazovce počítače:

"Hmotnost ve srovnání se Zemí - 0,9. Rotace okolo osy za 22 hodin 12 minut. Oběh kolem ústřední hvězdy za 287 dní. Atmosféra: dusík, kyslík, vodní páry, oxid uhličitý. Stopy po xenonu, argonu, neonu a kryptonu.

Oceány pokrývají 79% plochý glóbu. Planeta nemá žádný hlavní kontinent, ale množství ostrovů, z nichž některé jsou dost rozlehlé. Vrcholky hor nepřesahují pět tisíc metrů. Mírné podnebí, vyšší teploty na rovníku. Póly jsou pokryty ledem."

Sandra je přerušila unaveným hlasem:

"Proč ztrácíte čas, charakteristiku Marvy přece dobře známe."

Jeff, v jehož hlase zaznělo podráždění, odpověděl: "Řídíme se jen předpisy pro astronauty. Pozorované skutečnosti se musí shodovat s údaji, které jsou uloženy v paměti počítače. Tím se předejde politováníhodným omylům."

Buckler pokrčil rameny.

"Tahle stará nařízení jsou k smíchu. Počítač se nikdy nemůže zmýlit!"

Pohledy Marka a Jeffa se střetly a oba muži propukli v hlasitý smích. Mike je zkoprněle pozoroval.

"Ve svém oboru jste možná jednička," řekl Reist, "ale v astronautice se musíte ještě pár věcem přiučit!"

"Přestaňte!" křikla Sandra, která opět nabyla sebevědomí. "Snažte se dostat loď na oběžnou dráhu kolem Marvy."

"Rozkaz, doktorko!"

O hodinu později už Labuť II kroužila okolo planety. "Zůstaňte na téhle trajektorii. Na planetu doletíme přistávacím modulem. Pánové, připravte se, prosím. Žádná osobní zavazadla. V první části testů si necháte uniformy astronautů. Místní, civilnější oděv dostanete později."

Posádka vešla do nákladového prostoru kosmické lodi a nastoupila do modulu, jehož horní část byla z průhledné plastické hmoty. Mark s určitými obavami sledoval, jak si Buckler sedá k řízení.

Mike naprogramoval počítač k odletu, srovnáváje přitom naskakující číslice s těmi, které měl uvedeny ve svém zápisníku.

"Připraveno k výstupu," ohlásil Jeff.

Vnější vstupní otvor kosmické lodi se znovu zavřel. Uběhla minuta.

"Dobrý Bože! Co to vyvádíte? Zapněte motor, za pět sekund vylétáme!" zařval Reist.

Mark se rychle naklonil nad Mikea a zmáčkl dvě tlačítka na řídicím panelu, právě ve chvíli, kdy se vstupní otvor otevřel a modul byl vržen do oblaku krystalků zmrzlé atmosféry.

Pobledlý Buckler drmolil:

"Já... já... U některých modelů je zažehnutí motoru automatické..."

Člun se rychle přibližoval k planetě a zanedlouho pronikl do nejvyšší vrstvy atmosféry.

"Přistaneme na velkém ostrově na sever od rovníku. Tam postavila společnost Galex základnu a skladiště materiálu."

Mark se podíval na palubní přístroje a zašeptal k Oliverovi a Danymu:

"Přitáhněte si popruhy, zatřese to s námi!"

O necelé dvě sekundy později motor zaječel, modul prudce zpomalil a Mike, který měl nedostatečně utažené pásy, byl vymrštěn dopředu. Jeho hlava narazila clo plastické hmoty. Elza vykřikla překvapením, ale rychle zmlkla, když se jí řemeny zařizly do hrudníku.

Buckler se marně snažil posadit se na své místo až ho Mark popadl za límec kombinézy a trhl jím dozadu. Ostrov, který se jím rychle zvětšoval před očima, byl asi dvě stě kilometrů dlouhý a sto kilometrů široký. V jeho severní části se zdvihala sopka. Za stálého brždění přeletěl modul nad pobřežím a nad lesem, až se ocitl nad volným prostranstvím, kde prudce dosedl.

Buckler si otřel čelo pokryté potem. "Nepochopitelné! Programování bylo v pořádku, tohle se vůbec nemělo stát!"

Sandra postřehla špatně skrývanou škodolibost astronautů a řekla příkrým hlasem:

"Vaše vysvětlení, aspirante Bennete?"

Mladík odpověděl, jakoby předčítal z odborné příručky: "Kvůli opožděnému zažehnutí motoru se osa sestupu více našikmila, což logicky způsobilo zkrácení trajektorie a prudší zpomalení."

"Velmi správně!"

Natáhla ruku ke vstupnímu otvoru a chystala se ho otevřít.

"Doktorko Kelleyová," řekl Mark, "porušujete pravidla o bezpečnosti. Je zakázáno vycházet z modulu dřív, než skončí všechny analýzy."

"Prosím vás! Víme přece, že vzduch je tu výborně dýchatelný."

"Je to velmi pravděpodobné, ale chci mít jistotu. Mohli jsme náhodou přistát v zamořené oblasti."

"Má pravdu, Sandro," zabručel Mike. "Je to v těch jejich předpotopních nařízeních. Konec konců, rozbory už jsou u konce. Všechno je v pořádku."

Vycházející slunce ozařovalo louku. Bylo časné ráno, a vzduch byl vlhký a voňavý. Na konci louky stála montovaná přízemní stavba, ke které Sandra v doprovodu ostatních zamířila.

Vešla do rozlehlé místnosti, naplněné množstvím vědeckých přístrojů.

"Tady se budeme scházet. V první fázi, testů, kdy nebudete muset lovit, to bude sloužit zároveň jako

jídlna."

Otevřela dveře vedoucí na chodbu.

"V tomhle rohu je můj pokoj a ve vedlejším Mikeův. Táhle máme zásoby materiálu. Vytáhněte, prosím, tuhle bednu."

Astronauti uposlechli. Obsah bedny tvořily sekery, dýky z pazourku, primitivní srpovitě zahnuté nože jakoby z bronzu a dokonce i meče.

"Zkoušky právě začínají, pánové. Jak jste si mohli všimnout, nejsou tu pro vás pokoje. Jestli nechcete spát pod širým nebem, musíte si postavit přístřešek."

"V jakém slohu?" zeptal se ironicky Mark.

"To je na vás! Použijte své znalosti o primitivních civilizacích... jestli si něco pamatujete."

Mark rychle zasalutoval a pak se obrátil ke svým přátelům: "Pojďte, zahrajeme si na skauty!"

Beze spěchu se vydal k lesu.

"Nejdřív se podíváme, co nám nejlépe poslouží," řekl a ponořil se do křoví s mečem v ruce.

Vysoké borovice, rostoucí po skupinkách, se tyčily k nebi a soupeřily o místo s mohutnými kaštanovníky se širokými listy. Podrost tvořily převážně kapradiny a okolo kmenů jedlí se otáčely tenké liány.

"Pozor! Radši se budeme držet pohromadě. Malý průzkum okolí nám nemůže být na škodu."

O pár metrů dál tekla potok, na jehož konci se utvořilo jezero. Les končil asi 50 metrů od vody.

"Budeme se moct koupat," usmál se potěšeně Oliver.

"Až se přesvědčíme, že tu nejsou krokodýli, chobotnice nebo podobné potvory."

Na písčitém břehu u vody se rýsovaly stopy.

"To jsou otisky kopyt, žádné drápy - vypadá to na antilopy."

Slunce už stálo vysoko na horizontu, když se astronauti vrátili zpátky na okraj lesa.

"Jaký přístřešek si postavíme, kapitáne?" chtěl vědět Bennet.

"Slyšel jsi naši velitelku, Dany. Tady jsme si všichni rovni. Říkej mi Marku. Uděláme to takhle."

Načrtl nárys do písku.

"Základ chatrče bude tvořit kmen stromu na okraji lesa. Od něho do půlkruhu rozmístíme dřevěné kůly ze silnějších větví."

Potom svým druhům vyjmenoval, jaký další materiál budou potřebovat a s úsměvem zavelel:

"Do práce! A nezapomeňte dávat pozor na naše zbraně nezdaří se zrovna nejpevnější."

Usilovně pracovali celé dvě hodiny, pak dal Mark znamení k odpočinku.

"Zasloužíme si večeři."

Když vešli do obytné buňky, Sandra a Mike již seděli u malého stolku. Zatímco si astronauti nalévali pití, poznamenala doktorka Kelleyová:

"Zdá se, že jste se práci moc neunavovali. Nepočítejte s tím, že vás tu necháme dnes v noci přespat."

"Máme čas," usmál se Mark. "Malá procházka lesem byla pro nás vynikajícím aperitivem!"

4

Buckler seděl před řídicím pultem. Sandra, která si zatím dala sprchu a oblékla si novou kombinézu, vyšla ze svého pokoje. Naklonila se k Mikeovi a políbila ho na tvář.

"Za dvě hodiny bude tma. Pojďme se podívat na naše svěřence. Myslím, že první noc na Marvě stráví pod širým nebem!"

Mike zmáčkl poslední tlačítko a odpověděl: "Naprogramování androidů je hotové. Je to úplný skvost! Máme nejpromyšlenější sérii testů. Ale dřív než začneme, podrobím Stonea zkoušce. Ten chlap mi jde pěkně na nervy, je třeba zlomit jeho hrdost hned na začátku."

"Dělej, jak myslíš. Fyzické testy máš na starost ty!" Přešli mýtinu a s údivem se zastavili před polokruhovitou stavbou z větví. Její střecha byla pokryta širokými listy, místy propletenými tenkými liánami.

Doktorka Kelleyová si chatrč dlouho prohlížela. "Chytré," řekla pak na půl úst. "Můžete se jít navečeřet. Jděte brzo spát, zítra vás čeká perný den!"

Ve chvíli, kdy astronauti procházeli kolem modulu, ozval se Buckler:

"Stone, pojďte se mnou, uděláme si výlet." Mark beze slova nastoupil do modulu.

Mike se posadil k řízení a odstartoval směrem na sever. Po pěti minutách letu loď dosedla na malou mýtinu.

"Vystupte! Do tábora se vrátíte pěšky. Dvacetakilometrová noční procházka bude vynikající tréninkem na zítřek," ušklíbl se ironicky.

"Rozkaz!" řekl prostě Mark a skočil na zem. Modul se za řevu motoru začal odlepovat od země.

Buckler se vrátil do obytné buňky, kde se doktorka Kelleyová bavila s oběma aspiranty.

"Bennete, váš otec byl profesorem matematiky. Proč jste se rozhodl studovat školu pro astronauty a ucházet i se o místo u S.D.P.P.?"

"Chtěl jsem cestovat, vidět nové světy a setkávat se s různými civilizacemi."

"Vaše známky v oboru primitivních civilizací jsou vynikající. Předpokládám, že vy jste přišel na to postavit si tohle přístřeší..."

"Ale ne! To napadlo kapitána Stonea. Je velmi šikovný a naučil nás plno různých figlů. Je to výborný učitel."

Sandrina tvář ztuhla, obrátila se k Oliverovi: "Standmane, potřebuji pár informací na doplnění vašeho spisu. Co dělá váš otec?"

"Byl pilotem, doktorko. Měl vlastní kargonef. On i moje matka byli zavražděni na planetě Terrania."

"To je mi lito! Prý jste byl umístěn do lágru vyděděnců."

"Ano! Chtěl jsem pomstít smrt svých rodičů," odpověděl Oliver přiškrceným hlasem. "Mark mě z toho pekla dostal, postaral se o to, aby se celá věc znovu prošetřila. Odhalil i vrahy mých rodičů."

"Zdá se, že ho velmi obdivujete."

"Přišel ve chvíli, kdy už jsem ztratil všechny naděje. Zachránil mi život a vrátil mi víru ve spravedlnost a v budoucnost."

"To už je pryč. Myslíte, že si zaslouží tak bezmezný obdiv?"

"To nevím, doktorko! Ale jednou věcí jsem si jistý. Jestli se mu něco stane, postarám se, aby ten, kdo to zavinil, neunikl spravedlnosti, ať jsou následky jakékoli."

Sandru až zamrazilo při pohledu na divoký lesk v očích Olivera Standmana. Odvrátila hlavu a řekla suše:

"To je všechno! Můžete jít. Začínáme zítra za svítání."

Mike do sebe hltavě házel večeri. Když se najedl, přistoupil k Sandře.

"Konečně klidný večer, jen pro nás dva."

Mladá žena na okamžik zaváhala, pak se ale přitiskla ke svalnatému tělu svého přítele.

Spojil je dlouhý polibek.

"Pojďme do mého pokoje," zašeptala a oči jí zazářily.

O mnoho později se zvedla. Chvilí pozorovala svého milence, který dřímal na posteli.

"Mikeu, ten Stone mě zneklidňuje. Takový noční pochod lesem může být nebezpečný."

"Jestli se do rána nevrátí, poletím ho hledat." Mladá žena potřásla hlavou.

"Jestli hned první den dojde k nějakému neštěstí, poneseme za to odpovědnost. Generál Khov by nám to pořádně osladil. Navíc by to mohlo ohrozit náš záměr dostat se do čela S.D.P.P."

Buckler se protáhl a zabručel:

"Máš pravdu! Přelétnu les v modulu. Je vybaven biologickým detektorem, takže ho musím objevit."

Doktorka Kelleyová přecházela po velké místnosti. Nemohla usnout, rozhodla se tedy navázat s Míkem radiové spojení.

"Pořád nic! Ten detektor mě mate - určitě jsou tu nějaká zvířata. Vracím se asi za deset minut, mám toho dost. Po snídani ho vyrazíme hledat všichni."

"Rozumím, řeknu jim to."

Sandra vykřikla překvapením, když viděla, jak do místnosti vchází Mark v doprovodu svých dvou přátel.

"Kdy... kdy jste přišel?" zakoktala se, zčásti úlevou, zčásti rozčilením.

"V noci!"

"To je neomluvitelné! Měl jste mě informovat, je to neodpustitelná chyba!" vykřikla, aby dala volný průchod své zlosti.

Na Markově tváři se objevil ironický úsměv.

"Chtěl jsem vám dát vědět, ale když jsem se přiblížil k vašemu pokoji, podle určitého hluku, který jsem zaslechl, mi bylo jasné, že by bylo nanejvýš nevhodné rušit vaši konverzaci s panem Bucklerem."

Doktorka Kelleyová zrudla, a aby zakryla své rozčilení, zeptala se:

"Jak jste v té tmě našel cestu?"

"Bez problémů, milá doktorko," ušklíbl se Mark. "Protože jsem tušil, co mě bude čekat, pozoroval jsem krajinu. Nedaleko odsud teče potok. Narazil jsem na něj okolo půlnoci. Pak už jsem šel podél břehu až sem."

"Nebál jste se, že zabloudíte?"

"V lese se cítím bezpečněji než v modulu, který pilotuje váš přítel."

"To je směšné! Mike dostal při pilotních zkouškách nejlepší hodnocení."

Přerušilo je vrčení motoru. Modul se vracel. Vycházející slunce vpíjelo vlhkost noci a celé okolí pokrývala hustá mlha.

Lod' se otřela o koruny stromů a začala klesat na mýtinu, přibližujíc se velkou rychlostí k obytným buňkám.

"Zábavné představení," poznamenal Mark. "ale nepočítá s mlhou..."

Vytí motoru začalo být nesnesitelné. Modul sebou trhl, zůstal viset asi deset metrů nad zemí a pak těžce dopadl dolů. Prudkým nárazem se teleskopické podpěry zlomily jako párátko.

Sandra okamžitě spěchala na pomoc otřesenému Mikeovi. Chvíli se o něčem polohlasně dohadovali.

Buckler, rudý v obličeji, divoce gestikuloval, vrtěl hlavou a prohlížel si modul, který byl v žalostném stavu.

Nakonec se oba vrátili k ubikaci. Mike vrhl na Marka zběsilý pohled a zmizel v hygienickém bloku.

"Pánové," řekla Sandra autoritativním hlasem: "dnes začíná první série testů fyzické připravenosti. Dobře se nasnídejte, protože zkoušky probíhají bez přerušení."

Za soumraku se Mark vracel do svého obydlí. Prožil velmi náročný den, na odpočinek nebyl čas.

Disciplíny se střídaly jedna za druhou: skok do výšky a do dálky, sprint, běh na pět kilometrů, lehy-sedy, vzpírání... Všechno, co nesnášel!

Mike sledoval Sandru, která zapisovala známky do osobních karet.

Mladí aspiranti do sebe naházeli jídlo a schvácení se vlekli do chatrče.

V okamžiku, kdy Mark vcházel do dveří, uslyšel Sandřin hlas:

"Okamžik, Stone!"

Pozorně si prohlížela své záznamy.

"Musím vám sdělit, že vaše známky jsou velmi průměrné. Jestli se zítra viditelně nezlepšíte, nemáte šanci zůstat u S.D.P.P..."

Mike se skleničkou v ruce přistoupil k Sandře. "Říká se, že je Stone zadobře se slečnou Swensonovou, nejbohatší ženou Galaxie. Jestli opustí Službu, může ještě dělat pasáka! Má na to vizáž."

Vybuchl v burácivý smích, který se však náhle změnil v bolestné zavytí. Rána do žaludku, do které Mark vložil všechnu svou sílu a vztek, mu vyrazila dech.

Zlomil se v pase a namáhavě lapal po vzduchu. Vzápětí jeho bradu zasáhla Markova pěst a odmrštila ho dozadu. Buckler se v bezvědomí zhroutil k zemi.

Sandra se s očima rozšířenýma překvapením zadívala na svého milence.

"To... to není možné! Mike má diplom..."

Mark ji přerušil ledovým hlasem:

"Až se váš přítel probudí, řekněte mu, že jestli bude dál žertovat tímhle způsobem, bude ho to doopravdy mrzet."

Rozčileně vyšel z místnosti a bouchl za sebou dveřmi.

5

"Pánové," hlásila doktorka Kelleyová, "dnes dopoledne proběhnou další testy vaší fyzické připravenosti, tentokrát v disciplíně pěstních soubojů."

Pozemšťané, shromáždění v jedné z větších místností montovaných budov, tvořících základnu, právě

dojídali snídani. Buckler, jehož čelist byla "ozdobená" nepěknou modřinou, dělal, že Marka nevidí. Skupinka vyšla ven a minula vrak modulu.

Sandra, která si všimla pohledů astronautů, prohlásila přehnaně ledabylým tónem:

"Teď ho stejně k ničemu nepotřebujeme a až bude třeba, přiletí sem pro nás Reist."

Když došli doprostřed mýtiny, oznámila:

"Začne Bennet!"

Mike přiklusal k aspirantovi a v běhu si okázale procvičoval mohutné vyvinuté svalstvo.

"Test bude probíhat v reálných podmínkách a jeho výsledek bude mít konečnou platnost, žádné opakování není dovoleno. Během boje jsou dovoleny všechny údery, nic se nenaznačuje, všechno jde až na doraz. Musíte si představit, že bojujete o svůj život. Je to jasné?"

Danny přikývl a zaujal obrannou pozici ve stylu karate. Mark zasadil první úder, dobře mířený pravý direkt, po kterém okamžitě vylétla jeho levička. Ta zasáhla aspiranta do ramene. Následovala aspirantova blesková odpověď loktem, kterou ztlumilo mohutné Mikeovo břišní svalstvo.

Několik minut se výpady a kryty soupeřů střídaly v rychlém pravidelném rytmu. Dany se držel dobře a svou menší hmotnost a sílu se snažil kompenzovat rychlostí a obratností. Za chvíli však bylo zjevné, že jeho protivník je lepší. Bennet inkasoval již několik zásahů do obličeje a jeho pravé oční víčko rychle otékalo.

Mark se naklonil k Oliverovi a tiše řekl:

"Budeš se muset mít na pozoru, chlapče. Mike bije, aby způsobil bolest. Nemůže přenést přes srdce to včerejší K.O. a mstí se za to na vás."

Soupeři teď přešli na zápas zblízka. Danymu se dvakrát podařilo uniknout železnému sevření. Potřetí klopýtl a okamžitě inkasoval úder malíkovou hranou do šíje. Klesl bezvládně na zem.

Mike se hlasitě rozesmál.

"Bylo to poněkud křečovitě, ale nepočínal si zase tak špatně. Postarejte se o něho, doktorko Kelleyová."

"A teď vy, Standmane!"

Oliver se postavil do předpisového pozoru.

"Nechci být obviněn z toho, že jsem uhodil nadřizeného," hlásil úředním tónem.

"Řekněte raději rovnou, že máte strach," vysmíval se Mike. "Tak pojďte! Je to rozkaz!"

"V tom případě mi nezbyvá než poslechnout." Pokročil směrem k Bucklerovi, který ho očekával rozkročený a v mírném předklonu. Když byl Oliver v dosahu jeho paží, vyrazil pravičkou směrem na bradu svého soupeře. Byla to velmi prudká a tvrdá rána, která mohla ukončit souboj ještě dříve než začal... kdyby ovšem zasáhla svůj cíl.

Oliver ale střelhitě padl na kolena a v následujícím zlomku sekundy se jeho hlava plnou silou zabořila do Mikeova podbřišku, přesně do rozkroku. Muž se doslova zlomil v pase a zařval bolestí. Jeho křik však rychle zmlkl. Oliver se překulil na záda a oběma nohama zasáhl obličej, který se nad ním skláněl.

Síla úderu odmrštila Bucklera několik metrů zpět. Zůstal ležet omráčený, s nohama rozhozenýma od sebe a s krvácejícím nosem. .

Vyděšená Sandra se rozhořčeně rozkřičela:

"To je proti pravidlům, neměl jste právo... jste... diskvalifikován!"

Oliver se opět postavil do předpisového pozoru. "Pouze jsem uposlechl rozkaz. Žádám, abych za tento test obdržel maximální počet bodů."

"Nikdy!" zaječela mladá žena. "Dám vás... poslat zpátky do lágru vyděděnců a už se odtamtud nikdy nedostanete."

"Asi vám ušlo, že tyhle lágry byly prezidentem už před časem zrušeny," ozval se ironickým tónem Mark.

"Kromě toho Oliver byl amnestován."

Sandra se vyděšeně skláněla nad Mikem, který byl stále ještě v bezvědomí. Neobratně se pokoušela mu otřít zakrvácený obličej.

"Pomozte mi ho odnést na ošetřovnu."

Mark chytil Olivera, který se chystal uposlechnout, za ruku a zadržel ho.

"Nevšiml jsem si, že byste si tolik starostí dělala s Bennetem."

Doktorka Kelleyová se pokusila svého přítele alespoň posadit, ale její úsilí vyšlo naprázdno.

"Prosím vás. Nemůžeme ho tady přece nechat ležet v tomhle stavu."

"Byla byste nejdříve tak laskavá a odpověděla na žádost aspiranta Standmana?"

Navztekáná Sandra ze sebe s přemáháním vyrazila: "Dobrá! Souhlasím! Dostane plný počet bodů."

"Tisíceré díky."

Oba přátelé uchopili Mikea v podpaží a táhli ho směrem k ubikacím. Mark si přitom neodpustil jedovatou poznámku:

"Jestli jsem to dobře pochopil, moje zkouška se odkládá na neurčito. Nebo že by se započítávala moje včerejší ukázka?"

"Ano! Ano!" pospíšila si Sandra s odpovědí. "Nechci, aby Mike musel podstoupit další riziko. Všechno je to tak zmatené a iracionální. Teoreticky byste vy ani Standman neměli mít proti Bucklerovi šanci. V simulovaných zápasech s androidy byl Mike vždycky nejlepší."

"Nejspíš byste měli zkontrolovat programy vašich androidů," poradil jí s nevinným výrazem Mark.

Buckler pomalu přicházel k sobě. Když ho uložili v miniaturní ošetrovně, Sandra s viditelným přemáháním zahučela:

"Děkuji, už se o něho postarám sama. Vraťte se k vašemu kamarádovi. Sejdeme se po obědě. Uvidíme, jestli bude možné odpoledne pokračovat v dalších zkouškách."

V domluvenou hodinu se doktorka Kelleyová s Bucklerem objevili ve dveřích. Zdravotnický robot odvedl slušný výkon, takže otoky a modřiny nebylo už téměř vidět. Sandra naoko nezúčastněným hlasem oznámila:

"První okruh testů věnovaný fyzické připravenosti je za vámi. Výsledky byly celkem uspokojivé, takže můžeme přejít k druhé fázi."

Buckler převzal slovo a pokračoval:

"Budete první, kdo si vyzkouší nejmodernější soubor vyučovacího zařízení. Pracoval na něm celý výzkumný tým po dobu tří let. Dívejte se!"

Ze sousední budovy vyšlo postupně šest androidů. První tři, oblečení do jednoduché kožešinové suknice, byli vyzbrojeni kyji a pazourkovými sekerami.

"Konec neolitu. Zbývající jsou z bronzové doby. Mají modulové programování. První lekce je věnována navazování kontaktů."

"Hm, zajímavé," reagoval Mark. "Jakým jazykem mluví?"

"Zpracovali jsme jakýsi syntetický jazyk, zahrnující nejznámější a nejčastější idiomy v Galaxii."

"Můžeme použít univerzálního překladatele?"

"Ne. Když se naučíte tenhle jazyk, můžete porozumět dialektům na všech planetách."

"Těm už známým možná, ale co s ještě neobjevenými?"

"Není žádný důvod, proč by nezapadaly do našeho schématu. Začneme hned teď."

Pět androidů odešlo zpět, šestý se posadil uprostřed mýtiny a začal předstírat, že něco pojídá.

Mike držel v ruce dálkové ovládání a Sandra se posadila před obrazovku přenosného počítače.

"Standmane, představte si, že jste právě přistál na neznámé planetě. Přistupte pomalu k androidovi a zvedněte pravou ruku na znamení, že přicházíte v míru. Tak, výborně. Sedněte si vedle něho. Ted' poslouvejte, co bude říkat."

Android ze sebe vyrazil sérii hrdelních zvuků. "Zapamatujte si to. Usnadní vám to pozdější komunikaci. Stačí, můžete se vrátit na své místo."

Když Oliver míjel Marka, ten ho polohlasem, ale dostatečně silně, aby to všichni slyšeli, oslovil:

"Kdybys při skutečné misi postupoval tímto způsobem, nezapomeň napřed zapojit svůj ochranný silový štít. Tedy pokud budeš chtít zůstat naživu."

"Ticho, Stone!" napomenula ho vztekle Sandra. "Ted' je řada na vás."

Android se znovu pustil do své imaginární potavy. Mark popošel a zastavil se asi deset metrů od něho.

"Udělejte znamení, že přicházíte v míru..."

"Nesouhlas!" vyštěkl Mark. "Když napráhnete ruku k misce vašeho psa v okamžiku, kdy bude jíst, s největší pravděpodobností vás kousne. Primitivní humanoid bude jednat stejně a bude se mít na pozoru. Krom toho zdvižená ruka znamená v řadě případů hrozbu."

"Chcete snad zpochybnit naši práci?"

Sandra rozčileně mačkala klávesnici počítače. Výsledek dotazu ji očividně neuspokojil. Rudá ve tváři ze sebe vypravila:

"Sedněte si vedle androida."

Ten začal ihned mluvit svým zvláštním chrčivým tónem. Mark naslouchal s přivřenými očima. Po chvilce mlčení pronesl několik slov. Android okamžitě reagoval a přikývl hlavou na souhlas. Před ohromenými zraky doktorky Kelleyové se rozvinul téměř plynulý dialog.

Uběhly dvě nebo tři minuty a potom se Mark obrátil ke zkušební komisi:

"Co bych měl udělat teď?"

Sandra se probrala z údivu. "Vy jste rozuměl, co říká?"

"To předtím s tou tříletou usilovnou prací byl vtip, že? Tenhle váš slavný syntetický jazyk je prachobyčejná míchanice idiomů z Korzy, Terranie XXII, Psaru a dalších dvou planet, které nejsem momentálně schopen určit."

"Jak jste na to přišel?"

"Neabsolvoval jsem sice vaše učené přednášky na univerzitě, ale zato jsem se zúčastnil výprav na všechny tyto planety. A díky bohu mám dobrou paměť."

"Test se ruší. Udělejte si přestávku," řekla zaraženě Sandra a naznačila Bucklerovi, aby ji následoval.

Jakmile za nimi zaklaply dveře ubikace, obrátila se ke svému milenci:

"Můžeš mi to nějak vysvětlit? Jazykovou částí projektu jsi byl pověřen ty a tvůj tým."

Buckler se nuceně usmál a pokusil se vzít Sandru okolo ramen. Ta se mu však nakvašeně vytrhla.

"Odpověz mi!"

"Když jsi přišla s myšlenkou vytvořit jakési 'esperanto' obyvatel primitivních planet, prostudovali jsme spolu s kolegy více než dvacet dialektů, aniž bychom našli nějaký společný záchytný bod. Nakonec jsme vybrali pět jazyků, které se nám zdály nejreprezentativnější. I tak nám to dalo přes rok práce, než jsme sestavili použitelný program."

"Měls mě to říct dřív."

"Chtěl jsem si o tom s tebou promluvit už několikrát, ale neměla jsi nikdy čas. Věř mi, když si aspiranti osvojí můj jazykový program, obejdou se s ním na všech primitivních planetách."

"Nelíbí se mi, že Stone na to přišel tak brzy."

"To je jen náhoda, že se jako specialista na středověk zúčastnil misí právě na tyto planety. Budeme muset trochu změnit program příštího kurzu. Teď mu ale připravíme malé překvapení."

Byla noc. Mark seděl sám u ohně, plápolajícího před vchodem do chatrče. Jeho dva druhové už spali. Vstal, když zpozoroval blížící se siluetu doktorky Kelleyové.

"Jsem ráda, že ještě nespíte. Chtěla jsem si s vámi promluvit. Vaše poznámka o způsobu kontaktu pravěkých lidí mě zaujala. Hrála jsem si celé odpoledne s počítačem a vypadá to tak, že bude třeba tuto část programu poněkud pozměnit."

"Taky si myslím."

"Vaše mise se, pokud vím, obvykle soustředí už na prozkoumané planety. Vycházíte tedy z dokumentací zpracovaných vašimi předchůdci."

"Občas se mi poštěstilo být prvním pozemšťanem, který navštívil nějakou nově objevenou planetu."

"Jak v tom případě postupujete?"

"Spoléhám hlavně na svůj instinkt a snažím se zachovat si jistý nadhled. Znáte přece základní pravidla Služby: naslouchat, pozorovat, ale nikdy se nezúčastňovat."

"Přesně tak. Nicméně, pokud je mi známo, právě kvůli porušení tohoto pravidla jste už stál před Komisí pro nevměšování."

Mark se nepřítomně zahleděl do plamenů. Potom pokračoval tichým hlasem, který jakoby přicházel ze vzdálených vzpomínek:

"Udělal jsem chybu. Dá se říci, že dokonce hrubou chybu. Byl jsem na misi na jedné planetě se středověkou civilizací. Sadistický tyran se tam právě pokoušel strhnout na sebe absolutní moc."

Stone pomalu zavrtěl hlavou, jakoby sám nemohl uvěřit tomu, co říká:

"Nikdy jsem za tak krátkou dobu neviděl tolik zla a hrůzy pohromadě. Ženy surově znásilněné na mrtvolách svých mužů, umučené děti, muži upálení či rozčtvrcení zaživa. Bestialita v nejryzejší podobě. Skupina obyvatel, ve které jsem byl i já, uprchla do lesů. Král se svými sadistickými pochopy nás ale pronásledoval a náš osud byl jasný. Poradil jsem proto těm ubožákům, aby svým pronásledovatelům nastražili léčku. V boji, který se potom rozpoutal, jsem se ocitl tváří v tvář králi, hoře svalů bez špetky citu. Rozum i respekt k zákonu o nevměšování mi velely uprchnout a nechat lid tohoto národu, ať si to vyřeší sami mezi sebou. Ale nemohl jsem se rozhodnout. Měl jsem stále před očima ty hory znetvořených mrtvol. A pak už bylo pozdě. Postavil jsem se králi na odpor. Byl to neuvěřitelně těžký boj."

"Agenty v akci přece chrání silové pole?"

"Měl jsem už vybitý generátor a můj android byl daleko ode mne, obklíčen velkou skupinou nepřátel. Král měl obrovskou sílu. Dvakrát mě špičkou svého meče zasáhl do hrudníku, naštěstí jen lehce, ale pak jsem měl štěstí a jediným dobře mířeným výpadem se mi podařilo proklát mu srdce. Bylo po všem. Po smrti jejich velitele zachvátila královské vojsko panika. Vojáci se rozprchli a povstalci triumfovali."

"Váš zásah tak ale zcela evidentně změnil směr přirozeného vývoje tamější populace?"

"Komise toho také neváhala náležitě využít. Samí technokraté a úředníci, kteří nikdy nevystřčili nos dál než pár metrů od svých kanceláří. Co ti mohou vědět o našich problémech. Abychom se mohli nenápadně vmísit mezi místní populaci, musíme se ztotožnit s nějakou konkrétní osobností a tím pádem se stát členem některé z většinou soupeřících stran. Od té chvíle, ať chcete nebo nechcete, stáváte se přítelem jedněch a nepřítelem druhých. A ti posledně jmenovaní vám nic neodpustí."

"Přiznávám, že takhle jsem se na to dosud nedívala. To je velice zajímavý námět a stál by za širší diskusí u kulatého stolu."

Zatímco Mark a Sandra hovořili, postávající před dohasínajícím ohněm, zezadu se k nim tiše blížil tmavý stín lidské postavy. Když byl asi metr od Marka, napřáhl ruku a udeřil. Pěst ale prolétla aniž by narazila na svůj cíl a její majitel se náhle ocitl ve vzduchu. Železné paže ho zvedly a mrštily jím na zem, kde zůstal otřesený ležet na zádech.

Jeho bolestný sten se spojil s vyděšeným křikem Sandry. Vzduchem se mihla těžká bota a zastavila se několik centimetrů od obličeje... Bucklera.

Mark několik okamžiků váhal a pak kousek poodstoupil, aby umožnil bolesti se šklebicímu Mikeovi vstát.

"Vynikající reflexy, doktorko Kelleyová, myslím, že si za tento test zaslouží nejlepší známku."

Mike se až příliš rychle vzdaloval a rukama se přitom držel za naražené ledviny.

Sandra se chytila za hlavu.

"Vůbec tomu nerozumím. Jak jste mohl vědět..." Mark se ironicky zasmál.

"Až příliš jste se snažila, abych mluvil a překryl tak hluk jeho příchodu. Byl jako slon."

"Ale já... já jsem nic neslyšela..."

"Hm, to je fakt, tohle se z knih ani z počítače nenaučíte."

"Za celou dobu jste se ani jednou neotočil a přesto jste přesně uhodl ten pravý okamžik, kdy..."

Mark se znovu tiše rozesmál. Lehce si poklepal ukazováčkem na nos.

"Čich..."

Pod nechápavým pohledem doktorky Kelleyové dodal:

"Porad'te svému příteli, aby změnil kolínskou. I ten nejnastydlejší domorodec s nosem ucpaným rýmou by ho ucítil na sto metrů."

6

Všichni pozemšťané se shromáždili ve velkém sále k ranní poradě.

"Dnes začínáme s novou sérií testů," oznámila doktorka Kelleyová. "Zjistili jsme, že v průběhu misí dochází k stále většímu počtu nehod, které si vyžadují nasazení doprovodného androida a to ne vždy přípustným způsobem, anebo dokonce předčasné ukončení celé akce."

Sandra se krátce odmlčela a nahlédla do svých poznámek. Potom pokračovala:

"V jednom případě dokonce android neuváženě použil svůj dezintegrátor, zabil krále a jeho syna a změnil tak vývojovou linii jednoho celého národa."

"K tomuhle incidentu došlo před více než dvěma roky," skočil jí do řeči Mark. "Od té doby je používání dezintegrátorů zakázáno."

"Moudré opatření, které ale přišlo příliš pozdě."

"Já bych to kvalifikoval spíš jako pitomost technokratů."

"Máto snad být kritika tohoto rozkazu?" rozcílila se Sandra.

"Samozřejmě! Na spoustě planet ještě žijí nebezpečné šelmy, které si neochočíte tím, že je budete hladit po čumáku. Považují totiž humanoidy za zpestření svého jídelníčku."

Sandra ho vzteklým gestem přerušila.

"Nebudeme se o tom bavit. Krátce a stručně, my si myslíme, že příprava agentů S.D.P.P. je velice nedostatečná. Předchozí zkoušky byly zaměřeny na úroveň vaší fyzické kondice. Teď přistoupíme k podstatně významnějším testům."

Chvilí mlčky pozorovala tři astronauty a potom dodala: "Na tom, jak v nich obстоjíte, závisí budoucnost vaší Služby. Pokud neuspějete, o čemž jsem téměř přesvědčena, všichni agenti budou muset projít rekvalifikačním kurzem v našem oddělení na univerzitě a výchova nových adeptů na službu v S.D.P.P. bude zcela svěřena do našich rukou. Tím se nám otevře cesta k vybudování skutečně kvalitního výcvikového střediska, které bude konečně odpovídat potřebám této služby."

"A kterému budete nejspíš šéfovat," doplnil ji ironicky Mark.

Sandra upřela na opovázlivce nenávistný pohled.

"A proč ne, když se mi s vaší pomocí podaří dokázat, že generál Khov je úplně neschopný?"

Buckler zasáhl ještě před tím, než se diskuse proměnila v divokou hádku. Podivné světlo v jeho očích přimělo Marka, aby zbystřil pozornost.

"Stone, dobře mě poslouchejte. Dnes ráno za svítání jsem vypustil do okolí šest androidů. Jsou naprogramováni nastražovat léčky a útočit. Vytvoří tak nejobtížnější

I podmínky, s jakými je vůbec možné se na primitivních planetách setkat. Program je zpracován podle modelových situací, které se skutečně odehrály, a které v řadě případů stály agenty život."

"Jaké budu mít zbraně?"

"Vyberte si z toho, co jste si odnesli do vaší chatrče. Teď můžete odejít a vrátíte se až poté, co vyřadíte všech šest androidů."

"V případě, že dojde k boji, jak se dozvím, že jsem vyhrál?"

"Androidé uznají svou porážku."

"A co když se mi při tom povede některou z těch vašich hraček poškodit?"

"Veškerá odpovědnost padá na mně," prohlásil Mike se škodolibým úsměvem.

Mark ještě nedokončil obrat, když se Buckler znovu ozval: "Musím vás ještě varovat, že tato zkouška je velmi nebezpečná. Můžete z ní ještě odstoupit, pokud si myslíte, že je nad vaše síly. Velmi dobře chápeme, v jaké jste situaci. Ve vašem věku máte právo na svůj klid. Kdyby došlo k nějakému neštěstí, nechci, aby mi někdo dával vinu. všichni přítomní jsou svědky, že jsem vás varoval. Tenhle test je jen pro dobrovolníky."

Mark pokrčil rameny. "To je všechno?"

Náhle se místností rozezněl ostrý zvuk. Buckler se rychle otočil, několika rychlými kroky překonal vzdálenost, která ho dělila od telekomunikační aparatury a zapnul příjem. Obrazovka se rozzářila a objevil se na ní obličej Jeffa Reista.

"Ze subprostoru se právě vynořil cizí astronef. Velí mu pirát, který si říká Ar-So. Pokud vím, tak je hledaný Vesmírnou policií."

"A co chce?" zeptala se nervózně Sandra.

"Žádá, abych mu vydal neporušenou Labuť II."

"To nepřipadá v úvahu! Braňte se všemi prostředky!"

"Proboha, jakými?" zaúpěl Jeff. "Váš stroj není vojenská loď, ale spíš výletní jachta. Mám k dispozici pouze čtyři rakety směšné ráže."

"Spojte se s Vesmírnou policií!"

"Než ta se objeví, budu se už dávno smažit v pekle."

"Tak se ukryjte do subprostoru!"

Mark zasáhl do rozhovoru:

"Geniální rada. Nemá žádnou šanci dosáhnout potřebnou rychlost, aby mohl uniknout do subprostoru. Rakety ho dostihnou dávno předtím."

Odstřel takřka hrubě Sandru a zaujal její místo před videorádiem.

"Nechá tě, abys opustil lod'?"

"Jenom na záchranném modulu."

Mark několik okamžiků uvažoval. "Nezbývá ti nic jiného, než to přijmout, Jeffe. Naskoč do člunu a přileť co nejrychleji k nám. A žádné přistávací parádicky, vezmi to šusem, jako bys měl d'ábla v patách. Necháme zapnutý vysílač pro automatické navádění."

Potom se otočil ke svým společníkům: "A teď rychle pryč do naší chatrče."

Oliver a Dany vyrazili tryskem ven, ale Sandra protestovala:

"To přece není možné! Víte, kolik stál univerzitu ten astronef?"

"Nejspíš víc než je cena života jednoho muže. Teď, pokud nechcete, aby se na univerzitě uvolnila dvě místa, pobězte se mnou!"

Sandra s vytřeštěným výrazem v obličeji následovala Marka, který rychlým klusem zamířil k okraji lesa. Celá udýchaná ho doběhla až u jejich malého přístřešku.

"To je přece všechno směšné, proč jsme tam nezůstali, abychom navedli Reista na přistání?"

"O to se stejně dobře postará videorádio."

Další slova zanikla ve svištění přistávajícího modulu. Stroj se velkou rychlostí přibližoval k mýtině.

"To je úděsné! Ještě nikdy jsem neviděl někoho tak špatně pilotovat," ozval se Mike pohrdlivým tónem.

"No jó, já zapomněl, že vy jste expert," reagoval ironicky Mark.

Záchranný člun s brzdícím zařízením nastaveným na maximální výkon přece jen nakonec zpomalil a dosedl na mýtinu, vedle vraku modulu. Otevřel se kokpit, z něhož se vysoukal Jeff. Mark na něho zamával pažemi.

"Tady jsme! Rychle!" zařval.

Reist vyrazil sprintem směrem ke svým přátelům. Doktorka Kelleyová mu chtěla vyjít naproti, ale Mark ji prudce strhl na zem. V okamžiku, kdy Jeff plynutím skokem zalehl vedle nich, oslepil je záblesk následovaný prudkým výbuchem. Na pozemšťany se snesla sprška oblázků, hlíny a prachu. Rozhostilo se tíživé ticho. Mark se zvedl jako první a podal ruku Sandře, aby jí pomohl na nohy.

"Co se to stalo?" drmolila napůl v šoku.

Jeff pomalu vstával, doprovázeje své pohyby šťavnatými nadávkami.

"Ten mizera Ar-So si pospíšil. Ještě štěstí, že jsem pochopil tvou narážku o d'áblu v patách."

"Vy jste věděl, že nás bude ostřelovat?" vyrazil ze sebe Mike ještě zelený strachem.

"Řekněme spíš, že jsem to tušil," usmál se Mark. "Piráti nemívají ve zvyku nechávat živé svědky svých nepříliš ušlechtilých činů. Proto také nezničil Jeffa ještě ve vzduchu. Chtěl to vzít i s námi z jedné vody načisto."

"Ale vždyť přece slíbil..." chtěla namítnout Sandra, ale Reist ji přerušil.

"Za jejich sliby bych nedal ani zlámanou grešli."

"Ale co kdyby býval ke zničení našeho tábora použil termojadernou hlavici?" zhrozil se sám své myšlenky Mike.

"To není příliš pravděpodobné. Tyhle zbraně jsou velice drahé a piráti si je raději rezervují pro boj s kosmickými loděmi."

Prach se konečně usadil, takže si mohli prohlédnout mýtinu, kde stála jejich základna. Sandra se rozvzlykala. Modul, záchranný člun, celý obytný komplex zmizely, jakoby nikdy předtím neexistovaly. Zděšený Mike si nevěříčně protíral oči.

"Naše zařízení, všechny zásoby potravin, jak tady teď jenom proboha přežijeme?"

Zvedl pohled plný úzkosti k obloze. "Nemůže se útok opakovat?"

"Nemyslím," řekl Mark. "Trik mu vyšel, takže nemá žádný důvod se tu zdržovat déle než je nezbytně třeba. Jakmile obsadí Labuť II. svou posádkou, ukryje se do subprostoru a bude číhat na další kořist."

Doktorka Kelleyová se konečně trochu vzpamatovala.

"Pane Reiste, poslal jste zprávu Vesmírné policii?"

"Ar-So mi to zakázal. Kdybych začal vysílat, okamžitě by to zjistil a zničil by mě dřív, než bych se stačil spojit s nějakým přijímačem Vesmírné policie."

"Myslela jsem si to. Pokusme se teď v klidu vyhodnotit naši situaci."

Několikrát se zhluboka nadechla a vydechla. "Dohodla jsem se s rektorem univerzity, že mu budeme jednou týdně posílat stručnou zprávu o průběhu akce. Když ji neobdrží v dohodnutém termínu, pokusí se nás kontaktovat. Protože nebudeme odpovídat, uvědomí o tom Vesmírnou policii, která sem vyšle své plavidlo."

S poněkud stísněným úsměvem pokračovala: "Musíme se tedy připravit na asi desetidenní pobyt. Prežít těch pár dní by neměl být problém. Prostudovala jsem spoustu materiálů o primitivních civilizacích. Znam proto například všechny možné způsoby lovu divoké zvěře."

Jak mluvila, její sebejistota se jí postupně vracela. "Pokud chceme dnes večerjet, bylo by vhodné něco ulovit. Mike na svých přístrojích zaregistroval četné biologické odezvy, svědčící o přítomnosti živých organismů. Rozptýlíme se po lese a nadeženeme zvěř proti těm, kteří připraví léčku. Nu a teď se podíváme, jaké zbraně máme k dispozici."

Buckler ze sebe náhle vyrazil zvuk ne nepodobný záupění:

"Anroidi!"

"Co tím chceš říci?" obrátila se k němu překvapená Sandra.

"Veškerá ovládací zařízení jsou zničena. Nemohu je teď inaktivovat! Jsou úplně autonomní."

"To je sice nepříjemné, ale nemohou pro nás přece představovat nějaké reálné nebezpečí."

Mike odvrátil svůj pohled a zahleděl se rozpačitě na špičky svých bot.

"První test měl absolvovat Stone... Pro mou i tvou budoucnost bylo důležité, aby ve zkoušce neuspěl..."

Naprogramoval jsem je... jak bych to... vytvořil jsem program s parametry velice blízkými realitě..."

Pod tázavými pohledy upřesnil své zmatené blábolení:

"Nařídil jsem je na maximální výkon."

Reist zareagoval vodopádem nevybíravých slov. "Jestli jsem dobře pochopil vaši historku, po lese se teď potlouká šest potencionálních vrahů, číhajících, aby mohli napadnout prvního z nás, na kterého narazí. To je tedy pěkná hovadina. Mám sto chutí rozbít vám tu vaši přemoudřelou palici. Ale možná to za mě dřív udělá některý z těch vašich plechových vrahounů."

Rozhostilo se nervózní ticho. Každý se ponořil do svých nepříliš optimistických úvah. Mlčení bylo náhle přerušeno hlasitým výbuchem smíchu, až někteří přítomní leknutím poskočili.

"To je tedy skutečně pikantní situace," promluvil konečně stále ještě rozesmátý Mark. "Obávám se, že právě navržený plán štvance bude muset doznat jistých úprav. Co navrhuji akademici?"

Sandra, opět na pokraji nervového zhroucení, začala hystericky ječet.

"Nevím! Nic nevím! Všichni tady zemřeme. Hladem, žízní, nebo rukama androidů, jak si kdo bude přát. Výsledek bude v každém případě stejný. Jsme ztraceni!"

"Nechte toho, doktorko Kelleyová. Pořád jsme ještě naživu a já osobně mám velmi silnou chuť zůstat naživu i v budoucnosti. Jeffe a Dany, vy postavíte další přístřešek! Nevzdalujte se ale příliš od mýtiny."

Oliver, ty půjdeš se mnou. Pokusíme se vyčistit okolí od nepříjemných sousedů."

V bedně, kde byly naskládány zbraně, které jim předal Mike, si vybral meč a železnou sekýru. Oliver se ozbrojil dýkou a rovněž mečem.

"Dal bych přednost luku."

"Časem si snad nějaký vyrobíme. Teď pojď se mnou a dávej pozor, abys nedělal zbytečný hluk."

Udělal několik kroků, ale pak se zastavil.

"Doktorko Kelleyová, ještě než odejdu, potřeboval bych vyřešit jeden vážný problém. Když zlikviduji vaše roboty, kolik za to dostanu bodů? Jsme na to vlastně dva a to je proti pravidlům."

"Tohle už není žádná hra," rozkřičela se vysokým hlasem Sandra. "Dávejte pozor hlavně na sebe, to je teď to hlavní!"

"To není odpověď na mou otázku."

"Oba dva dostanete plný počet bodů," vyrazila ze sebe vztekle.

"Jeffe, beru si vás za svědka."

"Jasně, Marku! Jestli se nám podaří vrátit se na Zemi, přísahám ti, že sepišu takové hlášení, které si za

klobouk nedá ani slavný rektor univerzity."

"Díky! Připravte dost dřeva, abychom mohli celou noc udržovat oheň!"

7

"Ty, Marku, nechci dělat zmatky, ale motáme se tady už přes půl hodiny a zatím jsme nezpозorovali sebemenší náznak, že by se tu někdo pohyboval. Co když na nás skočí odněkud ze stromu?"

"Nemáme jiné východisko. Nevím, jestli někde hlídkují, nebo jestli nastražili nějakou past. Pojď, pomůžuš mi s něčím."

Mark si klekl do mechu. Opatrně rozhrmul trávu a ukázal na kruhovitý otvor o průměru asi deset centimetrů.

"Podobá se to králičí noře. Musíme tady nastražit nějaká oka. Podívej, tady jsou další."

Když skončili s kladením nástrah, vydali se na další cestu. Mark postupoval pomalu a nehlučně mezi vysokými kapradinami. Náhle se zastavil a nasál nosem vzduch. Prstem ukázal na křoví vzdálené od nich asi dvacet metrů.

"Počkej tady pět minut a pak se vydej opatrně tímhle směrem. Připrav si zbraň!"

Když se Mark vzdálil, Oliver se podíval na hodinky. Po uplynutí stanovené doby vykročil opatrně vpřed, prsty sevřené na rukojeti své dýky. Přesto, že očekával útok, byl překvapen, když se z houští najednou vyřítil android oblečený do umělé zvířecí kůže. Prodíral se kapradím a mával nad hlavou kamennou sekerou. Oliver uskočil, aby se vyhnul úderu zbraně. Měl v úmyslu bodnout robota do obličeje. Android reagoval s udivující rychlostí a sekerou srazil čepel, která ho ohrožovala. Náhle znehybněl. Jeho paže sebou začaly podivně trhat, poklesl v kolenou a svalil se na zem. Překvapený Oliver si všiml, že z jeho zad trčí zaseknutá sekera. Objevil se Mark a na tváři měl starostlivý výraz.

"Buckler mně přichystal moc hezké překvapení. Tihle androidi mají mnohem rychlejší reakce než lidé. Musíme s tím počítat při příštích setkáních."

Opřel se nohou o záda ležícího robota a oběma rukama uchopil topůrko a vytrhl zbraň hluboko zaseknutou v zádech.

"Ještě štěstí, že je nevybavil ochrannými opasky se silovým polem," hučel si přitom pro sebe.

Zvedl sekerku a udeřil ostrým androida do krku. "Co to děláš, Marku?"

"Chci mu odseknout hlavu. Musíme přece mít nějaký důkaz pro doktorku Kelleyovou, že jsme si to nevymyslili."

Oliver, sledující Markovo počínání, se zvědavě zeptal:

"Jak jsi, uhodl, že nás napadne?"

"Čich je nejdůležitějším smyslem u většiny zvířat. My jsme se ho už odnaučili používat. Ten perfekcionista Buckler nalezl své androidy tak, že olej a detergenty je cítit na sto honů daleko."

Mark se náhle odmlčel a varovně zvedl ruku. Zůstal několik sekund zcela nehybný a s přivřenými očima naslouchal zvukům vycházejícím z hloubi lesa.

"Pozor! Jsou nejméně dva. Postupují směrem k nám. Ukryj se za tenhle strom. Hlavně neváhej ustoupit, kdykoli to bude třeba. Žádné zbytečné hrdinství."

Třemi údery sekery porazil Mark malý strom a několika dalšími přesnými seky z něho vyrobil solidní kopí, asi dva metry dlouhé, se zašpičatělým koncem. Potěžkal ho v ruce a zabručel si pro sebe:

"Sice trochu těžké, ale slušně to prodlouží můj akční rádius."

Za zvuku lámaných větví se z houštin vynořili tři androidi. Dva představovali jeskynní lidi a třetí imitoval středověkého barbara, vyzbrojeného těžkým mečem.

"Nádherný anachronismus," zašklebil se Mark. Androidi na okamžik znehybněli. Jejich hlavy se v téměř dokonalé synchronizaci otočily nejdříve doprava, potom doleva a nakonec se tři páry očí upřely na Marka. Lovci fotografující svou kořist. Potom znovu vyrazili vpřed. Mark ustoupil a minul přitom místo, kde se ukrýval Oliver.

"Tři proti jednomu, to není moc vyrovnaná partie," pomyslel si Mark a dal se do běhu. Androidi okamžitě zareagovali a dali se do pronásledování. Mark běžel několik set metrů a čas od času se podíval za sebe. Jak předpokládal, roboti neběželi stejně rychle a vzdálenost mezi nimi se zvětšila. Nejrychlejší byl barbar s mečem v ruce.

Když Mark došel k závěru, že odstup mezi jeho pronásledovateli je dost velký, rychle se otočil a postavil se do cesty prvnímu androidovi. Meč držel pevně v obou rukou. Naznačil výpad na břicho. Robot se okamžitě kryl a... čepel ho zasáhla do obličeje, přímo do oka.

K jeho zneškodnění to však nestačilo. Zvedl vysoko svou zbraň a tnul směrem dolů. Mark uskočil do strany a udeřil ho ze zadu do šíje. Tělo robota se otřásl jako pod úderem elektrického proudu. Jeho levá paže znehybněla, ale pravička, vyzbrojená mečem, švihla znovu po Markovi. Ten se stěží stačil uhnout, špička čepele mu rozpárala kombinézu a na jeho kůži se objevila dlouhá krvavá stopa.

Rozzuřený Mark vrazil svůj meč vši silou do protivníka. Jeho špička pronikla celým tělem a vynořila se na druhé straně mezi lopatkami. Tentokrát android znehybněl celý. Pozemšťan mohutným úderem srazil nehybné tělo k zemi. Neměl ale čas vytrhnout z oběti svůj meč.

Blížil se k němu další android, ozbrojený kamennou sekýrou. Mark udělal kotoul vzad a při pádu vykopl obě nohy proti robotovi. Android byl vymrštěn do výše a dopadl o pět metrů dál na zem. Mark se stěží stačil postavit na nohy a už tu byl nový útok. Pozemšťan uchopil svůj meč, proklínaje přitom jeho krátkou čepel.

Hřbetem ruky si otřel čelo zmáčené potem. Kolem nosu mu zasvištěla sekera. Jeho protiútok pouze rozčíslně umělou pokožku jeskynního člověka. Mark ustupoval a kryl se jak nejlépe dovedl. Robot byl přímo ďábelsky rychlý. Markovi se začalo nedostávat dechu, srdce mu tlouklo v šíleném rytmu.

Musí s tím skončit co nejrychleji, dřív než se objeví další... Kam se poděl třetí útočník? Neměl ale čas na dlouhé úvahy, protože tu zase byla androidova sekera. Mark se uhnul a prudce vyrazil vpřed. Vložil do rány všechnu zbývající sílu, takže čepel se zabořila do těla až po jílec. Nekonečnou vteřinu měl Stone pocit, že se nic nestalo. Zůstal doslova nalepený na robota, aby mu zmenšil manévrovací prostor. Na rameno mu dopadla levá ruka protivníka a snažila se ho odstrčit.

Tak obrovské síle se nedalo dlouho vzdorovat. Mark v posledním zoufalém pokusu trhl rukojetí svého meče, aby rozšířil ránu. Náhle vytryskl snop jisker, stroj se začal otřásat, společně s člověkem v jeho objetí. Ruka spočívající na Markově rameni uvolnila sevření a robot se toporně skácel dozadu strhávaje přitom s sebou vyčerpaného pozemšťana.

"Pozor! Je za tebou!"

Oliverův výkřik přinutil Marka, aby se bleskově převálil právě v okamžiku, kdy na místo, kde ležel, dopadla sekera. Ostří silexové zbraně se zabořilo do země dva centimetry od jeho ucha. Android dopadl na Marka a doslova ho přibil k zemi. Už zvedal nad hlavu svou zbraň. Mark uchopil oběma rukama jeho zápěstí. Na několik vteřin oba znehybněli. Náhle robot udeřil svou levou pěstí Marka do obličeje.

Pozemšťanovi se udělala před očima rudá kola a cítil, jak ho opouštějí poslední síly.

Krátkým trhnutím vyprostil android svou ozbrojenou paži z Markova sevření. Sekera se napřáhla...

Náhle se, tělo robota otřásl pod mohutným úderem, za kterým následoval další ještě silnější. Mark jako ve snu viděl rozšklebený obličej hlavy, která se oddělila od těla a odlétla o několik metrů dál do trávy.

Oliver prudkým kopnutím zbavil Marka bezhlavé zátěže. Potom napřáhl ruku, aby pomohl svému druhovi vstát.

"Díky, chlapče! Bez tvé pomoci bych teď asi měl pěknou migrénu!"

"Když jsem tě viděl běžet, myslel jsem si nejdřív, že je chceš ode mne odlákat. Potom jsem ale pochopil, že máš v úmyslu je rozdělit. Tak jsem se rozběhl za vámi." Jeho tvář se rozzářila šťastným úsměvem.

"Měl jsem kliku, a vyrazil jsem v pravý čas. Tak co, budeme pokračovat v téhle lovecké výpravě?"

Mark hlavou ukázal na slunce, které se sklánělo k obzoru.

"Vrátíme se do tábora. Posbírej naše trofeje."

8

Pozemšťané právě dokončovali stavbu dvou malých přístřešků, když se Mark s Oliverem vynořili z lesa. Stone nesl v každé ruce jednoho velkého králíka.

Sandře se údivem rozšířily oči. "Jak jste k nim přišli?"

"Objednal jsem si je v supermarketu."

Doktorka Kelleyová polkla navztekanou odpověď, když si všimla Markovy potřhané kombinézy:

"Jste zraněn?"

"Je to jenom škrábnutí, ale musím přiznat, že jsem měl velké štěstí."

"Androidi?"

"Pravda je, že pár jsme jich potkali."

Oliver položil k Bucklerovým nohám čtyři hlavy a řekl ne příliš přátelským tónem:

"Předpokládám, že poznáváte své dětičky."

Doktorka Kelleyová vykřikla.

"To přece není možné! Vy jste je úplně zničili! Na to jste neměli právo! Víte, kolik za ně musela univerzita zaplatit?"

"Měli jste mě dát jiný prostředek k jejich zneškodnění."

"Stačilo stisknout tlačítko v srdeční krajině nebo na čele. Okamžitě by znehybněli."

"Mám dojem, že tuhle část programu někdo vynechal."

Panenky Sandřiných očí se údivem roztáhly. Zabodla svůj pohled do Mikeových očí.

"Už si nevzpomínám," drmolil Buckler. "Dokončoval jsem to velmi rychle... Je možné, že... Nechápu, jak to mohl Stone dokázat... Teoreticky to bylo zcela vyloučené..."

"Hodně mně pomohl Standman. Chtěl bych vám jenom připomenout váš slib, pokud jde o bodování této zkoušky."

Sandra stála na místě jako přikovaná a střídavě se dívala z Marka na Mikea.

"A co zbývající dva?" vydechla nakonec.

"Krouží tady stále někde kolem. Není vyloučeno, že, na nás zaútočí dnes v noci."

"To né!" zakřičel nepřírozeným hlasem Buckler. "Nesměj se přiblížit k základně. V okruhu pětiset metrů..."

"Doufejme, že si na to vzpomenu včas, teď, když žádná základna neexistuje."

Mark se otočil k Danymu a Jeffovi:

"Mám pro vás jednu dobrou radu. Kdybyste uviděli některého ze zbývajících androidů, nedávejte se s nimi do boje sami. Jsou až příliš rychlí."

"A co máme tedy proboha dělat?" ozvala se prosebným hlasem Sandra.

"Vy konkrétně, utíkejte, co vám nohy stačí a volejte o pomoc. Když nám slíbíte nějaké body navíc, možná vás v tom nenecháme."

Aniž by čekal na její reakci, strčil jí Mark do rukou oba králíky.

"Předpokládám, že máte nějaké znalosti o primitivních civilizacích?"

"Samozřejmě! Proč?"

"Zalovte trochu ve své paměti a vzpomeňte si, že ženy připravovaly potravu, zatímco muži ji lovili. Teď nás omluvte, ale Oliver i já si potřebujeme trochu odpočinout. Až bude pečeně hotová, zavolejte nás."

Vlezl po čtyřech do chatrče a natáhl se na zem pokrytou vrstvou listí a kapradin. Krátce na to se v otvoru objevily hlavy Jeffa a Danyho.

"Spiš, Marku?" zeptal se tiše astronaut.

"Pojďte dál! Chtěl jsem jenom, aby naši univerzitní odborníci předvedli, co dovedou."

Jeff se zašklebil.

"Musím uznat, že odpoledne jsem se docela dobře bavil. Buckler a Sandra kreslili nejméně dvě hodiny do písku plány nejrůznějších obydlí. Úplná přehlídka všech primitivních konstrukcí z celé galaxie. Po nekonečných diskusích se shodli na jednom modelu, jehož stavba by zabrala přinejmenším dva týdny. Dan je naštěstí přesvědčil, že postaví stejné přístřešky jako je ten váš původní. Jedině díky tomu budeme dnes v noci spát pod střešou."

"Marku," ozval se Oliver, "já mám hlad. Neměl bych se jít mrknout do kuchyně? Bylo by hloupé nechat naše intelektuály připálit večeři."

"O.K. Jdi na ně dohlédnout."

Dany se vyškrábal za Oliverem a hlásil: "Seženu nějaké dřevo na oheň."

Oba astronauti osaměli. Chvilí bylo ticho a potom Jeff s vážným výrazem v obličeji přerušil mlčení:

"Marku, myslíš, že máme nějakou šanci se z toho dostat?"

"Nemohu ti teď dát podrobnější vysvětlení, ale každopádně ti slibuji, že do tří dnů sem pro nás přiletí jedna loď. Bude tedy stačit, když vydržíme do té doby."

V posledních paprscích dohasínajícího dne zastihl Oliver Sandru klečící nad oběma nebohými králíky. V ruce měla pazourkový nůž. Buckler někam zmizel.

"Mohu vám nějak pomoci, doktorko Kellyová?"

Sandra při zvuku jeho hlasu leknutím nadskočila. Když uviděla mladíka, omluvně se usmála.

"Budu ráda. Musím přiznat, že mi chybí praxe." Oliver obratně stáhl a vykuchal oba králíky. Mladá žena sledovala jeho počínání s pokrčeným nosem, znechucená nepříjemným pachem vnitřností, ale fascinovaná zručností astronauta.

"Jste velmi šikovný. Kde jste se to naučil?" Standman na ni pohlédl s vážným výrazem ve tváři. Na zlomek sekundy se mu na sítnici promítla série obrázků z minulosti, jeden hroznější než druhý.

"V lágru pro vydědence," řekl dutým hlasem, "ale tenkrát jsem si tam opékal krysy..."

Dany se objevil v okamžiku, kdy se Sandře zvedl žaludek.

"Oheň už hoří."

Doktorka Kelleyová sledovala mladíky, jak napíchli vykuchaná těla králíků na improvizovaný rožeň a umístili jej nad šlehající plameny. Pomyslela si přitom, jak jim to jde všechno dobře od ruky.

Večeře se chýlila ke konci. Maso ulovených zvířat bylo sice tuhé a vláknité, ale pozemšťané, kteří neměli od rána nic v ústech, byli s jídelníčkem více než spokojeni.

Mike a Sandra poodešli několik kroků stranou. Usadili se u paty jednoho stromu a polohlasně spolu hovořili. Mark se k nim pomalu přiblížil, pohrávají si přitom nedbale se svým mečem.

"Mohu vám položit jednu otázku, doktorko Kelleyová?"

"Jistě, ale rychle! Připravujeme pracovní program na následující týden."

Už to byla zase ta stará nafoukaná Sandra.

"Budu stručný," pousmál se Mark. "Měli jste ve vaší sbírce školních pomůcek a atrap určených pro naši výchovu nějakého robota-hada?"

"Samozřejmě, že ne," reagovala podrážděně žena.

"Takže v tom případě, to, co visí nad vaší hlavou, musí být skutečný had."

Sandra zvedla oči nahoru a vyrazila výkřik hrůzy, zatímco Mike zpopelavěl. Po větvi nad nimi pomalu klouzal obrovský hroznýš.

Mark nešetně odstrčil Sandru a bleskově švihl svým mečem. Čepel oddělila hlavu plaza, která se skutálela na zem, zatím co z křečovitě se zmítajícího těla vytryskla na konsternovaného Mikea nepříjemně páchnoucí tekutina.

Bucklerovi se zvedl žaludek a rychle se vzdálil. V Sandře konečně zvítězil vztek nad strachem.

"Vy... vy jste to musel vědět už předtím..."

"Na primitivní planetě je dobré vždycky se rozhlédnout kolem, než se někde usadím," reagoval ironicky Mark.

"A co kdyby nás uštkl dřív než jste zasáhl?"

"Žádné strachy! Tenhle had není jedovatý. Patří do skupiny škrtičů."

"Jak to můžete vědět?"

"Když jsem se dozvěděl, že odlétám na Marvu, trochu jsem si prostudoval materiály o její fauně a floře. Dobrou noc, doktorko Kelleyová."

9

Sandra vstala časně za svítání. Měla pocit, že celou noc nezamhouřila oko. Nervy měla napnuté k prasknutí a při sebemenším zvuku vyskakovala z improvizovaného lůžka. Protáhla se a udělala několik cviků, aby si napravila rozlámané tělo a ztuhlé svaly. Poprvé ve svém životě spala na zemi. Ostatní pozemšťané už byli shromážděni kolem doutnajícího ohniště. Astronauti pod Markovým dohledem vyráběli ostré oštěpy. Mike seděl opodál na zemi. Měl strhané rysy a nezdravě popelavou barvu. Bylo zjevné, že ani on nestrávil příliš příjemnou noc.

Sandra se znovu protáhla. Nesmí už dát najevo žádnou slabost!

"Pánové, jako vedoucí této expedice vám pro dnešek navrhuji tento program. V první řadě si musíme opatřit nějaké zásoby masa. Vrátime se tedy k mému včerejšímu loveckému plánu."

"A co androidi," namítl Mike, "jsou nebezpeční..."

Doktorka Kelleyová pokrčila rameny a opáčila: "Konec konců jsou jenom dva a nás je šest! Do toho, pánové, jde se k jezeru. Zvěř tam chodí pít, takže to bude to nejvhodnější místo."

Mark kráčel na čele malé kolony. Za čtvrt hodiny dorazili na dohled jezera. Zastavili se a Stone ukázal prstem na tři zvířata podobná antilopám s dlouhými zakroucenými rohy, která se pásla v řídké trávě a občas ukusovala listy z okolních křovisek.

"Rozvineme se do řady a budeme společně postupovat ke břehu jezera," nařídila Sandra.

"Mějte se přitom na pozoru," zahučel zamračeně Mark. "Využívejte stromy jako kryt."

Násal nosem vzduch a potom posunkem naznačil Oliverovi, aby ho následoval. Když došli k prvním stromům lesa, zastavili se. Antilopy zvedly hlavy a jevily známky nervozity. Najednou se otočily a pádily směrem od Marka.

Buckler vyrazil z křovin a snažil se, sekeru v ruce, přehradit jednomu zvířeti cestu. Antilopa ale zvýšila rychlost a sklonila hlavu s hrozivými rohy. Mike na poslední chvíli uskočil stranou, ale ne dost rychle na to, aby se zcela vyhnul srážce. Náraz ho srazil k zemi, kde zůstal bezvládně ležet.

Sandra se k němu rozběhla s vyděšeným výrazem v obličeji.

"Miku... Miku..."

Buckler se zvedl na kolena a třel si naražený bok. Pozemšťané se kolem něho shlukli.

"Já to nechápu," naříkala Sandra, slzy v očích. "Domorodci přece tak loví."

"Pokud by to dělali takhle nešikovně, už by dávno všichni pomřeli hladu," neodpustil si Mark.

"Ale proč?" zastávala se Sandra stále svého kolegy. "Nepočítali jste s větrem. Zvířata nás už zdálky ucítila. Zvíře, které je ve střehu, prchá při prvním šramotu a je velmi obtížné ho zasáhnout. Navíc se svou sekerkou neměl Buckler stejně žádnou šanci."

Doktorka Kelleyová nasadila přemýšlivý výraz. "Chybí mi praxe! Ale spousta domorodců se přece živí lesními plody."

Rozběhla se k nedalekému keři, obsypanému žlutými plody podobnými švestkám. Několik jich utrhla a vrátila se s nimi ke skupince pozemšťanů. Mike vzal jeden do ruky a opatrně ho rozloup. Dužnina byla tuhá a šťavnatá. Ochutnal malý kousek.

"Vynikající! Trochu to připomíná chutí pomeranč." Sandra si vybrala jeden plod a chystala se dát si ho do úst.

"Na vašem místě bych to nedělal," varoval ji Mark.

"Proč? V tomhle případě toho nevíte víc než my."

V tu chvíli se Buckler rozkašlal a začal kolem sebe zuřivě plivat.

"Hrozně to pálí!"

Rozběhl se k jezeru. Když dosáhl jeho písčitého břehu, padl na kolena a začal si vodou vyplachovat ústa. Sandra, kterou rozčiloval Stoneův ironický úsměšek, ze sebe vyrazila:

"Můžete mně nějak vysvětlit, jak jste věděl, že se to nedá jíst?"

"Pozoroval jsem předtím antilopy. Pečlivě se vyhýbaly právě těmhle křoviskům. Buďte si jistá, že kdyby tohle ovoce bylo jedlé, určitě by se do něj pustily. V některých situacích důvěřuji spíše zvířecím instinktům než lidské vědě."

Buckler se vracel, tváře zarudlé, rty místy do krve rozežrané.

"Vrat' me se do tábora," navrhla doktorka Kelleyová. "Stone, můžete nám opatřit ještě nějaké králíky?"

"Půjdu obhlédnout nastražená oka, ale až později. Ted' vás radši doprovodím. Nezapomínejte, že kromě býložravců existují i šelmy. Konkrétně tady na Marvě zvláštní hnědý leopard."

"Jak zase tohle víte?" pravila nakvašeně Sandra. "Jste nejspíš vševědoucí."

"Píše se o tom v každé turistické příručce po téhle vaší nádherné planetě," pronesl ironicky Stone.

"Nikde není psáno, že musí být právě na tomhle ostrově."

"Chcete se vsadit? Jestli vyhraji, připíšete mi další kladné body!"

"Přestaňte už konečně s tou hloupou hrou..."

"Je mi líto, ale já jsem si tohle všechno nevymyslel. Moje budoucnost ani budoucnost těchto mladých lidí není žádná hra."

"Velmi správně!" vyštěkla. "Jaké důkazy máte pro své tvrzení o šelmách?"

"Když Oliver vykuchal králíky, nechal vnitřnosti ležet na zemi. Ráno už tam nebyly."

"Jako důkaz je to trochu slabé."

Mark kráčel opět v čele skupinky. Asi po pěti minutách chůze se zastavil.

"Podívejte se!"

Na jedné větvi vyrůstající těsně nad zemí byly do kůry vyryty hluboké rovnoběžné rýhy.

"Jsou úplně čerstvé. Ten, kdo tady rozdrásal kůru stromů, měl nejspíš asi také chuť na antilopy. Překazili jsme mu hostinu. Mám pocit, že nám to jen tak nezapomene! Mějte se na pozoru!"

"Blafujete," vyhrkl Mike. "Bavíte se na náš účet, protože jsme vás našťvali."

Mark mu posunkem naznačil, aby mlčel.

"Myslím si to samé," nedbala Sandra na jeho pokyn a pokračovala v chůzi.

Neurvalá herda do zad ji srazila na zem v okamžiku, kdy se nad ní ve větvích mihl velký tmavý stín.

Ozvalo se hluboké, hrdelní zavrčení. Šelma s obdivuhodnou pružností dopadla na zem a rozhlížela se po své kořisti. Když před sebou spatřila několik siluet, na sekundu zaváhala. Tato jediná sekunda se však pro ni stala osudnou. V momentě, kdy se chystala k dalšímu skoku, Mark proti ní vši silou vrhl své kopí, které ji doslova přibilo k zemi.

Ozval se divoký řev. Zvíře se pokoušelo vztyčit. Drásalo půdu kolem sebe ostrými drápy, snažilo se uniknout tomu kusu dřeva zabodnutému v jeho boku. Ještě několikrát sebou škublo a pak znehybnělo.

Mark vytáhl svůj oštěp, dáváje přitom pozor na reakce šelmy, ale ta už byla mrtvá.

"Nádherný zásah," komentoval to Reist, ještě trochu bledý v obličeji.

"Nerad zabíjím tahle krásná zvířata. Mají v sobě jistou vznešenost."

"Pochybují, že by s tebou antilopy souhlasily."

"Šelmy mají v přírodě svoje místo. Útočí jen na stará nebo nemocná zvířata a vlastně tak zabraňují šíření epidemií."

"Vzhledem k tomu, že nejsem ani starý, ani nemocný, nemám nejmenší chuť posloužit nějakému vznešenému dravci jako zákusek," pokusil se o žert Jeff.

Mike pomohl Sandře na nohy. Třásla se jako list a tiskla se ustrašeně ke svému příteli.

"Myslím," promluvila neslyšným hlasem, "že bych se vám měla omluvit..."

"Raději zrevidujte program vašich kurzů, vážená doktorko," zahučel Mark.

Jakmile se vrátili do tábora, Sandra zmizela ve své chatrči. Nebylo pochyb, že ji dopolední výlet vyčerpal. Mike ji okamžitě napodobil.

O dvě hodiny později vyšla znovu ven, ale nevypadalo to, že by si příliš odpočinula. Muži něco kutili skloněni nad ohništěm. Jediný Oliver seděl sám o kus dál a hrál si s oblázkem, který vyhazoval a zase chytal do dlaně.

"Vracíte se do dětství?"

"Ale ne, doktorko Kelleyová, jsem jen trochu unavený. Tohle je můj způsob relaxace. Hraji si se svým talismanem, trochu přitom medituji a většinou mně to vždycky postaví na nohy. Chcete se na něj podívat?"

"To je přece směšné," řekla a vzala kámen do ruky. Její oči se najednou rozšířily úžasem. "Ale to je přeci surový diamant! A obrovský! Musí mít nesmírnou cenu."

Její slova nechala Olivera lhotejným. "Já vím," řekl klidně.

"Kde jste k němu přišel?"

"Pochází z mých diamantových dolů na Terranii XXV."

"Vy... Vy jste majitelem diamantového dolu?" vyhrkla Sandra. "Ve vašich spisech o tom ale nic není."

"Aspiranti nejsou povinni uvádět své majetkové poměry. Zdědil jsem ten důl po své matce. Spravuje jej společnost, kterou řídí slečna Swensonová. Ta mně také vyplácí dividendy."

"Co děláte s tolika penězi?"

"Platím si z nich svá studia, koupil jsem si pěkné malé transvozidlo a čas od času si dopřeji nějaké rozptýlení. Ale sama dobře víte, že studium na univerzitě vám nenechává příliš volného času. Takže o ostatní investice se stará můj bankéř."

"Vy byste vlastně nemusel vůbec pracovat."

"Samozřejmě, že ne. Ale mám dojem, že by se to příliš nezamlouvalo mému otci. Navíc jsem stejně posedlý vesmírem, jako byl on. Vždycky, když se necítím úplně nejlíp, prohlížím si svůj diamant. Říkám

si při tom, že do té či oné situace jsem se dostal o své vlastní vůli. Takže se z ní také musím sám vyhrabat."

"Máte na mysli události dnešního dne?"

"Ne tak docela. Dnes je to spíše jakýsi podvědomý reflex. Když je tu s námi Mark, jsem si téměř jistý, že všechno dobře dopadne a brzy se vrátíme na Zemi."

Sandra se zamračila a podotkla nevraživě:

"Teď už chápu, proč se o vás Stone tolik zajímá. Nenapadlo vás, že mu jde o vaše peníze?"

Oliver viditelně nadskočil. Chvilí se nevěřičně díval na doktorku Kelleyovou a potom se dal do hlasitého smíchu.

"Mark? Mark a moje peníze...?"

"Ke stolu! Podává se oběd."

Zvolání je přimělo, aby se otočili.

"Pojďte, doktorko," nedokončil původní myšlenku Oliver, "potřebujete nabrat síly."

Mark a Reist sejmuli rožeň s ohniště a každému oddělili jeho příděl masa. Když Sandra dojedla svou porci, objevil se jí na tváři náznak úsměvu.

"Vy jste člověk, který si vždycky ví se vším rady, Stone. To byl také králík?"

"Na primitivní planetě je třeba využít všechno, co se vám nabízí a hlavně neklást příliš mnoho otázek."

Buckler s plnými ústy upřel na Marka zamračený pohled a pronesl úředním tónem:

"Tyhle vaše drzosti se mi vůbec nelíbí! Asi si myslíte, že období zkoušek už skončilo. Tak to je velký omyl. Všechny vaše činy a slova jsou zaznamenávána a budou uvedena v našem hlášení. A teď odpovězte! Je to rozkaz!"

Mark se nenechal vyvést z míry.

"Dobrá. Právě jíte hada, kterého jsem včera zabil." Buckler zezelenal, vyskočil a odpotácel se do lesa.

Sandra nevěřičně upírala pohled na rožeň, kde zbyl poslední kousek masa. Stáhla ho a hodila ho znechuceně do ohně.

"Měl jste nás na to upozornit," zaječela.

"Myslel jsem si, že jste to poznali. Spousta primitivních národů považuje tyhle plazy za pochoutku.

Nemohl jsem tušit, že diplomovaná specialista o tom nic neví. Na planetě Korza mě jeden můj přítel, náčelník kmene, naučil, jak tyto hady upravovat. Také jsem znal jednu mladou čarodějkou, která vařila vynikající hadí polévku. Dala mě ji ochutnat, za odměnu. Zachránil jsem jí totiž před jedním horlivým mnichem, který ji chtěl dát zaživa upálit. Bylo to v době, kdy jsem doprovázel prezidentovu dceru."

"Vy znáte osobně slečnu Grantovou? Je specialistkou na středověké období na naší univerzitě. Nabídla jsem jí, aby se zúčastnila vypracování části našeho programu, ale ona moji nabídku nepřijala."

Na Markově obličeji se objevil potutelný úsměv. "Zpočátku mně vyčítala mé nepřilíš vybrané způsoby, ale později změnila svůj názor a došlo to dokonce tak daleko, že blahopřála generálu Khovovi, jaké má schopné agenty."

"Setkal jste se někdy s prezidentem?"

"Několikrát."

"Zapomněla jsem, že zasedá v Komisi pro nevměšování, před kterou jste se musel vícekrát zodpovídat ze svých přestupků," neodpustila si rýpnutí Sandra.

V průběhu živého rozhovoru se Sandře vrátila opět barva do tváří. Zapomněla dokonce na svůj žaludek.

Mike se vrátil. Nohy se mu ještě třáslly a rukou si otíral ústa.

"Jaký program jste připravili pro dnešní odpoledne?" zeptal se Mark.

Doktorka Kelleyová na okamžik zaváhala. "Co byste navrhoval vy, Stone?"

"Největší starosti mi dělá existence dvou zbývajících androidů. Porozhlédnut bych se trochu po okolí.

Čím dřív je zneškodníme, tím lépe."

"Máte pravdu! Tenhle problém už musíme vyřešit s konečnou platností. půjdeme všichni!"

Buckler zavrtěl nesouhlasně hlavou.

"Zdá se mi neopatrné, abychom se odsud všichni vzdálili. Stone je přece specialista ..."

"Jenže ty jsi nejlepší! Vzpomeň si na svoje diplomy. Všechny zkoušky jsi absolvoval na výbornou."

Zdalo se, že tenhle argument Mikea příliš nepřesvědčil.

10

Už dobré dvě hodiny pročesávali pozemšťané bezvysledně terén v okolí tábora. Rozptýlili se a udržovali mezi sebou zhruba desetimetrové odstupy, aby zabrali co největší prostor. Mark se držel na levé straně řady. K nepříliš velké radosti zjistil, že jeho nejbližším sousedem je Buckler, zatímco Oliver se ocitl na konci pravého křídla.

V horké a dusné atmosféře se brzy přihlásila únava. Najednou se naprosto nečekaně z jedné houštiny, několik metrů od Bucklera, vyřítíl android. Byl oblečen do kožešinové napodobeniny suknice a v ruce třímал meč.

Mike vykřikl leknutím a dal se na útěk. Android ho chtěl pronásledovat, ale vtom do jeho zorného pole vstoupil Mark. Robot okamžitě změnil směr a zamířil k němu. Stone sevřel oběma rukama své kopí v očekávání prvního útoku. Ten se dostavil v podobě prudkého švihnutí androidova meče. Mark se uhnul svištěcí čepeli a vyrazil do protiútku. Bohužel špička jeho kopí prorazila ochrannou vrstvu robotovy umělé pokožky jen do hloubky několika málo centimetrů. Android okamžitě znovu zaujal bojový postoj. Na několik sekund zůstal nehybně stát. Jeho kulaté oči se zabodly do protivníka. Byl to chladný, nezúčastněný pohled stroje. Pak přišla blesková reakce. Úder směřoval shora dolů a kdyby Mark včas neuskočil, měl by lebku na dva kusy. Opětoval útok a zasáhl svého protivníka do oka. Android tomu nevěnoval žádnou pozornost a jeho zbraň znovu zasvištěla vzduchem. Stone odrazil ránu na poslední chvíli násadou svého kopí. Čepel z ní ale odkrojila dvacet centimetrovou třísku.

"Ještě dva takové zásahy a z mého kopí bude zubní párátka," pomyslel si Mark.

Uplynulo několik minut, během nichž se útoky střídaly v děsivém rytmu. Markovi se podařilo třikrát zasáhnout svého protivníka, ale na jeho zneškodnění to nestačilo. Sám rovněž inkasoval a přes levé rameno se mu táhl krvavý šrám. Koupal se v potu a lapal po dechu.

Několik metrů od něho se mezitím odehrávalo jiné drama. Mike na svém úprku uběhl asi dvacet metrů, když se z jeho hrdla vydrál nový výkřik hrůzy. Narazil totiž na druhého androida, který se opodál ukrýval za kmenem obrovitého dubu.

Na zlomek vteřiny uviděl Buckler čepel vznášející se nad jeho hlavou. Bylo už příliš pozdě na to, aby použil svůj meč, který při útěku v panice zapomněl vytáhnout z pochvy. V zoufalém reflexu se mu podařilo rukama zachytit ozbrojenou paži androida. Po nekonečně dlouhou minutu zůstali člověk a stroj ve strnulém postoji, který je oba stál obrovské úsilí. Mike byl pyšný na své svalstvo, které dlouhá léta pěstoval a posiloval každodenním cvičením. Hrudník měl napnutý k prasknutí a na pažích mu naskočily velké bicepsy. Zvýšil své úsilí v naději, že protivníka přetlačí. Bylo to ale marné. Stejně dobře by se mohl pokoušet prorazit hlavou zeď.

Z Mikeovy hrudi se vydralo hlasité zasténání. Cítil, jak jeho svaly pomalu povolují. Zbraň se pomalu, milimetr po milimetru, přibližovala k jeho hlavě. Zaplavila ho nečekaně vlna vzteku na tu tupou obludu a zmobilizovala jeho poslední síly. Ozbrojená paže zastavila svůj postup a na okamžik se zdálo, že se dokonce vrátila o několik centimetrů zpět. Pak se znovu ustavila rovnováha. Obličej androida s netečným výrazem byl docela blízko. Stroj pouze plnil úkol, na který byl naprogramován. Bylo to tak prosté... Elektrony, dráty, krystaly, obvody, všechno fungovalo tak, jak mělo.

Po prvním Mikeově výkřiku se doktorka Kelleyová bez váhání rozběhla na místo střetnutí. Ted' stála bezmocně kousek od bojující dvojice:

"Miku, dá se inaktivovat?" zakřičela zoufale. "Krytka na zádech," vyrazil ze sebe Buckler s námahou, "pokus se ji otevřít! Vem na to svou sekeru!"

Sandra přiskočila zezadu k androidovi a napřáhla paži. V okamžiku, kdy chtěla udeřit, android vyprostil svou levou ruku z Mikeova sevření, vytrhl mladé ženě sekeru a odmrštil nešťastnici dobrých pět metrů daleko. Ta se napůl omráčená pokusila opět vstát. Jako v hrozném snu přitom viděla, jak tupá strana sekery, kterou jí android vykroutil z ruky, dopadá na šíji Bucklera. Ten sebou škubl, na zlomek sekundy znehybněl a potom se jeho mohutné tělo sesulo bezvládně k zemi.

Android už nevěnoval své oběti ani jediný pohled a vyrazil k doktorce Kelleyové.

"Ne! Ne! Stůj! Nesmíš přece nikdy ublížit žádnému člověku!"

Její zoufalé povely však nenašly žádnou odezvu. Robot přiložil špičku svého meče na hrdlo mladé ženy.

Sandra se snažila odplazit po zádech z dosahu smrtelného nebezpečí. Bylo to však marné. Těžká bota jí dopadla na hrud' a přikovala ji k zemi. S děsivou pomalostí a chirurgickou přesností zamířilo ostří meče znovu na krční tepnu své oběti. Sandře se hrůzou stáhlo hrdlo, takže nebyla schopna vydat sebemenší zvuk.

Když byla čepel vzdálena necelých dvacet centimetrů, prudký úder ji vychýlil z původní dráhy, takže se zabodla do země, několik centimetrů od svého cíle. Oliver, přilákaný hlukem boje, zasáhl v pravý čas. Neotálel a pokračoval v útoku. Zasadil androidovi pěstí úder do obličeje. Přes jeho mimořádnou sílu se zdálo, že si toho robot ani nevšiml. Přimělo ho to však alespoň, že se přestal zajímat o Sandru a postavil se novému nepříteli. Pod prudkostí jeho útoku byl Oliver nucen ustoupit o několik kroků. Sotva stačil odrážet rány, které na něho přšely ze všech stran. Za této situace nebylo na nějaký protiútok ani pomyslení. Naštěstí v té chvíli dorazili na bojiště Reist a Bennet.

Jeff zasáhl svou sekerou androida do levého ramene a natrhl jeho svrchní vrstvu umělé kůže v délce asi třiceti centimetrů. Robot učinil bleskový obrat o 180 stupňů a drtivý úder jeho meče vyrazil astronautovi zbraň z ruky. Reist se jen tak tak stačil uhnout druhému výpadu a uskočil dozadu. Do boje však už zasáhl i Dany. Jeho meč se až po jílec zabořila do robotova boku. Neměl však už čas zbraň vytáhnout.

Vzduchem se mihla robotova levá paže. Zasáhla aspiranta do ramene a odmrštila ho o několik kroků.

Toto krátké bojové intermezzo však umožnilo Oliverovi, aby se vzpamatoval. Vrhł se na androida a vši silou, podporovanou ještě vahou jeho těla, vrazil svůj meč do jeho zad v úrovni hrudního koše.

Stroj se pokusil otočit, ale Oliver, pevně rozkročený na obou nohou, úspěšně vzdoroval jeho snaze.

Výsledkem bylo jen to, že rána, ve které vřel meč, se ještě víc zvětšila. Najednou robotem ořásly silné záškuby. Zdvížená androidova paže znehybněla a potom celé jeho tělo dopadlo toporně na zem.

Reist, který mezitím sebral svou vyraženou sekeru, přiskočil k ležící postavě a s divokým výrazem v obličeji oddělil jediným úderem robotovu hlavu od trupu.

Oliver s mečem v ruce už spěchal na pomoc Markovi. Nebylo to však už třeba. Po sérii několika klamných výpadů vrazil Stone své kopí do těla androida v místě, kde se pod umělou kůží ukrýval generátor. Robot, zbavený energetického zdroje, znehybněl. Následující silný kopanec ho poslal k zemi. Dorazili Reist. Rukou si otíral zpoceně čelo a nevěřícně kroutil hlavou.

"Můj bože, Marku, jak jsi dokázal zlikvidovat úplně sám tenhle prokletý stroj na zabíjení? My jsme byli tři na jednoho a dalo nám to pěkně zabrat."

Stone se krátce, napůl ironicky, napůl nervózně zasmál. Tváře měl zrudlé námahou a lesklé potem. Jeho dech byl stále ještě přerývaný a sípavý.

"Naštěstí ho zapomněli naprogramovat na šerm s holí."

Reist převrátil ležícího androida na břicho a sejmul čtvercový kryt pod jeho šíjí.

"Co to děláš?"

"Vezmu si s sebou malý suvenýr, někdy se může hodit," reagoval tajuplně astronauta ponořil ruku do vzniklého otvoru.

Výkřik doktorky Kelleyové je přiměl, aby se obrátili. Sandra klečela u bezvládného Bucklerova těla a pokoušela se přivést ho k vědomí. Položila ucho na jeho hrudník.

"Nic neslyším... neslyším jeho srdce..."

Mark profesionálním pohybem nadzvedl oční víčka nešťastníka. Když uviděl vyhaslý pohled a rozšířené zornice, zachmuřil se. Zvedl Bucklerovu hlavu a opatrně vsunul ruku pod jeho šíjí.

"Je mrtvý," řekl tiše. "Sekera mu zlomila vaz."

Z úst mladé ženy se vydral dlouhý vzlyk.

"To přece není možné... Musíme něco..." Oliver položil Sandře ruku na rameno. Když si všimnul nenápadného Markova posunku, oslovil ji:

"Pojďte, doprovodím vás do tábora. Naši přátelé pohřbí Mikea tady na místě."

Aby předešel očekávaným protestům Sandry, rychle dodal:

"Za chvíli bude noc. Přece ho nenecháme na pospas šelmám."

chatrče. Prožitky uplynulých dvou dní zcela proměnily vzhled mladé ženy. Propadlé tváře byly rozbrázděné hlubokými vráskami. Plet' měla nezdravou, našedlou barvu. Oči zarudlé od slzí byly stěží viditelné mezi oteklými víčky.

Usnula až těsně před svítání. Spánek nabitý děsivými sny jí nepřinesl žádnou úlevu. Došla k Oliverovi, který seděl u ohniště a ořezával nožem špičku tenké hůlky. "Kde jsou ostatní?"

"Odešli si prohlédnout oka, která jsme včera nastražili. Mark mě požádal, abych tady zůstal a dával na vás pozor. Posad'te se. Měli by tady být každou chvíli. Když budeme mít trochu štěstí, dočkáme se snídaně."

Sandra vedle něho přiklekla na kolena.

"Co to děláte? Na rožeň je to trochu malé."

"Vyrábím si šípy pro svůj luk."

Sandra si teprve teď všimla prohnuté větve spojené na obou koncích téměř průhledným vláknem, která ležela u jeho nohou.

"Trochu jsem podváděl a použil jsem nylonová vlákna ze své kombinézy," usmál se.

"Šípy ale musejí být vyvážené, ne?"

"Použiji k tomu malých úlomků pazourků a také jsem si opatřil zásobu ptačího peří na směrovky."

"Kde jste k němu přišel?" podivila se.

"Stačilo vyhledat ptačí hnízdo."

Sandra se na okamžik odmlčela a pak pokračovala: "Měl byste nejdřív trénovat střelbu. Nevzpomínám si, jestli jste už absolvoval příslušné testy."

"Neabsolvoval, ale přesto jsem kdysi luk vyzkoušel."

"Na terč?"

Tón Oliverova hlasu se změnil, jeho obočí se svraštilo: "Na lidi. Ještě jedna z těch špatných vzpomínek. Vyčerpaná Sandra cítila, že je na pokraji svých sil.

Její vědomí pomalu zaplavovala vlna otupělosti. Smrt... Mike... Při vzpomínce na svého druha stěží potlačila vzlyky.

"Nemusíte se stydět, jenom klidně plačte," zahučel rozpačitě Oliver. "Vím dobře, co to je ztratit někoho blízkého."

"Rodiče?" Mladý muž přikývl.

"A také jeden přítel. Byl starý asi jako Mark. Po mém příchodu do tábora vyděděnců mě vzal pod svoji ochranu. Přežil jsem jedině díky jemu. Zavraždila ho skupina nějakých šílenců. Stalo se to několik metrů ode mne... a já mu nemohl nijak pomoci."

Příchod lovců, nesoucích dva králíky, přerušil jeho černé vzpomínky.

"Pomoz nám je připravit, Oliver," řekl Mark. "Doufám, že tentokrát už nezapomeneš zakopat vnitřnosti a kůže. Bylo by zbytečné lákat sem tímhle způsobem šelmy."

Až když se zvířata opékala na rožni, Oliver zaznamenal nepřítomnost svého spolužáka.

"Kde je Dany?"

"Odskočil si k jezeru. Ale říkal jsem mu, ať se tam nezdržuje dlouho."

Neuplynulo ani pět minut a aspirant se objevil. Obličej měl zalitý potem a byl zadýchaný jako sprintér po právě uběhnuté čtyřstovce.

"Marku... Antilopy!"

"Klid, chlapče! Párkrát se zhluboka nadechni a vydechni," řekl Mark, když se předtím pohledem ujistil, že mladík je nezraněn.

Dany se rychle vzpamatoval.

"Když jsem došel k jezeru, ukryl jsem se v křoví, abych nevyplašil antilopy. Kousek ode mne se páslo klidně pět nebo šest zvířat."

Se spikleneckým mrknutím oka dodal:

"Nejdřív jsem se pochopitelně přesvědčil, že vítr vane správným směrem."

Pak opět pokračoval vážným tónem.

"Chtěl jsem vymyslet nějakou past, která by nám umožnila chytit alespoň jedno zvíře. Přitom jsem si všiml antilopy, která se vynořila z vody."

"Koupala se?"

"Nevím. Připadalo mi to spíše, že se vynořila zpod hladiny jako nějaký potápěč a vyškrábala se na břeh. Pomalu se přiblížila k jedné pasoucí se antilopě a skočila na ni."

Jeffův smích přerušil jeho vyprávění.

"Nechtěl bych ti dělat přednášku ze sexuální výchovy, ale zdá se mi, že vysvětlení je tu zcela nasnadě." Dany navztekaně zavrtěl hlavou.

"Nech toho! Jsem si jistý, že to nebyly žádné milostné hrátky. Antilopa, která přišla z jezera, nejprve jakoby ochromila tu druhou, která se pokusila bránit a potom ji odvedla do vody. Nevím, jak bych to popsal, ale vypadalo to jako by ji celou něčím přikryla nebo jako by se po ní sama rozprostřela. A konečně předtím, než zmizela pod vodou se mi zdálo, že zrzavá srst zmizela a místo ní se objevila hladká šedá kůže. Čekal jsem tam ještě nějakou chvíli, ale ani jedno z obou zvířat se nevynořilo."

Mark s hlubokými vráskami na čele mlčky dlouhou dobu přemýšlel.

"Ať se ti nespálí jídlo, Olivero," zamručel nakonec, aniž by se k události nějak vyjádřil.

Jeho upozornění však mělo reálný podklad, protože Oliver v rozrušení zapomněl otáčet rožněm.

Konečně byla pečeně hotová.

Unavená Sandra bezmyšlenkovitě obírala přední nohu zvířete.

"Nemám chuť," řekla nakonec a odložila kost se zbytkem masa.

"Musíte jíst, jinak budete zítra úplně vyčerpaná."

"To už jsem teď," vzdychla Sandra. "Všichni na téhle proklaté planetě zahyneme! Co na tom, jestli to bude o den dříve nebo později!"

"Nesouhlasím!" ozval se suše Mark. "Zítra, nejspíše pozítří pro nás přiletí kosmická loď."

"To je nemožné! Rektor očekává mé hlášení až koncem tohoto týdne."

Stone se tiše zasmál.

"V Galaxii neexistuje přeci jenom univerzita. Dávám vám své slovo. Momentálně mě spíš znepokojuje Danyho historka."

"Nejspíš nějaký optický klam."

"Nebo nové nebezpečí! Nezapomínejte, že tato planeta byla prozkoumána jen zcela povrchně. A protože naše hostina je u konce, navrhuji malou procházku k jezeru. Mám ale neodbytný pocit, že nebude příliš romantická. Jeffe, ty tady zůstaneš s doktorkou Kelleyovou."

Sandra se probrala při těch slovech ze své letargie. "To nepřipadá v úvahu!" prohlásila hlasem, ve kterém zazněly zbytky někdejší autoritativnosti. "Půjdu s vámi! Prostudovala jsem podmínky života na desítkách primitivních planet."

Pozemšťané dojedli, posbírali svou výstroj proklínající přitom své nedokonalé zbraně, kterých navíc neměli nazbyt.

Když dorazili na dohled jezera, Mark jim pokynul, aby se zastavili. Vodní hladina odrážela paprsky slunce, které bylo právě v zenitu. Vedro přimělo antilopy, aby se ukryly do stínu nedalekých stromů a křovisek.

Uplynulo několik dlouhých minut. Téměř hmatatelné ticho rušilo jen občasné zapípání neviditelných ptáků.

"Stalo se to asi třicet metrů napravo odsud," řekl šeptem Dany.

"Zůstaňte v úkrytu," nařídil Mark, "já se tu trochu porozhlédnu."

Popošel o několik kroků, sekeru v ruce. Půda na břehu jezera nesla stopy dramatu, popsaného Danym. Otisky kopyt nestejně hloubky nasvědčovaly tomu, že antilopa se bránila. O kus dál začínaly dvě souběžné rýhy vedoucí až k jezeru, kde mizely ve vodě.

Zmatený Mark ušel po písčitém břehu asi sto metrů, aniž by si všiml čehokoliv podezřelého. Když byl na zpáteční cestě ke svým druhům, dosud klidná hladina jezera se na jednom místě rozvlnila.

Z vlnek se vynořila hlava, za kterou následoval svalnatý hrudník. Stvoření bylo oblečeno do kožešinové suknice a v ruce třímalo kamennou sekeru. Přesná replika jednoho z androidů, které Mark zničil.

Ve chvíli, kdy bytost vystoupila na písčitou pláž, z úkrytu vyrazila doktorka Kelleyová a hlasitě křičela:

"Nehýbejte se! Kontakt navážu já! Je to moje specializace."

Mark zůstal stát s přivřenýma očima. Zkoncentroval své myšlenky a pokoušel se zachytit biologické vlny

tohoto zvláštního stvoření. Zaznamenal ale jenom zmatené, znepokojující útržky obrazů, zahalených do rudé mlhy.

Jeskyňní muž udělal několik kroků po břehu a pak se zastavil. Sandra pokračovala v běhu. Zůstala stát až dva kroky před podivným stvořením. Pomalu zvedla pravou ruku na znamení, že přichází v míru. Byla však prudce stržena zpět ve chvíli, kdy vzduchem zasvištěla sekera. Její ostří se přesto stačilo otřít o čelo mladé ženy, na kterém se okamžitě objevila rudá stopa.

Mark zakročil v pravý čas. Bytost se zaměřila na nového protivníka... nebo novou kořist. Pár modrozelených, vodnatých očí se upřel na Stonea.

Stvoření udeřilo znovu, tentokrát ze shora dolů. Úder byl tak silný, že by dokázal rozpoltit lebku... kdyby zasáhl svůj cíl. Mark uskočil dozadu a kontroval výpadem, do kterého vložil všechnu svou sílu.

Čepel zasáhla ozbrojenou paži kousek nad loktem. K velkému překvapení pozemšťana ji úplně odsekla. Ještě než sekera se zbytkem ruky dopadla na zem, Mark pokračoval ve svém útoku. Špička jeho meče rozervala protivníkovu hrdlo. Z rány se vyřinulo trochu žlutavé tekutiny.

Stvoření vymrštilo pěst své levé ruky, která zasáhla Marka do ramene. Rána byla tak silná, že se pozemšťan zapotácel. Pootočením horní poloviny těla se Mark vyhnul direktu, který se otřel o jeho ucho. Reagoval zuřivým výpadem. Jeho meč se ponořil až po jilec do žaludeční krajiny, aniž by přitom narazil na očekávaný odpor těla. Mark měl dojem, že bodl do kusu želatiny.

Vytrhl zbraň a uskočil zpátky. Stvoření nejevilo nejmenší známky, že by mu toto i předchozí zranění nějak uškodily. Rozzuřený Mark udeřil znovu. Ostří jeho zbraně rozpáralo hrudník protivníka až k podbřišku. Z rány se vylila stejná žlutavá tekutina jako předtím z hrdla.

Tentokrát kreatura znehybněla. Když pozemšťan vykročil vpřed, začala pomalu ustupovat a mávala přitom před sebou znetvořenou paží. Když dosáhla vody, její ústup se zrychlil. Za okamžik nad hladinou vyčnívala jen hlava, která však rovněž rychle zmizela.

Sandra se zvedla ze země celá zašpiněná a s čelem od krve.

"Vůbec tomu nerozumím," blábolila zmateně. "Tahle divná věc..."

Chabý náznak úsměvu se jí objevil na rtech.

"Musím vám poděkovat, Stone, nebýt vás, tak mně tahle příšera rozbila lebku. Ale proč? Bylo přece jasné, že nemám agresivní úmysly."

Mark neodpověděl a klekl si na zem, aby si prohlédl useknutou paži se sekerou. Před jeho nevěřícími zraky se odehrávala podivná změna. Kůže ruky měnila svou barvu až byla úplně šedá. To, co předtím vypadalo jako z masa a kostí, se začalo smršťovat, roztékat. S kamennou sekerou se děla stejná proměna. V deseti minutách zbyla ze všeho jen hromádka šedavé hmoty. Mark se jí dotkl špičkou meče.

"Vypadá to jako kousek kaučuku," zamumlala si pro sebe Sandra.

"A nebo jako mnohonásobně zesílená buněčná membrána."

Mezitím k nim doběhli ostatní pozemšťané.

"Co je tohle za pekelné čáry?" řekl chraptivě Jeff.

"Nemám tušení," odpověděla Sandra. "V žádném pojednání jsem se s něčím podobným nesetkala."

Mark si zvědavě prohlížel čepel své zbraně, pokryté tenkou černou vrstvou. Několikrát ji zabodl do písku, aby ji očistil.

"Tahle žlutá tekutina je velmi agresivní. Podívejte se: kov na několika místech začal rezavět. Netrvalo by dlouho a mně by v ruce zbyla jen rukojeť."

"Co navrhuješ, Marku?" zeptal se Oliver.

Stone se zachmuřeně díval na jezero. Vodní hladina byla klidná a jiskřila odrazem slunečních paprsků. Co ale skrývá pod svým mírumilovným povrchem?

"Od nynějška se musíme tomuhle místu vyhýbat na sto honů. Mám strach, jestli jsme neodstartovali nějaký nebezpečný proces."

Návrat do tábora proběhl v tíživém mlčení. Všichni byli ve střehu a nervózně pozorovali okolní křoviny a větve stromů, jestli se odtud nevytíí nový nebezpečný nepřítel.

uhlíky. Protáhl se a udělal několik rychlých cviků, aby tak zahnal noční chlad a strnulost.

Večer Mark rozhodl, že se zorganizují noční hlídky. Moc toho nenamluvil, ale Jeffa znepokojoval jeho starostlivý výraz.

Zapraskání lámané větve ho přimělo, aby se rychle otočil, sekeru v ruce. S úlevou si oddechl, když v pološeru rozeznal siluetu doktorky Kelleyové.

Mladá žena k němu kráčela s pažemi nataženými před sebe. Byla už velmi blízko. Hořící poleno zapraskalo a plamen, který z něho vyšlehl, trochu osvětlil okolí: Jeff se zachvěl. Ten strnulý obličej, ty nazelenalé oči... instinktivně o krok ustoupil. Příliš pozdě. Dvě paže ho hrubě uchopily za ramena. Téměř okamžitě ucítil v místě jejich dotyku nesnesitelné pálení. Z jeho hrdla se vydral bolestivý výkřik. Pokusil se vytrhnout ze smrtícího objetí, ale sevření nepovolovalo. Zaplavila ho vlna strachu. V zoufalém gestu vykopl kolenem do břicha svého protivníka.

Stvoření přijalo ránu bez mrknutí oka. Jeho spalující sevření ještě zesílilo. Bolest stále vzrůstala a přinutila Jeffa k novému výkřiku.

Mark i jeho přátelé byli okamžitě na nohou a Stone se jako první vyřítil z chatrče. V šeru rozeznal obrysy dvou postav. Ozval se nový Jeffův výkřik. Mark zasáhl útočnicka mečem do pravého ramene.

Stejně jako v předchozím případě čepel oddělila naráz celou paži od trupu. To umožnilo Jeffovi, aby se osvobodil. Odklopýtal dozadu, zakopl a upadl na zem.

Stvoření se obrátilo k Markovi. Na způsobu boje tohoto stvoření byl nejpodivnější prázdný pohled jeho očí a absence jakéhokoliv zvukového doprovodu: z jeho hrdla nevyšel ani výkřik, ani zasténání, prostě nic.

Náhle se na pahýlu ramene objevila malá výduť, rychle rostla a prodlužovala se. Rodila se nová končetina. V několika následujících sekundách se zformovala do tvaru ruky. Tím však proces neskončil. Ze sevřených prstů vyrašil přesně stejný meč jako měl Mark.

Mark totálně zaskočený tímto neskutečným divadlem nedokázal využít svou počáteční výhodu. Dvojník doktorky Kelleyové napřahoval svou zbraň. Jeho nová paže prudce zaútočila. Stone nastavil úderu instinktivně svůj meč. Čepele o sebe zazvonily a pak se ozvalo kovové zapraskání. Mark uskočil dozadu, aby se vyhnul dalšímu výpadu. V ruce držel krátké torzo svého meče. "Marku!"

V uších mu zazněl Oliverův hlas. Stone odhodil nepotřebný zbytek své zbraně a uchopil kopí, které mu aspirant podával. Tentokrát se včas uhnul kontaktu s protivníkovu zbraní a kontroval bodnutím, kterým proklál jeho stehno.

Téměř ve stejném okamžiku zasáhl Oliver. Mohutně se odrazil a jeho tělo se ocitlo přes metr nad zemí v horizontální poloze. Současně se vymrštily obě jeho nohy a tvrdým kopem karate zasáhly protivníkovu tělo. Stvoření ztratilo rovnováhu, zakolísalo a pak se po zádech zřítilo do ohniště. Mark, který přitom stačil vytáhnout své kopí z jeho nohy, se rozmáchla vrazil zbraň do břicha nepřítele. Úder byl veden takovou silou, že svou oběť doslova přibil k zemi mezi sálající oharky.

Ve vzduchu se rychle rozšířil zápach spáleného masa a objevil se nahnědlý dým, nakyslý a štiplavý, který dráždil oči i nosní dírký. Končetiny útočnicka se zasmítaly v prudké křeči a pak znehybněly.

Tělo nepravé Sandry se začalo před očima pozemšťanů rychle proměňovat. Napodobenina astronautské kombinézy zmizela. Hned nato se rozplynula umělá pokožka. Na jejím místě se objevila vrstva šedivé rosolovité hmoty, asi půl metru vysoká, která se pomalu rozlila do stran. Uprostřed byla tmavá vypouklina, připomínající obří oko, ve kterém plavaly drobné černé tečky.

"Zatraceně, vidíte to?" ulevil si Oliver. "Připomíná to nějakou gigantickou buňku, s jádrem, cytoplasmou a mitochondriemi."

"Takový biologický gigantismus není možný," šeptala si pro sebe Sandra, která mezitím dorazila ke skupince mužů.

Mark zavrtěl nesouhlasně hlavou.

"Vím o planetě, kde žijí obří jednobuněčné bytosti. Jsou však mírumilovné a navíc inteligentní, takže s nimi Pozemská unie dokonce navázala diplomatické styky."

"Planeta améb, jestli se nepletu," potvrdil Jeff. "Vstup na ni je ale přísně zakázán."

"Není o co stát. Doprovázel jsem tam jednoho z jejich obyvatel, myslící amébu, která se shodou prazvláštních okolností ocitla na vzdálené planetě. Není to tam vůbec žádná filiálka pozemského ráje

podle našich představ. Strávil jsem tam necelé tři hodiny a po celou tu dobu jsem si připadal jako v sauně, kde se porouchal tepelný regulátor."

Mark ukázal na obří buňku, lépe řečeno na to, co z ní zbylo a pokračoval:

"Tohle je ale něco jiného. Toto stvoření není obdařeno žádnou vyšší inteligencí."

"Jak to můžete vědět?" pronesla poněkud nakvašeně Sandra.

Mark jen pokrčil rameny, protože neměl chuť vykládat něco o svých telepatických schopnostech.

"Můžete mi věřit nebo nemusíte, ale mám jisté, řekněme vlohy, k navazování kontaktů s nehumanoidními civilizacemi. Velice dobře jsem si například rozuměl se zmíněnými amébami. S některými jsem se dokonce spřátelil."

"Nu dobrá, dejme tomu," připustila Sandra. "Co z toho pro nás vyplývá? Co máme dělat?"

"Něco už o těch bestiích víme. Především to, že jsou to predátoři vyhledávající živou kořist."

"To jsem už zjistil na vlastní kůži, obrazně i doslova," zahučel Jeff, který si právě prohlížel zarudlé skvrny na svých ramenou.

Látka kombinézy v místech, kde se jí dotkly ruce Sandřina dvojníka zmizela a kůže pod nimi byla ošklivě poleptaná.

"Zdá se, že to stvoření vylučuje membránou agresivní zažívací šťávy. Nejspíš je to jeho způsob, jak pozřít ulovenou kořist. Dojde si společně s Danym k potoku a důkladně si ty rány omyj vodou."

Když dvojice odešla, Mark pokračoval:

"Tyto organismy mají obrovskou napodobovací schopnost, mimikry, jak se tomu odborně říká."

"Proč se na břehu jezera objevila ta potvora v podobě prehistorického člověka?"

"Nejspíš se v okolí jezera potloukal některý z Bucklerových androidů. Když ta jednobuněčná potvora neuspěla napoprvé s jeho podobou, imitovala vzhled doktorky Kelleyové. A při souboji se mnou dokázala bleskově vytvořit atrapu mého meče, jenom mnohem pevnější."

"Teď, když je mrtvá, můžeme si konečně vydechnout."

"Nejsem si tím příliš jistý, doktorko. Je velice pravděpodobné, že v jezeře žijí další podobná stvoření. A vůbec největší starosti mě dělá to, že tahle bestie si za námi vyšlápla až sem. Šla nejspíš po našich stopách. A když to dokázala jedna, nevidím důvod, proč by se o to nemohly pokusit i ostatní."

"Co tedy navrhuje?"

"Musíme odsud co nejdříve zmizet."

"Ale kam, proboha?"

Mark ukázal rukou před sebe.

"Tyhle zabijácké buňky žijí ve vodě. Musíme proto doufat, že v suché oblasti se necítí příliš dobře. Nedaleko odtud se táhne pohoří. Musíme se tam dostat co možná nejdříve."

Jeff se vracel od potoka podpírán Danym.

"Měls pravdu, Marku. Jakmile jsem si to pořádně opláchnut vodou, pálení přestalo. Kdybys včas nezasáhl, tenhle krácející žaludek by mě vcucnul jako předtím antilopu. Teď bych si ale konečně rád trochu zdřímnul. Mám toho už plné zuby."

"Je mi líto, kamaráde, ale budeš to muset ještě na nějaký čas odložit. Balíme to tady a stěhujeme se o kus dál."

13

Pozemšťany začala zmáhat únava. Mark, který krácel v čele, postupoval pravidelným krokem. Věděl, že při každé zkoušce vytrvalosti je nejdůležitější neměnit rytmus chůze. Jeff šel vedle Danyho, který mu pomáhal překonávat obtížnější překážky. Doktorka Kelleyová a Standman uzavírali pochodující skupinku. Mladá žena by už nejspíš dávno odpadla, nebýt Oliverovi pomoci.

Slunce měli v nadhlavníku, když Stone povolil krátký odpočinek. Všichni se vyčerpaně sesuli na zem.

"Dal bych teď nevím co za sklenici dobře vychlazené whisky se sodou," vydechl zasněně Jeff. "Jak mě pot smáčí rány, mám pocit, že mě někdo pálí ramena letlampou."

"Je mi líto, ale bar ještě neotevřel," zažertoval Mark, zahleděný do oblohy bez jediného mráčku.

"Určitě bloudíme a chodíme v tom prokletém lese pořád dokola," pronesla Sandra chraptivým hlasem.

"Každou chvíli čekám, že se najednou vynoříme u břehu jezera."

"Milá doktorko, je politováníhodné, že jste do svých testů nezařadila orientační závod," reagoval kousavě Stone. "Do večera jsme v horách."

"Jak to můžete vědět? Bloudíte stejně jako my, ale vaše pýcha vám nedovoluje, abyste to přiznal."

Mark se neobtěžoval s odpovědí. Místo toho se obrátil k oběma aspirantům a oslovil je profesorským tónem:

"Když se kolem sebe rozhlédnete, můžete si všimnout změny vegetace. Kapradin je stále méně. Terén mimě stoupá, což je jednou z příčin, že pochod je čím dál namáhavější."

Uplynulo čtvrt hodiny. Sandra ležela na zádech s přivřenými očima. V prachu, pokrývajícím její pohublý obličej, vyryly stružky potu klikaté brázdy. Jeff nevypadal o nic lépe. Mark se zvedl.

"Oliver a Dany půjdou se mnou, ostatní mohou, než se vrátíme, ještě odpočívat."

Na výrazu obou mladíků bylo znát, že návrh je příliš nenadchl, ale neprotestovali.

Za hodinu se všichni tři vrátili a probudili své druhy, kteří mezitím únavou usnuli.

"Pokračujeme v cestě. Přichystali jsme pro naše případné pronásledovatele menší překvapení."

"K čemu ten spěch," vzdychala Sandra a s námahou se stavěla na nohy. "Třeba za námi vůbec nikdo nejde." Mark jí posunkem naznačil, aby byla zticha a pozorně se zaposlouchal.

"Slyšíte?" řekl po chvíli tlumeným hlasem. "Neslyším vůbec nic," reagovala Sandra. Skutečně, kolem panovalo mrtvé ticho.

"No právě, to je to, co mě znepokojuje. Ještě před pěti minutami ptáci zpívali. Oliver, půjdeš první. Musíš mít slunce stále po levici. Já budu uzavírat kolonu."

Skupinka se dala na pochod. Jakmile se jeho přátelé vzdálili, Mark se ukryl za kmen velké jedle.

Nečekal dlouho. Neuplynulo ani deset minut a ozvalo se šustění listů a praskot lámaných větví. Objevilo se pět postav, samí Markovi dvojníci.

Pohled na tento mlčící zástup identických tváří v sobě měl něco nadpřirozeného. Najednou se postava, kráčející v čele, vznesla do výšky. Okolo jejího kotníku se omotala silná liána a zároveň se opodál vymrštil kmen mladé jedle, přidržovaný do té chvíle u země druhým koncem liány. Stvoření prolétlo vzduchem a narazilo do holého kmene nedalekého dubu. Náraz by nejspíš nebyl smrtelný, kdyby zlomyslná ruka nenastražila přesně v místě dopadu zašpičatělý kůl. Letící tělo se na něj nabodlo a zůstalo viset jako obrovský motýl napíchnutý na špendlíku. Několikrát v něm zaškubalo a pak znehybnělo. Lidský vzhled tvora rychle mizel, vystřídán našedlou rosolovitou hmotou.

Ostatní stvoření se zastavila a nezúčastněným pohledem pozorovala divadlo odehrávající se před jejich zraky. Znovu vykročila pomalým pravidelným krokem, aniž by se alespoň náznakem pokusila nějak pomoci svému druhovi.

Mark se dal do běhu a za chvíli dostihl skupinku pozemšťanů.

"Past sklapla, ale zbývají ještě čtyři: Na to, abychom se s nimi střetli, jsou příliš silní. Musíme zrychlit tempo, máme náskok necelou čtvrt hodinu."

Vyčerpávající pochod pokračoval. Každý soustředil veškerou zbývající vůli na jediný cíl: klást jednu nohu před druhou. Když už byli téměř na pokraji fyzických i duševních sil, les náhle skončil. Před očima pozemšťanů se objevil kužel sopky, tyčící se do výšky nejméně tisíc metrů. Jeho svahy měly načernalou barvu a postrádaly jakoukoli vegetaci.

Mark se na okamžik zastavil. Ukázal na změt' skalních úlomků nakupených asi v polovině svahu a vyrazil ze sebe:

"Támhle bychom mohli najít nějaký úkryt. Zdá se mi, že je tam vchod do jeskyně."

Začal namáhavý výstup, o to těžší, že museli překonávat prudké stoupání. I přes Oliverovu pomoc klopýtala Sandra při každém kroku. Už ztráceli na Jeffa, který šel vpředu, dobrých třicet metrů. Mark ji uchopil za druhou paži.

"Vzchopte se. Jinak bych vás musel z téhle zkoušky nechat propadnout."

Ironický podtext těchto slov Sandru přiměl, aby sáhla na dno svých sil. Jeden krok, ještě jeden... Zdálo se, že cíl se vůbec nepřibližuje. Oliver se v pravidelných intervalech otáčel za sebe.

"Marku, už vyšli z lesa. Jsou čtyři..."

"Rychle, rychle, musíme se za každou cenu dostat k těm skalám."

Doktorku Kelleyovou zaplavila vlna beznaděje. "Nechte mě tady, prosím vás. Už nemůžu... Utíkejte, já

vás jenom zdržuji. Sami máte šanci jim uniknout."

"To nepřípadá v úvahu, lidé se v nouzi neopouštějí," procedil Mark s námahou mezi sevřenými zuby. "Jde se!"

Jejich pronásledovatelé vypadali, jakoby pro ně pocit únavy neexistoval. Udržovali stále stejné pravidelné tempo, které se nezměnilo ani na příkrém svahu. Jejich vzdálenost od uprchlíků se viditelně zkracovala. Ti konečně dosáhli okraje kamenné sutě a velkých balvanů.

Pozemšťané se opatrně protahovali mezi labilními skalními bloky. Sandra se zoufale drápala po čtyřech postrkována svými druhy.

Po další čtvrt hodině zběsilého výstupu skalním bludištěm jim Mark pokynul, aby se zastavili.

Jednobuněční tvorové byli už jen pár metrů od začátku kamenného pole.

"Jeffe, ty pokračuj s doktorkou Kelleyovou dál. Oliver a Dany tady zůstanou se mnou."

Mark přerývaně oddechoval a pozoroval postup svých dvojníků. Když vkročili do sutě, opřel se plnou vahou o velký skalní úlomek před sebou.

"Pomozte mi s ním pohnout!"

Spojenými silami se jim podařilo balvan uvolnit. "Rychle. Ještě támhleten."

Nové úsilí. Mark na poslední chvíli zachytil Danyho, který uklouzl, ztratil rovnováhu a málem následoval skalní blok na jeho pouti.

Oba balvany pomalu nabíraly rychlost. S tlumeným duněním se kulily dolů a na své cestě strhávaly další a další úlomky. Už se dolů řítily celá kamenná lavice. Mark s nervy napnutými k prasknutí čekal, až se usadí mračno zvířené prachu. Míjely nekonečné minuty. Konečně se oblak pod nimi rozptýlil.

"Mám dojem, že to vyšlo," vydechl nevěřícně Oliver. "Rád bych věřil, že se nemýlíš," řekl Mark.

"Půjdeme se tam podívat."

Trio opatrně sestupovalo a pozorně prohlíželo terén před sebou. Při Danyho zvolání sebou oba jeho druhové trhli.

"Tady, tady něco vidím."

Překonali velký lávový blok a spatřili zpod něho vyčnívat něco, co připomínalo nohu. Falešná bota sice nezmizela, ale v této fázi se proces transformace zřejmě zastavil. Pozemšťané pokračovali v pátrání ještě dobrých dvacet minut. Když konečně objevili zbytky těla posledního z pronásledovatelů, dal se Mark do poněkud nervózního smíchu.

"No a je to, můžeme být klidní... přinejmenším pro několik příštích hodin. Vraťme se k našim přátelům. Nemá cenu, aby se trmáceli až na vrcholek."

14

"Marku, jestli se někdy vrátíme na Zemi, připomeň mi, že ti dlužím láhev whisky," ozval se Jeff.

Dech se mu už zklidnil, ale jeho obličej měl stále šarlatovou barvu od prožité námahy.

"Spokojil bych se s trochou vody, i když perspektiva je to lákavá. Kousek odtud jsem si všiml malého vodopádku, který tryskal ze skály."

Zpráva zapůsobila na pozemšťany jako prasknutí bičem. Po svém překotném odchodu neměli v ústech od rána ani kapku vody. Dokonce i Sandra se zvedla bez protestů.

Po deseti minutách klopýtavé chůze po úbočí vulkánu dorazila malá skupinka k vytouženému cíli. Ze škvíry ve skalní stěně tryskal jiskřivý proud vody, který končil ve skalní prohlubni o několik metrů níže. Vznikl tak jakýsi přírodní bazén o průměru asi dvacet metrů. Přebytková voda přetékala přes jeho nižší okraj a tvořila zárodek potůčku, který směřoval dolů směrem k lesu.

Pozemšťané se s neskrývanou radostí vrhli na kolena, ponořili ústa i celé hlavy do vody a pili dlouhými doušky. Mark přestal jako první.

"To zatím stačí, když budete pokračovat, můžete mít nepříjemné zažívací potíže."

Natáhli se na teplé balvany a vystavili svá znavená těla paprskům zapadajícího slunce. Jeden po druhém vyčerpáním usínali. Mark ležel na břiše na břehu jezírka a s hlavou podepřenou o lokty pozoroval vodní tříšť, která se v paprscích slunce měnila v miniaturní duhu.

Mezi trsy vodních travin se pod hladinou stříbřitě zaleskla malá rybka. Plula u dna a vytrhávala čas od času ve vodě vlající rostlinná vlákna. Za chvíli se k ní připojila další rybka. Plula v kruzích asi deset

centimetrů nad první a snažila se dostat nad její hřbetní ploutev. Když se jí to podařilo, náhle se změnila. Místo stříbrné rybky se objevilo cosi plochého, velikosti lidské dlaně a bleskově to obalilo svou kořist. Uplynulo sotva půl minuty. Vzniklé šedivé klubko se opět rozvinulo. Po stříbrné rybce nebylo ani stopy. Platýzovitě, téměř průhledné stvoření se vzdálilo elegantním vlnivým pohybem celého těla. Mark se vztyčil se starostlivým výrazem v obličeji. Probudil dřímající druhy.

"Obávám se, že budeme muset náš odpočinek podstatně zkrátit. Zdá se, že obří améby tady mají své menší soukmenovce."

"Jak jste na to přišel?" zeptala se roztřeseným hlasem Sandra.

"Právě jsem jednu viděl. Byla naštěstí malá a spokojila se s hřízkem. Nejspíše existuje podzemní jezero, které slouží jako líheň těchto roztomilých zvířátek. Podívejte, tenhle potok teče směrem k jezeru, do kterého se vlévá."

Novinka pozemšťany ohromila. S úzkostí se dívali na vodní hladinu, která se jim ještě před chvílí jevila jako zosobněná nádhera. Doktorka Kelleyová začala vzlykat. "Ale kam jít? Všichni tady zemřeme."

Mark zvedl ruku a ukázal prstem směrem dolů, k úpatí hory:

"Budeme nocovat tamhle na okraji lesa. Vypadá to, že je to nejsušší místo v okolí a také nejvzdálenější od jezera."

"Za světla se tam nemůžeme dostat."

"Myslím, že to zvládneme. Větší část vzdálenosti budeme sestupovat, takže nám to půjde rychleji. Jedinou podmínkou je, abychom vyrazili okamžitě." Pozemšťané se s bolestivými výrazy v tvářích zvedli.

"Nezapomeňte se ještě napít," radil Mark. "Kdoví, kdy zase narazíme na nějaký potok."

Začala jim nová kalvárie. Sandře se podlamovala kolena a nebýt Olivera, neušla by sama ani několik kroků.

Konečně s posledními záblesky dne dorazila skupina do blízkosti velkých stromů, kde se Mark rozhodl přenocovat. Jeden po druhém padli vyčerpáním na zem a nebyli schopni jediného pohybu. Jen Stone pokračoval dál do lesa, aby tam nasbíral nějaké suché dřevo.

Vrátil se ke svým druhům s velkou otepí chrastí a rozdělal oheň.

"Marku, musím přiznat, že všichni lidé nejsou stejní," vydechl polohlasně Jeff. "Jak se můžeš po tom všem přinutit ještě něco dělat?"

Stone se tiše zasmál:

"Dostal jsem sice jenom velmi průměrné známky při fyzických testech naší slavné univerzity, ale přesto se zdá, že mám docela slušnou výdrž. Ovšem přiznávám se, že ani já bych nepohrdl trochou odpočinku."

Když se oheň rozhořel, přisedl si ke klimbající skupince.

"Nemůže oheň přilákat ty bestie?" zeptal se Dany. Mark lhostejně pokrčil rameny.

"Nevím, podle čeho se orientují, ale jsem přesvědčen, že budou-li chtít, tak nás najdou s ohněm i bez ohně. Ze zkušenosti víme, že se dokáží bez problémů pohybovat i ve tmě. Ale my k tomu, abychom je objevili, potřebujeme světlo."

Vytáhl z kapsy kombinézy plochou krabičku a vyzval je:

"Podává se večere! Bohužel, mohu vám nabídnout jenom výživné tabletky."

Novinka vytrhla pozemšťany z jejich letargie. "Jak jsi k nim přišel?" vyzvídal Oliver.

"Můj přítel Ray nemá rád, když trpím nedostatkem čehokoliv a prozíratelně mi je strčil do kapsy. Ted' jenom lituji, že jsem odmítl jeho nabídku zápalných granátů a laserové pistole, které mi před odjezdem rovněž vnucoval."

Každý natáhl ruku směrem k Markovi, ale ten nejprve přiblížil krabičku k plamenům, aby na ni ostatní viděli.

"Prosím, abyste se podívali, že je ještě nepoužitá. Nerad bych, aby si někdo, koho nechci jmenovat, myslel, že jsem při zkouškách podváděl a strhl mi za to body. Souhlasíte, doktorko Kelleyová?"

"Přestaňte, prosím vás," řekla prosebně Sandra. "Už to není žádná hra."

Na Markových rtech se objevil náznak úsměvu. "Nikdy jsem to tak nebral. Tady máte vaše dvě tabletky. Nechte si je pomalu rozplynout na jazyku a pak spěte."

Prísvědčila sotva znatelným pokývnutím hlavy. Každý postupně obdržel svůj příděl tablet, které byly zcela bez chuti, ale jejichž kalorický obsah se vyrovnal jednomu bohatému chodu normální potravy. Byl

to jeden ze zázraků chemie, nicméně zázraku na úkor gastronomie
Jako znalec primitivních planet musel Mark přiznat, že pokud jde o kulinářské umění, mohla by se Země od primitivních civilizací ještě hodně přiučit.

Ticho přerušil slabý, váhavý hlas doktorky Kelleyové:

"Kapitáne Stone..."

Bylo to poprvé, co při oslovení použila jeho služební hodnosti.

"Myslím, že vám dlužím poděkování. Bez vaší a Oliverovy pomoci bych to nikdy nezvládla. Nejspíš bych už spočívala v něčem, co slouží těm obludným stvořením místo žaludku... Proč jste mě několikrát zachránil, když jsem vlastně zodpovědná za všechno, co se stalo?"

"V celé obsáhlé sérii vašich testů jste zapomněli na jeden důležitý bod."

"Na jaký?"

"Na týmový duch, na pocit sounáležitosti, na kamarádství. Když se zformuje nějaká skupina, všichni její členové musí být solidární jeden s druhým. Oliver, Dany, Jeff vědí, že se na mne mohou za všech okolností spolehnout, právě tak jako já jsem si jistý jimi. Viděla jste je snad při bitce s androidy utíkat nebo se někde schovávat? Ne, přišli nám na pomoc. Kdyby to neudělali, vy byste měla nepěknou díru v hrdle a já roztržštěnou lebku. Tak tohle je ta mentalita astronautů a agentů S.D.P.P. Nemá to nic společného se zkouškou nebo nějakým testem simulovaným na počítači. To se člověk může naučit jenom v praxi, v terénu a stojí to spoustu úsilí a často i utrpení.

Jednou, až na tom budeme, jak doufám, trochu líp než teď, vám budu vyprávět, jak jsem se vydal zachránit svého přítele Mac Donalda, ztraceného na jedné planetě a to i přes odmítavé stanovisko Komise pro nevměšování a jak mě tentýž Mac Donald před několika měsíci zachránil život na planetě Sixta. Faktem je, že nic z toho byste nenašla v oficiálních hlášeních, která jste dostala k dispozici. Teď už všichni spíte. Beru si první hlídku. Vystřídá mě Oliver a po něm přijde na řadu Dany."

15

Mark se probudil ještě před svítáním. I když se to snažil nedat najevo, cítil se dost bídě. Každý pohyb, všechny svaly ho bolely. Když prováděl několik ranních cviků, aby se trochu rozhýbal, jeho tvář se bezděky stáhla do bolestivého úšklebku.

"Ještě dvanáct hodin," pomyslel si, "musíme vydržet. Alespoň ještě dvanáct hodin. Víc nežádám. Ray se tentokrát nesmí ani o chvíli opozdit."

Dany seděl u ohně a staral se, aby nevyhasl.

"Ty už jsi vzhůru, Marku? Moje hlídka ještě neskončila."

"Já vím. Všechno v pořádku?"

"Nic podezřelého, žádné zvuky. Ale v té tmě je těžké odhadnout, co se děje kousek odsud. Ještě nikdy jsem s takovou netrpělivostí nečekal, až začne svítat."

Nad horizontem se rýsoval proti tmavé obloze tenounký světlý proužek.

"Za chvíli se rozední. Pokračuj v hlídkování. Přinesu nějaké větve."

Stone vyzbrojený pazourkovou sekerou porazil tři mladé stromky, jejichž kmeny nebyly na nejsilnějším místě tlustší než čtyři centimetry. Pak osekával všechny větvičky.

O necelou hodinu později se vracel a nesl tři solidně vypadající oštěpy, dobré dva metry dlouhé. Pečlivě ořezal jejich konce, takže vznikly ostré špice a položil je do žhnoucích oharků ohniště.

"Chceš je opálit?" zeptal se Dany.

"Počkám si, až špička zčervená, to by mělo stačit."

S východem slunce se spáči začali postupně probouzet. Jeff se vztyčil na kolenu, potom se s námahou postavil na nohy. Přejel si rukou po tvářích zarostlých střištěm vousů, zrzavých stejně jako jeho vlasy.

"Měli jste mě vzbudit, abych vás vystřídal."

"Potřeboval sis odpočinout. Co dělají tvá ramena?"

Astronaut se podíval na svou pokožku pokrytou hnisajícími puchýři, které se táhly od ramene až po loket. "Vypadá to odporně, ale momentálně mě to moc nepálí."

"Ještě trochu trpělivosti, konec naší anabáze se už blíží."

"Rád bych ti to věřil," povzdychl si Jeff. "Tak a teď se bude podávat snídaně."

Mark nechal kolovat svou krabičku s výživnými tabletkami. Doktorka Kelleyová si třesoucími prsty vybrala dvě a vsunula je do úst. Vypadala hrozně, pleť měla popelavě šedou, strhané rysy dělaly její tvář ještě hubenější. Jen stěží by někdo uhádl, že je to tatáž krásná a sebevědomá mladá žena, která chtěla vnutit svou vůli generálu Khovovi.

"Co navrhuje teď, Stone?"

"Úplně nejmoudřejší by bylo zmizet odtud co nejdál. Ale ve vašem stavu bychom daleko nedošli. Lepší bude zůstat tady a ještě si trochu odpočinout."

"Marku!" Oliverův hlas byl nepřírozně ostrý a vzrušený. "Myslím, že naše siesta velice rychle skončí."

Asi sto metrů od nich se ze stínu vynořilo pět postav. Postupovaly povědomým pravidelným krokem, který se nezrychlil, ani když šly z kopce. Na rozdíl od včerejška, kdy všechna stvoření měla podobu Marka, vzal teď na sebe každá z nich vzhled jednoho z pozemšťanů.

"Vypadá to, že si každý vybral z jídelníčku svůj oblíbený chod," pokusil se o černý humor Jeff.

Oliver sebral se země svůj luk, litujíc přitom, že měl čas vyrobit jenom tři šípy. Když se věrné napodobeniny pozemšťanů přiblížily asi na třicet metrů, zůstaly na okamžik stát, jakoby se chtěly orientovat. I na tu vzdálenost bylo vidět jejich modrozelené, vodnaté oči, s děsivě nepřítomným výrazem. Pak znovu vyrazily a každý zamířil k pozemšťanovi, kterého představoval.

Vzduchem zasvištěl šíp a zabořil se do hrudníku bytosti, která imitovala Sandru. Ta však pokračovala nevzrušeně v chůzi. Ledabylým gestem ruky vytrhla šíp z rány, krátce si ho prohlédla a pak ho odhodila na zem.

"Níž, do žaludeční krajiny," zakřičel Mark. "Tam někde je buněčné jádro. To je pravděpodobně jejich životní centrum. Ale rychle, jinak ti odpoví stejnou zbraní."

A skutečně, z ruky Sandřina dvojníka rychle vyrůstala dlouhá tyč, která se na koncích zakřivila. Luk byl na světě. Na druhé ruce vyrašil pupenec, který se proměnil v šíp.

Druhý Oliverův výstřel zasáhl cíl v místě, které označil Mark. Bytost se zachvěla, pustila luk a snažila se vytrhnout šíp z rány. Téměř okamžitě však následovalo zadrnčení tětiny a třetí šíp se zabořil několik centimetrů od předchozího. Postava udělala ještě jeden váhavý krok. Potom se naklonila dopředu a zhroutila se na zem.

Tato epizoda nikterak nevzrušila zbývající stvoření, která ani nezrychlila svůj postup.

"Teď pozor! Ustupte," nařídil Mark. "Když to bude potřeba, utíkejte. Mají pomalejší reakce a jedinou naší výhodou je rychlost..."

Nestačil dokončit svou výstrahu, neboť jeho dvojník se s roztaženými pažemi ocitl v nebezpečné blízkosti. Mark se rozhodl ve zlomku sekundy. Levou rukou vytrhl krátkou dýku zastrčenou za opaskem. Dával si při tom pozor, aby se ani náznakem nedotkl svého meče.

Už ho neudivilo, když se během pěti sekund v levé ruce jeho protivníka objevila identická zbraň. Poslední krok dopředu... Mark bleskově vytasil meč. Vodorovným švihem rozpáral břicho svého protějšku. V následujícím zlomku sekundy ostří meče rozervalo kůži od krku až k podbřišku. Z obrovského, křížem vedeného řezu, se vyřinula žlutavá tekutina. Na okamžik jí probleskl černý kruhovitý útvar posetý světlejšími tečkami. V pravé ruce zraněného tvora pomalu pučela replika Markova meče. Ten nezaváhal, zasadil několik dobře nořených ran do gigantického buněčného jádra a potom rychle couval zpět.

Bytost upustila zbraň a přitiskla si ruce na břicho, jakoby chtěla zarazit prýstící rosolovitou tekutinu. Bylo to ale marné. Klesla na kolena a těžce se převálila na zem. Mark si hřbetem ruky osušil zpocené čelo. Mohl být spokojený, lest mu vyšla.

Doktorka Kelleyová klečela zcela vyčerpaná a neschopná pohybu u ohniště, zatímco kolem ní se odehrávaly tři zuřivé souboje. Dany se ocitl v nezáviděníhodné situaci. Prudký úder přerazil jeho meč. Uskočil dozadu a vyhnul se tak čepeli mincí na jeho hlavu. Naneštěstí přitom podpatkem zakopl o vyčnívající kámen a upadl na záda. Tvor rychle přistoupil k ležícímu tělu, odhodil meč a roztáhl paže. Připravoval se skočit na Danyho, obalit ho svým tělem a... pozřít.

Mark okamžitě zareagoval. Dvěma obrovskými skoky se ocitl u ohniště. Uchopil jeden z oštěpů, jehož špice byla do červena rozžhavená a mrštil jím vši silou proti zádům s roztaženými pažemi. Zbraň pronikla hluboko do těla ve výši ledvin. Ozvalo se nepříjemné syčení a vzduchem se rozšířil odporný zápach

spáleniny. Tvor znehybněl a potom se zhroutil několik centimetrů od Danyho. Ten vykřikl odporem i hrůzou. Mark už držel v rukou zbývající dva ostěpy a rozběhl se na pomoc Jeffovi, který viditelně ztrácel síly.

Přřítil se jako bouře a vrazil svou zbraň do boku jednobuněčného tvora s takovou energií, že zasažený byl odmrštěn dobrých pět metrů. Dopadl se žuchnutím na zem a zůstal nehybně ležet. Mark ho nechal být a rozhlížel se po Oliverovi: Ten se potýkal se svým dvojníkem dobrých třicet metrů od něho. Ještě než doběhl k bojujícímu páru, viděl, jak meč mladého muže zakroužil vzduchem v sérii šermířských fint a potom se zabořil do břicha protivníka. Oliver jej však v mžiku vytrhl, prudkým výpadem odsekl ozbrojenou paži tvora a znovu jeho čepel vnikla do jeho žaludeční krajiny. Když Mark dorazil, ležel už falešný Oliver na zemi a měnil se v hromadu rosolu. Mladík, rudý v obličeji, ale s rozzářenýma očima přerývaně vyprávěl:

"Řídil jsem se tvými radami. Kdysi jsem dost poctivě trénoval šerm s roboty-instruktory. Šermířské umění téhle bestie bylo zpočátku dost slabé, ale měl jsem pocit, že se zlepšuje minutu od minuty."

"Na tom není nic divného. Napodobuje ve všem svého protivníka. Bohužel jsem si téměř jist, že dokážou nově získané poznatky předávat na dálku svým buněčným soukmenovcům."

"Jak je to možné?"

"Nevím, ale je to tak."

Slunce se už vyhouplo na oblohu a ozářilo svými paprsky svah hory. Pozemšťané se znovu shromáždili u zbytků ohniště. Byli tak vyčerpaní, že dlouhou chvíli nepadlo ani slovo. Ticho rušilo jen potlačované vzlykání Sandry.

První se ozval Jeff.

"Marku, připomeň mi, že ti dlužím už druhou láhev whisky."

"A já taky," připojil se Dany. "Ta bestie se už na mě málem rozplácla a vysála mě jako ústřici."

Připravovala se na to. Její břicho změnilo vzhled. Objevily se na něm stovky jakýchsi miniaturních ústních otvorů, ze kterých začala vytékat žlutá tekutina."

"Nejspíš se jí už sbíhaly sliny při představě očekávané hostiny. Znamka, že není příliš vybíravá. Myslím, že bys byl dost špatný biftek. Samé nervy, šlachy, kosti, maso téměř žádné. Kdoví, třeba by se z ní po té zkušenosti stal vegetarián."

Než stačil Dany na vtipkování svého přítele odpovědět, ozval se Mark:

"Vítám v této situaci každé rozptýlení, ale teď bohužel nemáme na srandičky moc času. Udělejte inventuru zbraní, které nám zbyly. Můj meč nemá po kontaktu s tou kráčející želatinou už prakticky žádnou čepel."

Oliver si pospíšil vytáhnout tři své šípky zabodnuté do monstrózní buňky, která příkráčela v podobě Sandry. Okamžitě je však s výrazem odporu odhodil.

"Jsou k ničemu. Ten hnus naleptal nejen dřevo, ale dokonce i kamenné hroty. Budu si muset vyrobit jiné."

Mark s pohledem upřeným na vrcholek hory znepokojeně zamručel:

"Mám takový dojem, že to už asi nestihněš."

Na úbočí sopky se objevily černé body. Bylo jich alespoň dvacet.

"Tak tohle už je válka! Vyhlásily všeobecnou mobilizaci. Teď už jim nejde o to sezobnout nějakou jednohubku, ale chtějí nás především zlikvidovat."

"Co budeme dělat?" ptal se vyděšeně Dany.

"Utíkat co nám nohy stačí. Máme asi tak dvouhodinový náskok. Není to sice nic moc, ale když do toho šlápneme, mělo by to stačit."

"A k čemu nám to bude?" pronesl unaveně Jeff. "Oni mohou pochodovat celé dny a vůbec se neunaví, což bohužel není náš případ. Dříve či později nás stejně dostihnou a skončíme v jejich útrobách."

"Jeff má pravdu," přidal se Dany.

"S tím nemohu souhlasit," zavrčel Mark. "V několika hodinách dorazí pomoc."

"Na zázraky už dávno nevěřím."

Oliver poplácal svého kamaráda po rameni. Bylo to spontánní přátelské gesto.

"Když to říká Mark, můžeš tomu věřit. Museli bychom být idioti, nechat se teď spolykat těmi bestii, když máme šanci být ještě před setměním v bezpečí."

Byl to projev absolutní, téměř slepé víry. Ale pomohl pozemšťanům postavit jejich morálku na nohy. Jediná Sandra zůstala netečná k veškerému povzbuzování.

Dany se obrátil k Markovi, srazil teatrálně paty a hlásil:

"Marku, zůstal nám jeden použitelný meč, tři kamenné a jedna železná sekera. Oštěpy se nám smršklly asi o půl metru, ale dají se ještě použít."

"Rozeberte si to a vyrazíme."

Reist uchopil jednu kamennou sekeru a zašklebil se: "Pokud bude mít můj protivník stejnou, doufám, že bude ještě nešikovnější než já. A ode mne se toho moc nepřiučí."

Meč připadl Oliverovi, který prokázal své šermířské umění a železnou sekeru si vzal Mark.

"A teď na, cestu! Ztratili jsme už tak zbytečně moc času," řekl Mark a vzal za ruku doktorku Kelleyovou.

Sandra zavrtěla hlavou v beznadějném gestu.

"Nemá to cenu, je to příliš nerovný boj. Nemáme žádnou šanci přežít."

"V mém případě statistika většinou zklame. Nakonec stejně dojdete k závěru, že jsem výjimečná osobnost, ať se vám to líbí nebo ne. Půjďte s námi, i kdybychom vás museli nést. Olivero, podepři ji z druhé strany."

16

Slunce stojící takřka nad hlavami pozemšťanů nesnesitelně páliło. Pochodovali už téměř pět hodin v jednom kuse bez sebemenšího odpočinku. Okolní vegetace se za tu dobu viditelně změnila. Listnáče s hustými zelenými korunami vystřídaly stromy podobné pozemským borovicím s dlouhými řídkými jehlicemi, které neskýtaly téměř žádný stín. Převážně kapradinovitý podrost se změnil na houštiny trnitých keřů, často tak neproniknutelných, že je museli obcházet. Bylo to únavné a navíc to zpomalovalo jejich postup.

První se zhroutil Jeff a to i přes vydatnou pomoc Danyho, který ho většinu cesty podpíral.

"Myslím, že krátký odpočinek by přišel vhod," rozhodl Mark a povzbudivě se na astronauta zašklebil.

"Šli jsme docela obstojně a mám dojem, že jsme si udrželi před tou smečkou původní náskok."

Zašátral v kapse a dodal:

"Tady je oběd. Každý dostane jen jednu tabletku. Jsou to už poslední. Mělo by nám to stačit, protože večer vás pozvu na fantastickou hostinu."

"Je to sice sen, ale příjemný," povzdechl si Jeff. "Dal bych roční plat za sklenici ledové vody. Jazyk se mi lepí na patro."

Poryv větru proběhl korunami stromů.

"Konečně trochu čerstvého vzduchu," zaradoval se Oliver.

"Alespoň to člověku vysuší pot. Myslím, že jsem se nikdy v životě nezapotil tak jako teď. Když si pomyslím, kolik peněz vyhodí lidé za pár minut v sauně, musím uznat, že jsem za těch pár dní vlastně ušetřil celé jmění."

"Univerzita by tady měla vybudovat odtučňovací středisko," přidal se Dany. "Naše drahé pozemšťanky by tady získaly nádherné postavy a akademická obec by si přišla na slušné peníze," rozváděl svou myšlenku.

Mark posbíral náruč klestí a rozdělal oheň. Díky větru, který mezitím zesílil, se plameny rychle rozhořely.

"Potřebuješ se trochu ohřát?" ironizoval jeho počínání Jeff. "Jó, kdybychom tady tak měli pár kuřátek na upečení, tak neřeknu. Mám hlad, že bych spořádal půlku krávy."

Mark netečný k narážkám požádal oba aspiranty, aby mu pomohli nosit další dříví.

Uplynula hodina, poznamenaná vzrůstajícím napětím. Mark téměř nábožně bděl, aby jeho oheň nevyhasl. Jeho druhové leželi bez hnutí, zcela vyčerpaní pochodem. Stone náhle vyskočil.

"Pozor! Už přicházejí! Postupují rychleji, než jsem si myslel."

Dolehlo k nim praskání lámaných větví. Stvoření postupovala v řadě vedle sebe, viditelně lhostejná ke škrábancům, které jim uštěďřovaly trnité keře a větve. Mark přiskočil k ohni a vytáhl několik hořících větví.

"Rychle, musíme zapálit celý tenhle úsek lesa před námi, než tam dorazí."

Rozběhl se a cestou odhazoval hořící větve do hustých křovisek. Suchý podrost rychle zachvátily

plameny. Oheň už šlehal na řadě míst a díky silnému větru se rychle šířil dál.

Za chvílku se mezi pozemšťany a jejich pronásledovateli tyčila ohnivá zeď. Postupně vzplanuly i podivné borovice a praskání hořícího dřeva připomínalo výstřely starodávných zbraní.

Přes kouřovou clonu bylo vidět početné tmavé siluety. Některé z nich se nerozhodně zastavily. Jiné, odvážnější nebo spíše nevědoucí, se pokoušely překročit stěnu z plamenů. Postupovaly přitom stále stejným pomalým, pravidelným tempem. K pozemšťanům však nepronikla žádná. Jedna po druhé klesaly zasaženy smrtícím žárem. Několik tvorů se přece jen pokusilo uprchnout, bylo však už pozdě. Bleskově se šířící požár je dostihl a vykonal své dílo.

Do kouře hořícího dřeva se mísil odporný pach spáleného masa. Jeff, napjatě pozorující průběh hrůzostrašného divadla, si neodpustil poznámku:

"Příliš ekologický ten tvůj trik sice není, Marku, ale musím uznat, že je velice účinný."

Stone však jeho názor zjevně nesdílel a díval se zamyšleně do vzdalujících se plamenů.

"Získali jsme maximálně pár hodin. Jsem si téměř jistý, že tahle stvoření nás nepřestanou pronásledovat, dokud... Ted', když jste odpočatí, svěží a nasycení, nezbyvá než znovu vyrazit."

Jeho návrh vyvolal bouři nevole, ale Mark byl neoblomný.

"Žádné řeči! Vstávat a jde se dál!"

Uplynula další hodina. Tváře pozemšťanů byly znova zality štiplavým potem. Jedinou úlevu jim přinášel vítr, který stále vál a nesl s sebou slanou vůni, svědčící o blízkosti mořského pobřeží. Následovala však ještě další hodina vyčerpávajícího pochodu, než pozemšťané dorazili na písčité srpek pláže, kde konečně mohli vychutnat zasloužený odpočinek. Oba aspiranti se okamžitě vrhli v šatech do šplouchajících vln oceánu. Po příjemném osvěžení se s rozkoší natáhli do vyhřátého písku.

Mark se nemohl zbavit podivného neklidu. Jeff ležící na zádech, ruce pod hlavou, se ho unaveně zeptal:

"Cožpak ty vůbec nikdy neodpočíváš?"

"Něco mi vrtá hlavou. Útěk nás zavedl až sem, vlastně do jakési slepé uličky. Mám nepříjemný dojem, že jsme od začátku manipulováni, jakoby nás ta stvoření chtěla dostat právě sem, na tuto pláž."

Hluk rozhrnovaného listí ho přinutil, aby se prudce otočil, oštěp v ruce. S úlevou jej však nechal klesnout, když spatřil antilopy, které se právě vynořily z lesa. Zastavily se a ostražitě pozorovaly pozemšťany.

Potom, uklidněné jejich nehybností, začaly pomalu spásat trávu rostoucí v pruhu mezi lesem a pískem pláže.

Mark vsedě pozoroval blyštivou hladinu oceánu. Oslněný slunečními odrazy zavřel na okamžik oči a cítil, jak ho pomalu zaplavuje sladká malátnost.

"Stone, pozor, za vámi!"

Mark reagoval na varovný výkřik Sandry bleskovým převalením se na bok. Koutkem oka zahlédl antilopu ve výskoku. Její hrud' přitom procházela známou proměnou - roztáhla se do plochy, falešná srst zmizela a na jejím místě se objevila šedavá, slizká blána.

Zvíře dopadlo na místo, kde ještě před zlomkem sekundy seděl Mark. Odpověď byla drtivá. Stone vyskočil a zabodl svůj oštěp do zad nepravé antilopy, dříve než se stačila zvednout. Opřel se přitom o zbraň plnou vahou, takže špice i s kusem násady pronikla hluboko do písku.

Zároveň hledal pohledem druhé zvíře. To však již rychlým během mizelo v lesním porostu.

"Změnily metodu a jdou na nás se lstí," vydechl bledý Jeff.

Mark potřásl pochybovačně hlavou.

"Spíš to byla jakási průzkumná hlídka. Ted' už běží hlásit, že oběd je přichystán."

Obrátil se k Sandře a dodal:

"Musím vám poděkovat, doktorko Kelleyová. Udělal jsem chybu, že jsem na okamžik polevil v ostražitosti. Na primitivních planetách by si tenhle přepych člověk neměl dovolit. Olivere a Dany, přineste rychle nějaké dříví! Musíme rozdělat několik ohňů. To je jediný prostředek, který je ještě dokáže zastavit. Alespoň na chvíli."

Přerušil ho nový výkřik Sandry. Otočil se a spatřil, jak se z moře pomalu vynořuje dobrý tucet obřích chobotnic. Z vakovitého těla jim vyčnívalo osm dlouhých chapadel. Seřadily se do řady v místě, kde končila pláž a začínal oceán, v asi desetimetrových odstupech.

"Neměla jsem tušení, že na Marvě existují podobní hlavonožci."

"Ale doktorko," reagoval s úšklebkem Mark, "vy nepoznáváte ty modrozelené oči? To jsou přece naše milé améby, jenom v jiné své formě. Vzaly na sebe podobu chobotnic, které nejspíš žijí ve zdejších mořských hlubinách. Zdá se, že tentokrát past sklapla."

"Co kdybychom zapálili les?" ozval se Oliver. "Nebudeme na to mít dost času. Tyhlety bestie nám v tom zabrání a ostatní dokončí obklíčení."

Markův hlas byl dutý a zaznívala v něm hořkost.

Zavřel oči a snažil se zkoncentrovat své myšlenky:

"Ray, kde jsi, potřebuji tě!"

Poslední poselství, pomyslel si, stejně marné jako všechna předchozí, která už od rána vyslal do okolního prostoru. Trhl sebou, když ucítil, jak se do jeho mozku zařizla psychická vlna.

"Marku! Marku! Právě jsem přistál s Merkurem v místě vaší původní základny. Velice mě znepokojilo, že je totálně zničená."

"Skoč do záchranného modulu a přileť hned sem. Jsme v pěkné bryndě. Nezapomeň zapojit automatický obranný režim. Jsme na pobřeží, kousek od místa, kde musí být vidět kouř z požáru. Hlavně sebou mrskni, je to tady náročné!"

Mark otevřel oči a dal se do hlasitého smíchu. Jeho přátelé ho pozorovali, neschopni slova. V křoviscích se objevily hrozné siluety.

"Pojďte všichni sem ke mně! Naše potíže končí. V několika minutách je tady pomoc."

Jediný Oliver se nechal přesvědčit a viditelně sdílel jeho nadšení. Ostatní vrtěli nevěřicně hlavami a zoufale očima hledali neexistující únikovou cestu. Z lesa vystupovaly jedna za druhou postavy, všechny v podobě pozemšťanů. Každý tu měl několik svých dvojníků. Chobotnice zůstaly na svých místech a uzavíraly cestu k moři. Obklíčení skupinky lidí bylo dokonalé. Stvoření, se na okamžik zastavila, jakoby věděla, že kořist jim tentokrát nemůže uniknout. Jaký asi zaujmou stolovací pořádek?

"Rayi, pospěš si, naše situace začíná být kritická!"

"Už jsem tě lokalizoval, Marku. Jsem tam za minutu a třicet sekund."

Kleště se opět začaly svírat s děsivou pomalostí. Sandra vyrazila výkřik hrůzy, zatímco Jeff zsinál v tváři stiskl pevně ruku kolem topůrka své prehistorické sekery.

"Než zemřu, chtěl bych vzít alespoň jednu tu bestii s sebou."

Svištění turbíny ho přimělo, aby zdvihl hlavu. Jeho oči se rozšířily údivem, když spatřil modul mířící k pláži. Plavidlo měkce dosedlo na písek, několik metrů od pozemšťanů. Ray okamžitě vyskočil na zem a vrhl se k Markovi. Oba přátelé na sebe několik sekund beze slova hleděli. Pak se Mark usmál a poplácal přátelsky androida po širokých zádech:

"Tentokrát to bylo za minutku dvanáct." Potom se obrátil ke svým přátelům a pobídl je: "Rychle na palubu, pospěšte si!"

Oliver se sklonil k Sandře, aby jí pomohl na nohy. Událostmi otupělá žena se nechala vést jako malé dítě. Musel ji uchopit v bocích a vysadit do vstupního otvoru modulu.

Tvorové, kteří pochopili, že jim kořist uniká, zrychlili postup. Na Markův pokyn napřáhl Ray levé předloktí. Vyšlehl záblesk doprovázející výboj dezintegrátoru. Nejbližších pět postav zmizelo, jakoby je pohltily neviditelné čelisti.

Druhý záblesk vymazal další čtyři stvoření. Když se Mark přesvědčil, že všichni jeho druhové jsou již v bezpečí uvnitř modulu, obrátil se znovu na Raye:

"To stačí! A teď fofrem odsud!"

Rozběhl se tryskem ke stroji následován Rayem. O pět sekund později se už modul odlepil od země.

"Vy nezlikvidujete ty nestvůry všechny?" divila se

Sandra. "Přece je nenecháte na živu?"

"A proč bychom je měli likvidovat? Teď už nám nejsou nebezpečné. Krom toho nechci být obviněn Komisí pro nevměšování, že jsem zvrátil přirozený biologický vývoj na této planetě."

"Ale tohle jsou přece nesmírně krvežíznivá stvoření."

"Ne o moc víc než ostatní dravci. To my jsme tu veřelci, kteří pronikli nezvaní do jejich prostředí. A kdoví, jestli se z nich za pár tisícovek let nevyvinou myslící tvorové?"

Mark si s viditelnou úlevou natáhl pohodlně nohy před sebe. Potom ukázal na androida:

"Dovolte mi, abych vám představil Raye, který se svou tradiční zručností pilotuje tento modul."

"To je... to je android?" vyrazila ze sebe překvapeně Sandra, která se mezitím probrala z šoku. "A patří S.D.P.P.?"

Mark zavrtěl hlavou a jeho pohled se zasn timer: "Oficiálně je mým soukromým majetkem, ale ve skutečnosti je to především můj přítel. Můj nejlepší přítel," dodal s důrazem na slůvko nejlepší.

"Jak je to možné?" nepřestávala se divit Sandra. "Takový stroj musí stát celé jmění, to si přece nemůže důstojník S.D.P.P. dovolit ze svého platu?"

Mark s úsměvem odpověděl:

"Nabídla mi ho před několika lety slečna Swensonová. Dovolil bych si připomenout, že je kromě jiného i majitelkou továrny na výrobu těchto fešáků."

"Jak nás mohl tak přesně lokalizovat?" zajímal se Jeff, do jehož tváře se pomalu vracela původní barva.

Mark s odpovědí nespíchal. Neměl chuť vykládat o svém setkání s inteligentním rostlinným společenstvím, žijícím na jedné velmi vzdálené planetě, které vládlo neobyčejnými psychickými vlastnostmi. Byl schopen navázat s ním telepatické spojení z kteréhokoli místa Galaxie. V předvečer svého odletu na Marvu toho využil a požádal své rostlinné přátele, aby se napojili na psychický receptor Raye. Když pak došlo ke zničení základny, Mark odeslal prostřednictvím rostlin pokyn Rayovi, aby pro něho přiletěl.

Před zvědavými pohledy přátel se však Mark omezil na pravděpodobnější vysvětlení:

"Od začátku jsem měl pocit, že mé vztahy s univerzitou se nebudou vyvíjet právě srdečně. Požádal jsem proto Raye, aby se za pár dní objevil a já mu předám vzkaz pro generála Khova. Byl jsem si tedy jistý, že přiletí, jenom jsem nevěděl kdy přesně to bude. Sami jste mohli konstatovat, že to bylo takřka jisté na fous."

"A jak se dopravil na Marvu?"

Androidův hlas oznamující přistání zachránil Marka od okamžité odpovědi. Uprostřed mýtiny stál Merkur. "Vypadá to jako zpravodajská loď S.D.P.P.," řekl tázavě Jeff.

"Ano, je jí velmi podobná, ale tahle je mým soukromým majetkem."

Pod nevěřícím pohledem Sandry upřesnil:

"Tu jsem také dostal od jedné přítelkyně, která si přála, abych pro ni a na její účet uskutečnil jednu speciální akci."

"Byla alespoň hezká?" zašklebil se Jeff.

"Přímo krásná! Mohla na sebe brát všechny podoby jaké chtěla a její organismus obsahoval tolik energie, jako celá jaderná elektrárna."

"Taková stvoření přece nemohou existovat," namítla nevěřičně Sandra.

Markovy rty se stáhly do potměšilého úsměvu:

"Co je a není možné se dozvíte, až získáte přístup k tajným archivním materiálům. Ale to si budete muset ještě tak bratru padesát let počkat. Ledaže by vás mezitím zvolili prezidentkou Zemské Unie."

Modul mezitím obratně vmanévroval do skladištního prostoru Merkura a vstupní otvor se neslyšně uzavřel.

17

"Račte vstoupit," hlaholil Mark stojící u dveří, které vedly do společenské místnosti, sousedící s pilotní kabinou. "Olivere, ty to tady znáš, tak se postarej o ostatní! Myslím, že nikdo nepohrdne před jídlem malým aperitivem. Zatím si udělejte pohodlí a usad'te se kam libo."

V doprovodu Raye se přemístil do pilotní kabiny, kde okamžitě zapojil letový počítač. Jeho prsty zručně manipulovaly desítkami tlačítek na klávesnici:

"Rayi, odstartujeme za dvacet minut. Může se stát, že nás v kosmu bude očekávat jeden 'dobrý' známý. Pokud tomu tak je, měl by se logicky ukrývat za pátou planetou. Musíme využít periody, kdy se mezi námi a jeho potencionálním úkrytem bude nacházet Marva."

"Vidím, že potíže ještě neskončily," zamručel Ray.

"Nevím, třeba se pletu, ale nerad nechávám něco náhodě. Výzbroj je kompletní?"

Ray se až nečekaně lidsky zašklebil a pronesl ironickým tónem:

"Přirozeně! Mám stejné slabé stránky jako ty. Nerad se nechávám zaskočit událostmi. Kdybys mě byl poslechl a vzal si pár zápalných granátů, nemusel jsi mít takové problémy."

"To není tak jisté," povzdychl si Mark. "Ta stvoření měla natolik vyvinuté imitační schopnosti, že by mě ani příliš nepřekvapilo, kdyby jimi vyrobené atrapy granátů skutečně fungovaly. Takže jistější bylo zůstat na prehistorické úrovni, alespoň pokud jde o zbraně. Teď ale připrav rakety a zapni motory. Já si na chvíli skočím k našim přátelům."

Když vstoupil do salonu, Jeff mu hned podával sklenici.

"Tvoje whisky je fantastická, Marku. To určitě není běžné konzumní zboží?"

"Když už cestuji, mám rád pohodlí se vším všudy."

"To je sice vynikající zásada, ale mám obavy, že tvá láhev bude brzy prázdná."

"Žádné strachy! Mám ještě rezervní kanton ve skladišti. Oliver bude mít na starosti plynulý přísun zásob."

"Jak můžete utratit tolik peněz za tak přepychové pití?" zeptala se Sandra kousavým tónem.

Poznámka Marka rozveselila.

"Tahle skotská mě nestála ani dols. Krabici mi poslal Georges Penford."

"Ten milionář?"

"Mám dojem, že skutečně disponuje jistým majetkem. Má několik palíren ve Skotsku. Měl jsem příležitost poskytnout mu jistou službu a on mě tímto způsobem vyjádřil své díky."

"Snad jsi mu nepřenechal své golfové kluby?" uklouzlo Jeffovi.

"Je to mnohem prozaičtější. Jestli si dobře vzpomínám, zachránil jsem mu život."

"Zřejmě ovládáte umění být užitečný v ten správný okamžik," zapadla Sandra opět do své předchozí nevraživosti.

Jeff, který vycítil, že atmosféra houstne, zasáhl:

"Sice jsi nám slíbil grandiózní hostinu, ale já bych se teď spokojil i s trochou jídla z distributoru. Mám pocit, že jsem nejedl normálním způsobem už celou věčnost. Tahle výprava mě připravila o pěkných pár kilogramů živé váhy. Obávám se, že moje malá rozkošná přítelkyně ve mně po návratu nepozná toho švarného astronauta, který ji před týdnem opustil."

"Je mi líto, ale budeš to muset ještě chvíli vydržet. Za deset minut startujeme."

"K čemu ten spěch?" protestovala doktorka Kelleyová. "Chtěla bych se okamžitě spojit s rektorem univerzity, abych ho informovala o tom, co se stalo."

Mark zavrtěl odmítavě hlavou a jeho rysy dostaly přísný výraz:

"Budete mít přístup k video-radiu, až se dostaneme do subprostoru. Reist vás seznámí s astronautickým kódem. Jinak si pamatujte, že na lodi je velitel prvním po Bohu. Jestli chcete zůstat na Marvě, máte minutu na rozmyšlenou. Ray vás vysadí na zem. Pokud si vyberete cestu s námi, budete se po celý let řídit mými instrukcemi. Stěžovat si můžete až po přistání a je mi jedno u koho."

Mladá žena se zalykala rozhořčením.

"Vy... jste příšerný, Stone!"

"Ano, vím o tom, občas mi to říkají. Teď si ale lehněte a připoutejte se magnetickými pásy. Trochu to s námi zatřese."

Po návratu do kabiny se Mark usadil na místě druhého pilota.

"Všechno připraveno ke startu," hlásil předpisově Ray.

"Zařad' maximální zrychlení. Chci dosáhnout nejvyšší možnou rychlost, dokud nás bude Marva krýt před zraky případného slídila."

"Je mi to jasné. Pozor! Start za pět sekund."

Ray stiskl několik tlačítek. Ozvalo se vměnění pohonných jednotek, které rychle přešlo do nepříjemně vysokého tónu. Merkur vyrazil k obloze. Přestože antigravitační zařízení fungovalo na plný výkon, cestující cítili, jak je drtí obrovská tíže, která jim brání v jakémkoli pohybu.

Uplynulo několik sekund a tíha začala pomalu ustupovat. Marva, promítající se na obrazovce, teď vypadala jako modrozelená koule. Její průměr se rychle zmenšoval.

Mark byl konečně schopen se posadit. "Zapni detektory s velkým dosahem!"

"Už se stalo," reagoval android.

Pootevřenými dveřmi se dovnitř vsunula Jeffova hlava.

"Ne že by to byl příliš jemný start. U výletních jachet bys asi kariéru neudělal." Když se podíval na palubní přístroje, tiše si hvízdal. "To už máme takovou rychlost? K čemu ten spěch?"

"Řekněme, že se nerad po cestě flákám..."

Přerušil ho zlověstný tón výstražného zařízení. Na postranní obrazovce se náhle objevila silueta neznámého astronefu. Jeff od plic zaklel:

"To je ten parchant Ar-So! Poznávám jeho loď."

"Zaujmul přepadovou pozici," řekl Mark, jehož prsty se míhaly po klávesnici počítače.

Potom se jeho obličej zachmuřil.

"Dřív, než se nám podaří dosáhnout rychlost potřebnou k proniknutí do subprostoru, jeho střely nás dostihnou. Chybějí nám tři minuty a sedmáct sekund."

Ve dveřích se objevila doktorka Kelleyová, Vlasy měla spleené potem, v obličejí byla bledá.

"Co se děje? Co znamená to zvonění?"

Náhle zablikala kontrolka video-radia. Mark stiskl vypínač. Na obrazovce se objevila kulatá tvář piráta, obalená přebytečným tukem. Z hustého obočí na ně hleděly pichlavé, nepříjemné oči. Břidlicová barva pleti prozrazovala jeho solanský původ.

Odulé rty se roztáhly do ironického úšklebku. "Nepochyboval jsem o tom, že Země za vámi vyšle novou loď. Jenom mě nenapadlo, že to bude takhle brzy. Je to od nich velice laskavé, že mě nenechali dlouho čekat."

Sandra vstoupila do zorného pole vnitřní kamery. "Jsem doktorka Kelleyová, vedoucí této expedice. Co po nás chcete?"

Ar-So se zjevně bavit.

"Jenom maličkost. Rád bych převzal váš astronef, pochopitelně raději nepoškozený."

"V celé Galaxii je svobodný provoz, jakým právem nás zdržujete?"

Ted' už se pirát hlasitě rozesmál.

"Právem silnějšího! Žádné jiné neuznávám."

Jeho tvář náhle zvážněla a vyštěkl panovačným tónem:

"Konec žertů, koukejte se rozhodnout, ale rychle. Buď opustíte loď nebo ji zničím i s vámi."

Sandra vrhla ustrašený pohled na Marka, který dělal jako by se ho to netýkalo a prohlížel si nehty. Ve skutečnosti byl právě v živé psychické konverzaci s Rayem:

"Střely jsou naprogramovány?"

"Všechno je připraveno! Čekám na tvé rozkazy."

"Necháme je ještě chvíli diskutovat. čím déle to bude trvat, tím větší překvapení to pro toho mizeru bude."

Ar-So ztrácel trpělivost. Jeho oči metaly blesky. "Dávejte dobrý pozor! Za minutu zahájím palbu."

"Co... co s námi chcete udělat?" blábolila vyděšená Sandra.

Pirátovi její hrůza zjevně dělala dobře, takže jeho obličej dostal na okamžik téměř dobrácký výraz.

"Nejsem tak krvežíznivý, jak si možná myslíte. Můžete opustit astronef v záchranných modulech a vrátit se na Marvu. Tam si vás další expedice časem vyzvedne. Tentokrát už nemám v úmyslu déle se zdržovat v tomto planetárním systému. Dva úlovky v jednom týdnu mě úplně stačí."

Na tváři Sandry se objevil výraz panického strachu. "Ne! Ne!" křičela vysokým hlasem. "Nemůžete nás nutit, abychom se vrátili na Marvu! Tam... to je peklo... čeká nás tam jistá smrt... Je to příšerné..."

Ztratila veškeré sebeovládání a úpěnlivě škemrala: "Nechte nás na palubě... Univerzita vám zaplatí výkupné..."

Když se zdálo, že tato myšlenka piráta příliš nenadchla, drmolila dál plačtivě:

"Standman... je bohatý... vlastní diamantové doly... A Stone... má velmi zámožné přátele... ti za něho zaplatí, co si řeknete... mnohem víc, než je cena jednoho astronefu..."

Ar-So sraštil obočí. Zdálo se, že poslední myšlenka ho zaujala.

"To už vypadá zajímavěji. Mohu vás vzít k sobě na palubu."

Jeho pohled ztvrdl, když dodával:

"Jestli ovšem zklamete naděje, které jste ve mně vzbudila, slibuji vám, že budete umírat velice dlouho a velice nepříjemným způsobem."

"Dávám vám své slovo... přijímáme... přijímáme... všechny vaše podmínky."

V Markových neuronech zarezovaly Rayovy myšlenky:

"Jsme na dostřel."

"Ještě pár sekund počkáme!"

Stone rázným gestem odstrčil ženu od obrazovky a zaujal její místo před kamerou. Pirát okamžitě zareagoval vzteklym výbuchem:

"Slyšeli jste vaši šéfkou! Zastavte okamžitě motory, otevřete výstupní otvor a opusťte loď v záchranných modulech! Zamířte k mému astronefu! Seběmenší neopatrný manévr a nezbude po vás vůbec nic."

"Než přistoupíte k tomuto extrémnímu řešení, chtěl bych uvést na pravou míru drobný omyl, kterého se dopustila doktorka Kelleyová. Ona je sice skutečně vedoucí expedice, ale majitelem této lodi jsem já."

"Ať jste kdo jste, koukejte sebou hodit," zavrčel Ar-So zlobně. "Jestli do třiceti sekund neuděláte, co jsem vám řekl, vypouštím torpéda."

"Ještě okamžik! Jaké máme záruky?"

"Moje slovo, přirozeně," houkl Ar-So tónem, který podstatně zpochybnil důvěryhodnost jeho tvrzení.

"To je to, čeho jsem se právě obával," komentoval slib Mark a poočku přitom pozoroval obrazovky zabírající boční okolí Merkura.

Ted' už se daly rozeznat i jednotlivé větší struktury pirátské lodi.

"Nemáte na vybranou," rozkřičel se Ar-So. "Patnáct sekund... Čtrnáct..."

"Možná, že by se ještě našlo nějaké jiné řešení," mumlal polohlasně Mark.

"Jaké?" ozval se netrpělivě pirát a přerušil odpočítávání.

"Například tohle!"

Mark dal Rayovi psychicky rozkaz k zahájení palby. Z boků Merkura vyrazily čtyři řízené střely.

Překvapení Ar-Soa bylo naprosto dokonalé. Jeho vyjevený výraz mimoděk vyloudil na tváři pozemšťana úsměv.

"To přece... to není možné... civilní jachta nemůže být ozbrojená... je to proti předpisům..."

"Lituji, ale nejsem konformista, stejně jako vy. Nashledanou někdy v pekle."

Nedbalým pohybem ukazováčku přerušil Mark spojení. Sandra zaječela hrůzou a zaryla nehty do Stoneova ramene.

"Nemáte právo... slíbila jsem mu, že se vzdáme... jste blázen... já nechci umřít!"

V tom okamžiku zasáhl Jeff. Uchopil mladou ženu za opasek a nešetněji strhl zpět. Přitom si pro sebe hučel:

"Mám pocit, že konečně jednou spojím příjemné s užitečným."

Ozvalo se hlasité plesnutí, když jeho dlaň několika políčky zarazila rodící se hysterický záchvat. Sandra zmlkla a znehybněla. Astronaut ji přistrčil k Oliverovi, který se mezitím objevil, přilákán křikem.

"Polož ji na relaxační lůžko a připoutej ji magnetickými pásy!"

Potom se znovu zahleděl na vnější obrazovky. Překvapený Ar-So stihnul odpálit pouze dvě střely, než ho blížící se nebezpečí přinutilo zapnout ochranné silové pole na maximální výkon.

Ledově klidný Mark pokračoval:

"Rychle, Rayi, druhá salva!"

"Je připravena."

Androidovy prsty stiskly bleskurychle několik tlačítek.

"Rakety odpáleny," hlásil. "Co uděláme s těmi, které nás pronásledují?"

"Vypusť maketu a uхни o třicet stupňů!"

Maketa byla klamný cíl, jakási návnada, která poskytovala identický tepelný, objemový a magnetický obraz Merkura. Tímto manévrem se většinou podařilo "svést" letící střely ze správné trajektorie.

Prudký obrat způsobil, že vědomí astronautů na okamžik zahalil závoj černé mlhy. První se probral Mark.

Ochranný štít pirátské lodi celkem snadno absorboval energetický šok první salvy.

Pirát vzteky bez sebe čekal na vhodný okamžik, aby přešel do protiútoků.

Toho se však už nedočkal. Přílet druhé vlny torpéd zmařil jeho úmysly. Pátá a šestá střela, perfektně navedené Rayem, explodovaly prakticky současně. Takovému přivalu energie už generátor pirátské lodi nedokázal vzdorovat a zahltil se.

Osvětlení pilotní kabiny piráta zablikalo a zhaslo. Okamžitě bylo nahrazeno slabým svitem nouzového osvětlení, které se automaticky zapojilo. Kovový hlas počítače začal nezúčastněně odříkávat způsobené škody:

"Motory zastaveny pro nedostatek energie... Třetí a čtvrtý blok generátoru zkratovány... Únik kapaliny z chladicího okruhu... Přítomnost radioaktivního záření v obytném sektoru..."

Pirátský astronef se otřásl jako list ve vichřici. Náraz mrštil Ar-Soem o zem. Se zkrvaveným čelem se pokoušel zvednout. Vtom se na boku lodi objevila trhlina. Její křivolaká pavučina se rychle rozběhla do stran. Pak se ve stěně rozšklebil velký otvor, za kterým se objevila čern bezedného kosmu. Dovnitř pronikl mrazivý chlad... Pocit dušení... Nicota...

Jeff se zatajeným dechem sledoval, jak se pirátský astronef změnil v gigantický duhový oblak. Z hrdla se mu vydral úlevný vzdech. Potom místo pohřební řeči zamručel:

"Zase o jednoho lotra méně. Nikdy bych nevěřil, že ho zlikviduješ takhle snadno."

"Využili jsme momentu překvapení. Tihle darebáci nepočítají s tím, že by se jejich oběť mohla bránit. Jsou příliš zvyklí přepadat neozbrojenou kořist. A ten, kdo vypálí první, má vždycky jistou výhodu. Navíc výstup doktorky Kelleyové otupil pirátovu ostražitost."

"Tvůj astronef je perfektní, řekl bych, že je ještě dokonalejší než loď S.D.P.P."

"Přítelkyni, která mi ho darovala, hodně záleželo na mém bezpečí."

"Ovšem každopádně musím uznat, že jsi předností svého stroje využil na sto procent."

Mark se krátce zasmál:

"Zapomínáš, že jsem před nástupem k S.D.P.P. působil jistý čas u 1. galaktické eskadry. V daném případě jsou mé zásluhy navíc téměř nulové. Všechno obstaral Ray. Já jsem se musel spokojit s překonáváním přetížení a s utíráním čela, zpoceného strachem."

"I tak se to dá podat. Dovol, abych ti nabídl sklenici tvé whisky. Mám dojem, že si ji zasloužíš."

Ve společenské místnosti se doktorka Kelleyová, připoutaná na lůžku, držela Olivera jako tonoucí stébla. "Už jsme s tím skončili," hlásil Mark.

Jeho uvolněný výraz a veselý tón oba aspiranty rázem přesvědčil.

"A pirát?" vyrazila ze sebe s námahou Sandra.

"Už si někde v pekle třese pravicí se svými druhy," ušklíbl se Stone.

"Takže si můžeš udělat další čárku, co?" usmál se Oliver.

"Nedá se říct, že bych z toho měl nějakou zvláštní radost. Můžeš mi věřit, že to není nic příjemného a už vůbec nestojím o to, aby to figurovalo v mých služebních spisech."

Jeff už natahoval ruku k příručnímu baru, když ho Rayův hlas zarazil v půli cesty:

"Pozor! Vstup do subprostoru za dvě minuty. Račte se položit a připoutat."

Obvyklá nevolnost měla tentokrát krátké trvání. Udivený Jeff se zdvihl a oslovil Marka, který již stál:

"Přechod byl tentokrát příjemnější než start. Ty jsi věděl, že na nás bude Ar-So číhat?"

"Řekněme spíš, že jsem se toho obával. Chtěl jsem proto před případným střetnutím dosáhnout maximální rychlost. No, ale teď bychom měli mít před sebou tři dny zaslouženého odpočinku. Navrhují menší osvěžení."

Reist se nenechal dvakrát pobízet. Ozvalo se zaúpění. To se probírala Sandra. Oliver jí podal naplněnou sklenici.

"Nechtěla byste něco sníst, doktorko?"

"Později. Teď bych ze všeho nejvíc dala přednost koupelně. Mám dojem, že mě šaty splynuly s pokožkou."

Podpíraná Standmanem vyšla z místnosti, zatímco Jeff, jehož optimismus rostl každým douškem whisky, hlasitě vykřikoval:

"Ke stolu, než spolykám celý distributor."

Když Sandra, oblečená do koupacího pláště, vyšla ze sanitárního bloku, na chodbičce jí už očekával Oliver s podnosem v ruce.

"Napadlo mě, že byste mohla mít hlad."

"Díky! Kde je moje kajuta?"

"Druhé dveře vpravo. Na Markovo přání jsem vám tam donesl astronautskou kombinézu. Bude vám

trochu velká, ale hlavní je, že je čistá."

V úzké místnosti kajuty odložil Oliver podnos na malý příruční stolek. Mladá žena se k němu posadila a dala se do jídla.

"Kdybyste cokoli potřebovala, obraťte se na Raye. Ví o všech zdrojích této lodi."

V okamžiku, kdy se zvedl k odchodu, Sandra mu položila svou ruku na rameno.

"Ještě chvíli..."

Nesmělý úsměv ozářil její rty a odkryl velice bílé zuby.

"Po tom všem, co jsem prožila, nemám odvalu zůstat tu sama."

"Na palubě Merkura se nemáte čeho bát! Navíc v subprostoru nás nemůže nikdo objevit."

Zavrtěla hlavou, až vzduchem zavlály její ještě vlhké vlasy.

"Vím, že neusnu. Musím stále myslet na ta příšerná stvoření..."

V úzké kabině stáli oba mladí lidé velmi blízko u sebe. Pásek sklouzl na zem, klopý pláště se rozevřely.

"Prosím, neodcházejte!"

Sandra se křečovitě přitiskla k Oliverovi, jehož tvář se okamžitě zbarvila do ruda. Jak si v takovém případě zachovat chladnou hlavu? Nechal se unášet horečkou, která náhle zaplavila jeho tělo.

18

Mark, sklenku skotské v ruce, klesl unaveně do sedadla druhého pilota.

"Ty nespíš? Potřeboval by sis odpočinout, cítím v tvých myšlenkách velké vyčerpání."

"Musím nejprve podat hlášení Khovovi. Chci být první, kdo ho bude informovat."

Stiskl několik kláves počítače a sotva znatelně se usmál:

"V New Yorku je pět hodin odpoledne. Zcela výjimečně ho nebudu budit."

Téměř pravidelně se mu totiž stávalo, že v průběhu expedice byl nucen volat Khova v noci domů, čímž několikrát přivedl jeho ženu do viditelných rozpaků a generála k zuřivosti.

O několik minut později už nablýskaná lebka Khova ozářila obrazovku. Když generál poznal Marka, nemohl potlačit své překvapení.

"Zatraceně, Stone! Odkud voláte?"

"Ze svého astronefu Merkur."

"Dnes ráno se se mnou videotelefonem spojil doktor Patch. Byl velice rozrušený, protože se mu nepodařilo navázat kontakt se základnou na Marvě. Dokonce mě žádal, abych tam vyslal pátrací loď S.D.P.P."

Khov se na okamžik odmlčel a potom s lišáckým úsměvem pokračoval:

"Dopřál jsem si to zlomyslné potěšení a připomněl mu, že díky jeho univerzitě jsou teď moje posádky přikované k Zemi. Za těchto okolností mu nezbývá než se obrátit na Vesmírnou policii. Musím ale přiznat, že jsem o vás už měl strach. Jsem moc rád, že vás vidím živého a zdravého. Ale nevypadáte právě dvakrát nejlíp. Co se stalo?"

"Nejjednodušší bude, když si nahrajete moje hlášení."

Mark podrobně popsal průběh událostí od jejich vylodění z Labutě II. Khov ho vyslechl bez přerušování. "No a to je všechno, generále," uzavřel své vyprávění Mark. "Takže můžete uklidnit rektora a zároveň informovat Vesmírnou policii, aby si ze svého seznamu hledaných zločinů vyškrtl jméno Ar-So."

Khov se, podle svého přesvědčení decentně, zasmál, přičemž Stoneovi zalehlo v uších.

"Mohl jsem si myslet, že s vámi se nic nevyřeší jednoduše. Mám pocit, že ve sporu s univerzitou jsme tam, kde jsme byli. Podle toho, co jste mi řekl, vás doktorka Kelleyová ve své zprávě asi pěkně znechtí."

"To bohužel není vyloučené. Zvláště naše poslední konverzace se jí asi moc nezamlouvala."

"Využijte čas, který vám zbývá do návratu a snažte se vaše vztahy poněkud znormalizovat. Spoléhám na vás! Vyříd'te Bennetovi a Standmannovi, ať urychleně pošlou svá osobní hlášení. Rád bych měl k dispozici i vyjádření Reista, to by mě mohlo dát alespoň nějaké argumenty proti rektorovi."

Obrazovka potemněla a Mark se zvedl. Protáhl se a třel si chvíli energicky obličej.

"Pokud už naši milí přátelé uvolnili místo, vlezte si do koupelny. Potom se zavřu v kajutě a nejmíň dvanáct hodin ať mě nikdo nebudí."

Oliver právě dojídal bohatou snídaní, když do jídelny vstoupila Sandra. Následky nedávných prožitků na ní zanechaly viditelné stopy. Zhubla a astronautská kombinéza, která jí byla příliš velká, na ní plandala. V obličejí se jí rýsovaly hluboké vrásky, ze kterých vystupovaly až nepřírozeně velké oči.

"Chtěla bych ti poděkovat, Oliver." "

Když se mladík zvedl a otevřel ústa k odpovědi, rychle dodala:

"Ne, počkej, nech mě domluvit. Díky tobě jsem pochopila, že jsem Mikea vlastně doopravdy nemilovala. Jeho sebevědomí, jeho horlivost mě byly sympatické, ale teď už vím, že to vše jen hrál. Chtěl mě využít k vlastní kariéře. Využíval svůj šarm, aby zamaskoval profesionální neschopnost a nedostatky ve své práci. Jasně se to prokázalo, když se Stoneovi podařilo navázat konverzaci s roboty. Jenom já jsem tomu pořád nechtěla uvěřit. Teď budu muset na všechno zapomenout. I tebe bych prosila, abys zapomněl na to, co se mezi námi v posledních hodinách odehrálo."

Oliver zčervenál a zamumlal:

"Slibuji ti, že o tom nebudu nikdy mluvit, ale nechtěj po mně, abych na to zapomněl. To nejde!"

Jejich emocionální konverzaci přerušil příchod Reista. Naložil si plný talíř z toho, co mu nabídl distributor a pohodlně se usadil k malému stolku.

"Měla byste se také najíst, doktorko Kelleyová," řekl plnými ústy, "to je nejlepší prostředek jak se znovu dostat do formy."

Sandra roztržitě přikývla.

"Vrtá mi stále hlavou jedna maličkost, pane Reiste. Stone, jak se mi alespoň zdálo, vyřídil piráta bez velkých problémů. Proč jste to nemohl udělat podobně, když na vás poprvé zaútočil?"

Jeff se při těch slovech málem zadusil kusem lyofilizovaného steaku.

"Srovnávat Labuť II a Merkur, to je asi jako porovnávat dětskou metličku a sukovici. Tenhle astronef má větší palebnou sílu než bitevní loď střední kategorie. Navíc, jak jsem vám už řekl při našem prvním rozhovoru, Mark je vynikající pilot. Pokud si dobře vzpomínám, není to tak dlouho, co jste tuto schopnost považovala pro agenty S.D.P.P. za nadbytečnou."

Sandra se usmála:

"Možná se mé názory během několika uplynulých hodin poněkud zkorigovaly."

"Zpráva generála Khova pro doktorku Kelleyovou," ozval se v palubním rozhlase Rayův hlas.

Mladá žena rychle zmizela v pilotní kabině a usadila se před videorádiem.

"Omlouvám se, že vás vyrušuji, doktorko, slyšel jsem, že jste měli na Marvě drobné nepříjemnosti."

"Krásně řečeno," reagovala ironicky Sandra. "Niméně, potřeboval jsem s vámi mluvit co nejdříve," pokračoval Khov. "Dva z mých agentů by měli co nejdříve nastoupit misi, jinak to nabourá celý harmonogram činnosti Služby. Bylo dohodnuto, že pokud výsledky dosavadních testů budou alespoň uspokojivé, může S.D.P.P. pokračovat ve svých akcích. Jak to tedy vypadá?"

Sandra sklopila oči a řekla vyhybavě:

"Obávám se, že naše testy doznají ještě několik změn. Něco se bude muset zcela vypustit a něco zase doplnit. Navíc po zničení základny musím spoléhat většinou jen na svou paměť..."

"To není odpověď na mou otázku. Uspěl Stone, nebo neuspěl?"

"Víte, on byl..."

Khov jí s rozpačitým úsměvem skočil do řeči: "Zapomeňte teď na jeho povahu a některé vlastnosti, na to, že nejspíš nemá ani základní diplomatické vlohy. Nikdy jsem po svých agentech nevyžadoval, aby byli pochlebníci..."

"To vám docela ráda věřím," přerušila teď Sandra pro změnu generála. "Přesto všechno jsem chtěla říci, že byl... vynikající. Rovněž oba aspiranti prokázali obdivuhodné kvality. Odvahu, vynalézavost a především obětavost."

Napjatý výraz v Khovově tváři viditelně povolil. Cítil, že tohle kolo vyhrál.

"Jestli všichni vaši agenti mají stejnou úroveň, můžete je klidně vyslat na akci. To já se budu muset ještě hodně učit. Takový bude zhruba závěr mé zprávy rektorovi."

"Děkuji vám, doktorko. Už jsem mu sice hlásil, co se přihodilo a že jste v pořádku, ale myslím, že dost netrpělivě čeká, až se mu sama ozvete."

Když obrazovka pohasla, obrátila se Sandra k androidovi:

"Rayi, mohl byste mě spojit s univerzitou?"

Za půl hodiny už byla Sandra zpět v salonu. Odpočatý a uvolněný Mark o čemsi živě diskutoval s Danym a Oliverem, zatímco Jeff usrkával labužnický ze sklenky whisky.

"Koukejte si pořádně odpočinout," nabádal právě Stone oba aspiranty. "Nezapomínejte, že po přiletu na Zemi se vrátíte do školy, kde si budou myslet, že jste si udělali mimořádné prázdniny."

"A mně," ozval se Jeff mezi dvěma doušky, "nejspíš pošlou na nucenou dovolenou. Ledaže by se univerzita rozhodla zakoupit nový astronef. V tom případě bych si přál, aby byl alespoň zčásti tak vybavený jako tvůj Merkur, Marku."

"A proč ne?" vmísila se do hovoru Sandra.

"To je fakt," zašklebil se Jeff. "Je to jenom otázka počtu nul na šeku. Zatím si alespoň dopřeji pořádnou siestu. Už dávno se mi nestalo být v roli pasažéra a navíc v tak příjemném prostředí. Je to prostě balada."

"Nejspíš se zařídím podobně," řekl Dany. "Mám pocit, že bych mohl spát celé týdny."

Doktorka Kelleyová se obsloužila sklenicí džusu z distributoru.

"Vypadáte, jako byste o něčem přemýšlel, Stone."

"Právě si lámu hlavu, jak nejlépe kompenzovat výlohy, které mě při této povedené expedici vznikly. Osm řízených střel, jedna maketa, palivo. Říkám si, že univerzita by mohla..."

"Jenom nevím, na jaký účet by se tyhle položky daly mírumilovné akademické obci připsat," skočila mu do řeči Sandra.

"Nepočítám pochopitelně s plnou úhradou, ale je pravděpodobné, že univerzita bude nucena zakoupit nový astronef."

"To je téměř jisté. Budeme ho potřebovat na další výzkumy, k výpravám na primitivní planety."

"Fajn! A nejspíš zadáte objednávku společnosti Cosmos Jet Corporation."

"Pravděpodobně ano. CJC vyrábí více než polovinu pozemské produkce kosmických lodí a krom toho nám už prodala i Labuť II".

Mark nasadil spokojený výraz.

"To by bylo vynikající. Vlastním totiž pár akcií této společnosti. Teď mě ale omluvte, musím za Rayem.

Má pro mě instrukce ohledně naší příští mise."

Když Sandra zůstala sama s Oliverem, zvědavě se zeptala:

"Co tím chtěl říct? Pár akcií společnosti. To ho přece nevytrhne?"

Oliver se upřímně rozesmál.

"Pár akcií! Celý balík! Má jich tolik, že mu to zajišťuje většinový podíl."

"Ale to musí představovat obrovskou sumu?"

"To ano. Navíc má akcie i řady jiných společností." "Když má takové jmění, tak proč proboha zůstává u S.D.P.P..

Oliver si pohazoval se svým diamantem.

"Mohl by klidně vystupovat v roli bohatého playboye. Myslím, že to dokonce jednou na pár měsíců zkusil. Prý se ale tak příšerně nudil, že požádal o návrat do služeb S.D.P.P. Má rád aktivní život i když je to občas riskantní. Strýc Mark už je prostě takový."

"On je tvůj příbuzný?" podivila se upřímně Sandra. Oliver se na ni zadíval a pak tiše odpověděl.

"Ne tak docela. Ale mohl jím být. Moje matka se provdala za Paula Stonea, Markova staršího bratra.

Paul krátce na to zahynul za podivných okolností při důlním neštěstí. Má matka si za čas vzala Standmana. Oba byli později také zavražděni. Mark mě zachránil, vypátral jak to bylo všechno a nechal viníky postavit před soud. To díky jemu jsem zdědil důl. Takže teď už chápete, proč ho rád považuji za svého strýce."

19

Když Mark vstoupil do kanceláře generála Khova, bylo mu okamžitě jasné, že nálada jeho nadřízeného se od poslední návštěvy podstatně zlepšila. V místnosti nebylo ani stopy po cigaretovém kouři a generál měl na tváři andělský výraz kočky, která právě pozřela kanárka své paní. Ukázal na láhev koňaku, trůnící mezi dvěma tlustými svazky dokumentů a zahlaholil:

"Pojďte dál, hochu, a poslužte si!"

Zatímco Mark si naléval hnědavou tekutinu, generál pokračoval rozverným tónem:

"Dnes dopoledne zasedala Komise pro nevměšování. Už léta jsem se nezúčastnil tak příjemného setkání. Seznámil jsem přítomné s obsahem vaší zprávy. Navíc Reist byl natolik důvtipný, že přivezl paměťové krystaly, které odebral dvěma Bucklerovým androidům a předal je Vesmírné policii. Admirál Neuman je dal prozkoumat a potvrdil, že tyto stroje byly naprogramovány, aby zabíjely. Tím se dostal rektor Patch do velkých nepříjemností a ani ho už nenapadlo požadovat na mě náhradu za zničené roboty, jak měl původně v úmyslu." Khov se rozřehotal na celé kolo.

"Nakonec byl nucen mě požádat, abych vám tlumočil jeho omluvu za nepříjemnosti, které vám způsobil Mike."

"To je od něho velice laskavé. A co bude dál s S.D.P.P..

Generál zkřížil své mohutné tlapy na neméně mohutném břiše.

"Závěr je asi takový, že celé ty slavné atestace jsou pro Službu naprosto nevhodné. Po delších diskusích bylo rozhodnuto, že univerzitní Oddělení pro studium primitivních planet se bude muset spokojit s teoretickým výzkumem. Ke své práci bude využívat dokumentaci, kterou jim poskytneme my a maximálně nás budou moci požádat o realizaci některých speciálních průzkumných studií."

"Takže žádné převratné změny už nehrozí?"

Khov chvíli soustředěně pozoroval svou sklenku a potom ji zdvihl.

"Ne! Zůstávám na své židli, jestli jste měl na mysli tohle. Na vaše zdraví, Stone! Uznávám, že jste to nakonec zvládl perfektně. Když jsem se rozhodl poslat vás do toho vosího hnízda, nenapadlo mě, že to bude mít takový jednoznačný závěr."

Po delší odmlce dodal s předstíraně vážným výrazem:

"Jenom jedna věc mě trochu dělá starosti. Myšlenka, že ode dneška bych se měl snažit tenhle svůj post uchovat pro vás."

Jeho obličej se roztáhl do širokého úsměvu. "Nevděčnost je výsadou velkých šéfů! A ať se to někomu líbí nebo ne, já mezi ně patřím. Takže na tuhle epizodu nejspíš rychle zapomenou. Než k tomu dojde, nabízím vám tři týdny dovolené. Ani o den víc! Jsme už ve zpoždění proti původnímu plánu a Služba musí fungovat lépe než kdy jindy. Musím přece dokázat svým představeným, jak dobře udělali, že mě nechali v mé funkci."